

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 400

Setmana del 24 al 30
de maig del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*"Jo et demano que
visquis no d'allò que
reps, sinó d'allò que
dones, car només
això t'augmenta."*

Saint Exupery

Aquest diumenge, Dia
del Malalt

**"El malalt no
és un número",
diu Mons. Buxarrais**

MÀLAGA.— "Seríem injustos si no reconeguéssim que en la nostra societat el tracte i la cura envers malalts ha millorat en molts aspectes. Cal agrair-ho. És fruit de molts esforços socials i dels avenços de la ciència mèdica", diu monsenyor Ramon Buxarrais i Ventura, bisbe de Màlaga.

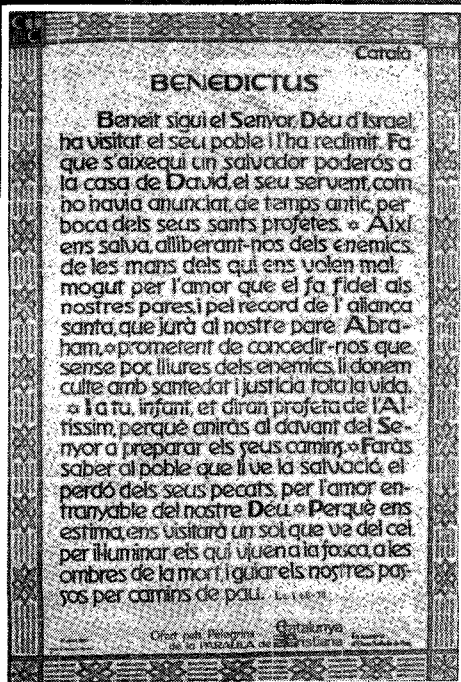
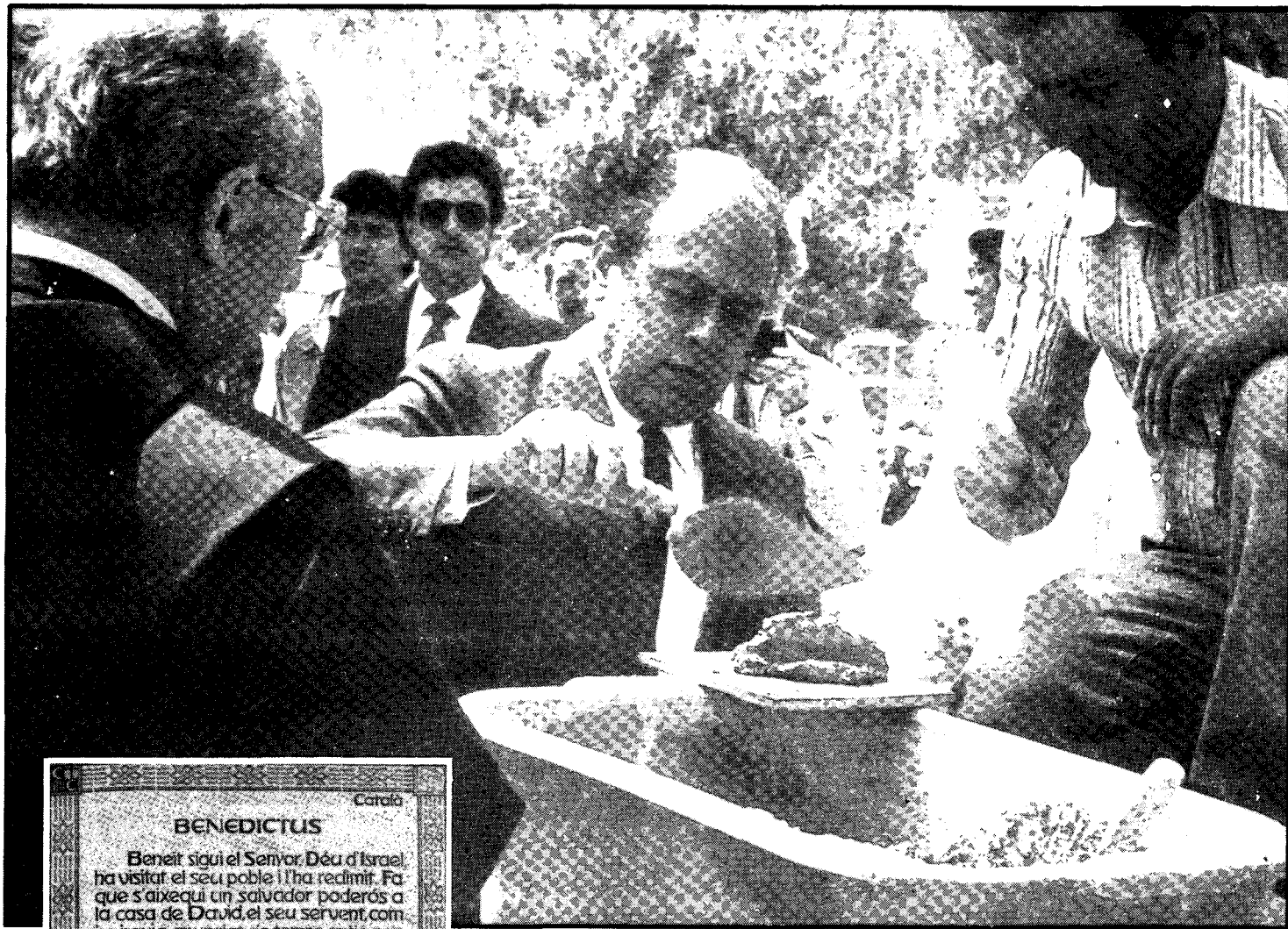
En canvi, cal donar encara una passa més. Em refereixo concretament a la humanització del tracte que s'ofereix al malalt, ja sigui en les seves pròpies llars, ja sigui en els centres d'assistència mèdica.

La "tecnificació" de la medicina i de tots aquells que d'una o altra manera l'apliquen al malalt, no ha de fer-nos oblidar que cada pacient, registrat en arxius o computadora, amb números i sigles determinades, és, abans de tot, una persona amb característiques pròpies, irrepetibles i originals; la qual cosa significa que el malalt no ha de ser considerat solament a base de números o dades, sinó, i primer que res, com a una persona que mereix ser tractada com a tal, perquè en té ple dret.

Són necessàries les medicines, els quiròfans, la sala de vigilància intensiva, la higiene, l'ordre... juntament al personal sanitari que va des dels metges especialistes fins al personal que té cura del lavabo... Però, són imprescindibles, a més a més, la comprensió, la paciència, la valoració de cada pacient, i en cada moment de la seva malaltia o convalescència. Dit en d'altres paraules: és necessari tenir cura dels malalts com si d'una única persona es tractés.

La sobrecàrrega del treball o responsabilitat del personal sanitari o dels propis familiars, acaba dient monsenyor Buxarrais, fa que la valoració personal del pacient difícilment es pugui dur a terme. Serà necessari revisar tot el funcionament d'un hospital, d'una clínica o de la mateixa llar del pacient, perquè pugui rebre un tracte més humà".

Un pelegrinatge que fa història

BARCELONA.—El darrer pelegrinatge a Terra Santa, de finals d'abril i començaments de maig propassats, organitzat per CATALUNYA CRISTIANA, ha tingut un caràcter històric per moltes raons. Una d'elles és sense dubte el fet que quasi coincidís amb la visita oficial del President de la Generalitat de Catalunya a Israel.

El mateix dia cinc de maig en què els pelegrins embarcaven cap a Europa, arribava Jordi Pujol. Aquesta proximitat de dates va permetre que el nostre Director, que també és Prior de la Capella de Sant Jordi de la Generalitat, junt amb els amics catalans de pas o en permanència a Terra Santa, missioners i missioneres, estudiants i altres, poguessin acompanyar el president en els actes de pelegrinatge que va incloure en el seu dens calendari de visites oficials.

(Més informació a les pàgines centrals)

AFINANT

"El llegir fa perdre l'escriure" diu l'adagi popular. Avui hi hauríem d'afegir que a molts "el llegir els fa perdre l'entendre"... allò mateix que llegeixen. És una experiència freqüent. L'altre dia vaig fer una lectura en públic d'alguns fragments d'un article publicat en aquest setmanari. Alguns dels oients es varen quedar admirats. Prou l'havien llegit, però no s'havien adonat dels mil matisos i de la riquesa de pensament que la segona lectura els

Llegir i comprendre

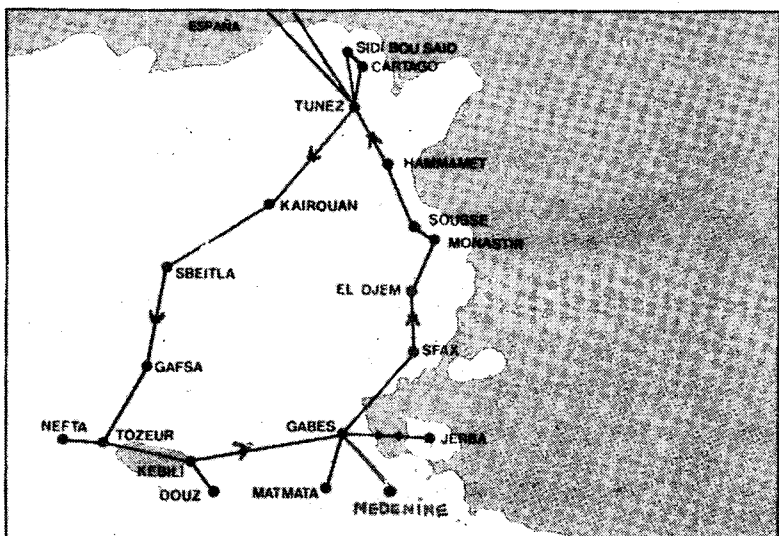
JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

havia revelat. És el gran avantatge que té la comunicació escrita sobre la que confiem a les ones. "Les paraules volen, els escrits resten"...

invitant-nos a rellegir-los. L'allau d'informació visual i acústica que ens submergeix ens ha avesat a una superficialitat que no s'avé a la comprensió del pensament escrit. És clar que hi ha escrits i escrits. La regla d'or de la bona lectura potser seria —tal com és de rigor amb els discos— llegir cada text a la mateixa velocitat en què va ser escrit. Us imagineu quant pausadament hauríem de llegir la Bíblia?

VISITEM TUNÍSIA AMB MOTIU DEL MIL·LENARI DE SANT AGUSTÍ

Del 5 al 12 de juny

ITINERARI:

5 de juny - Barcelona - Tunis

6 de juny - Tunis - Cartago - Sidi Bou Said - Kairouan

7 de juny - Kairouan - Sbeitla - Gafsa - Tozeur

8 de juny - Tozeur - Nefta - Douz - Gabes

9 de juny - Gabes - Matmata - Medenina - Djerba

10 de juny - Djerba - Sfax

11 de juny - Sfax - El Djem - Monastir - Sousse - Tunis

12 de juny - Tunis - Barcelona

Capitolio de Dugga

Per informació i inscripcions:

"ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"
Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A - 08010 BARCELONA
De 10 a 1 i de 5 a 7.
(Srta. Maria Figueras) Tel.: 301 37 18.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Direcció tècnica G.A.T. 48

· ALTRES VIATGES

Del 3 al 10 d'agost, SUÏSSA
Del 20 al 29 d'octubre, TERRA SANTA

EDITORIAL

L'obertura de l'Any Sant Marià és a les portes

Resten només dues setmanes per a l'obertura de l'Any Marià el proper dia de la Pentecosta. De fet, la inauguració la constituirà el rés del Rosari que presidirà el Papa des de Santa Maria la Major a Roma, el dissabte dia sis a les quatre de la tarda. Les possibilitats extraordinàries que la tècnica televisiva posa avui a les nostres mans donaran un relleu d'esdeveniment únic a aquest Rosari. Retransmès per "Mundovision" als cinc Continents, utilitzant divuit satèl·lits de telecomunicació, trenta estacions repetidores, setanta-cinc càmeres i més de mil tècnics, es calcula que serà seguit per més de mil milions de persones i constituirà una autèntica "primera" en la història de la televisió.

La magnitud tècnica d'aquest esdeveniment no ens hauria d'enlluernar —de fet les noves generacions ja no s'admiren de res— fent-nos perdre de vista la seva importància espiritual, catòlica, és a dir universal. Aquell dissabte, durant una hora tots els que ens sentim membres de l'Església podem viure la realitat d'allò que creiem i confessem: "tenir un sol cor i una sola ànima" segons el model de l'Església apostòlica i poder oferir al "món" que, ni que sigui encuriósit per la novetat tècnica, ens contempli pregant units, "l'espectacle" d'un "poble enmig dels altres pobles" caracteritzat per la seva fe en Jesucrist el Senyor, príncep de la Pau, i en el valor de la pregària per i amb Maria, mare seva i nostra. En efecte, homes i dones de tota llengua i de tota raça ens unirem amb el Papa per pregar amb Maria i per Maria, la primera cristiana, per a la pau del món; aquella pau que el món cerca i no troba i que Jesucrist ressuscitat ofereix a mans plenes.

La Comissió Central de la Santa Seu, presidida pel qui fou nunci d'Espanya, el cardenal Luigi Dadaglio, ja ha fet saber alguns detalls interessants d'aquest Rosari mundial per la pau. El Papa, després d'una breu introducció en llatí, dirigirà la pregària mariana successivament en portuguès, francès, castellà, alemany i anglès. Els misteris seran anunciats amb unes lectures breus de l'Escriptura i, per a subratllar-ne encara més el caràcter universal, seran fetes en grec modern, polonès, holandès, rus, i àrab i traduïdes simultàniament a totes les llengües dels diversos països receptors. Una novetat important i significativa és que, entre els quinze misteris tradicionals del Rosari, es contemplaran els cinc misteris que, seguint els moments culminants de l'Evangeli mostren una especial relació a Maria i a l'Esperit Sant, és a dir, l'anunciació, la visitació, la crucifixió, la resurrecció i la vinguda de l'Esperit Sant sobre Maria i els apòstols aplegats al seu entorn.

Esperem que no trigarem a saber quines cadenes de TV retransmetran aquesta emissió mundial i que les comissions diocesanes de l'Any Marià ens informaran tan aviat com puguin sobre si l'episcopat català, que tenim entès que està preparant una exhortació col·lectiva, creu convenient celebrar també un acte col·lectiu per inaugurar aquest Any Marià, i en aquest cas a on i amb quines modalitats.

Sigui com sigui aquella hora, de les quatre a les cinc, del ja proper dissabte dia 6 hauríem de reservar-la, ja des d'ara, cada u de nosaltres, cada parròquia, cada comunitat o associació per unir-nos a la pregària comuna. Ja sia des de casa seguint la retransmissió televisiva, ja sia en les nostres esglésies o santuaris recitant "unànimement" el mateix Rosari. Seria fora de lloc i fóra difícilment comprensible que a aquella mateixa hora es realitzessin altres actes per molt programats d'antuvi que fossin. Les ocasions úniques mereixen capteniments únics.

Virgo potens

JORDI BASSAS i RIBALTA

Em deia, no fa gaire, un venerable sacerdot expert en temes d'exorcisme, que el Diable, per boca dels possessos, pot arribar a dir totes les obscenitats i blasfèmies imaginables i inimaginables, però que mai no gosarà dir res contra Maria, mare de Déu. I afegia, aquell ancià capellà, que, quan l'exorcista pregunta per què aquesta excepció, el Diable contesta: "Perquè el Fill de Déu m'ha prohibit dir res contra la seva Mare".

Cadascú pot pensar el que li plagui sobre això que acabo d'explicar. Personalment, haig de dir que se'm feia molt difícil creure que aquell home, amb la seva càrrega de sapiència i bonhomia, tingués cap intenció d'ensarronar-me. Ni tampoc me l'imaginava persona propensa a credulitats fàcils... Al capdavant, les seves paraules no feien altra cosa que confirmar aquelles paraules divines que llegim dirigides al serpent del Paradís:

"Posaré enemistat entre tu i la dona
i entre el teu llinatge i el seu:
ell t'esclafarà el cap
i tu sotjaràs el seu taló"
(Gen 3,15).

En el món d'avui, el culte a Maria, mare de Déu, té dos enemics de signe contrari: D'una banda, una certa teologia de pretensions "progressistes" molt reàcia a integrar en els seus esquemes de pensament la forma tradicional d'aquest culte. D'altra banda, la instrumentalització del culte marian com a justificació de posicions immobilitistes en els àmbits social i polític. Totes dues tendències caricaturitzen la doctrina cristiana sobre la Mare de Déu, doctrina que té una importància cabdal, i gens secundària, per a comprendre el misteri salvífic de l'Encarnació del Fill de Déu.

Joan Pau II, en la seva Enciclica "Redemptoris Mater" fa una afirmació sobre la figura de Maria tan agosarada com desapercebuda pels comentaristes:

"Maria està unida al Crist d'una manera totalment especial i excepcional, i igualment és estimada en aquest 'Estimat' eternament, en aquest Fill consubstancial al Pare, en el qual es concentra tota la 'glòria de la gràcia'".

Si tenim en compte que el subratllat no és meu sinó que es troba ja en el text original, ens adona-

rem de seguida on el redactor ha volgut posar l'èmfasi de l'afirmació. Aleshores, la fórmula proposada és atrevidíssima des del punt de vista de la doctrina trinitària. Perquè, si, com diu, Maria "és estimada en aquest 'Estimat' eternament", això vol dir que situa la personalitat de Maria en perfecta simbiosi amb la pròpia Persona del Verb... des de tota l'Eternitat.

¿Com argumenta l'Enciclica aquesta afirmació? L'argumenta referint-se a la qualificació que l'Evangeli dóna a Maria com a "plena de gràcia" (Kekharitomene, en grec), nom amb que el missatger celestial saluda la verge de Natza-ret —i no pas amb el nom de "Miriam", (Maria) tal com li era propi en el cens humà. Si, segons el llenguatge del Nou Testament, la gràcia (kharis) significa "un do especial que té la pròpia font en la vida trinitària de Déu mateix, de Déu que és amor", la vinculació de Maria en aquesta pròpia vida trinitària és incontestable. Certament que Maria no és cap deesa —ni com a tal pot ser adorada—, però el misteri de la seva personalitat, elegida "ja abans de la creació del món", la fa participar de forma directíssima en la **dynamis** de la Persona Divina del Verb.

Des del punt de vista de l'economia de la Salvació, la tesi de l'Enciclica és ben clara: l'Encarnació comença de fet en la pròpia concepció immaculada de Maria en el si de la seva mare. En conseqüència, la figura del Crist-total no es pot concebre al marge de les relacions especialíssimes entre Mare i Fill, és a dir, no es pot concebre sota criteris individualitzants de la figura històrica de Jesús de Natza-ret. I aquesta cristologia mariològica d'inspiració netament wojtyliana, enllaça tota la riquesa iconogràfica del món cristià esclau amb el bo i millor de la tradició catòlica romana sobre el paper de Maria en l'Església i en la història de la Salvació. El contacte viu i directe entre Roma i l'Orient no podia donar millors fruits.

Permeti'm, amic lector, que evocui aquí les paraules de l'eminent psiquiatre i psicoanalista suís Carl G. Jung —deixeble dissident de Freud— quan comenta amb grans elogis —ell, que no era pas catòlic i amb prou feines creient— la proclamació del dogma de l'Assumpció l'any 1950 per Pius XII.* Segons ell, la tradició catòlica ha tingut el mèrit de saber incorporar

la figura de l'arquetipus femení en la pròpia idea de la Divinitat Única i Indivisible. Amb paraules heterodoxes però suggestives, Jung arriba a insinuar que el culte catòlic a Maria apunta a la idea d'una autèntica "Quaternitat" davant de la doctrina tradicional de la Trinitat. Evidentment que això no és sostenible des del punt de vista teològic, però cal haver llegit altres obres del mateix autor en matèria de simbologia religiosa per adonar-nos del significat particular que ell dóna al terme "quaternitat" com a arquetipus de plenitud. I, en qualsevol dels casos, el més important de tot és que una ment preclara com la seva s'hagi adonat de la importància que la teologia fonamental catòlica atorga al món del femení en el context de la doctrina mariològica.

No és cap secret —ni cal amagar-ho per un fals concepte d'ecumenisme— que les crítiques més fortes al culte a Maria han vingut i venen d'ambients doctrinals hereus, o bé influïts, per les reformes de Luter, Calvi, Zwingli, i d'altres (per bé que els propis mestres reformadors haguessin escrit planes bellíssimes dedicades a la Verge). Cal parar-hi esment, no par per rabejar-nos en ressentiments històrics, sinó per a diagnosticar causes de malentesos gairebé sempre involuntaris per ambdues parts.

La Reforma del segle XVI va significar, de forma positiva, la gran descoberta de la persona individual, i amb ella la primacia no sols metafísica sinó també espiritual del subjecte. Però era lògic i previsible que aquesta descoberta deixaria a les fosques l'aspecte comunitari i relacional que l'individu humà té com a **persona** que és. I així fou. Concretament en l'aspecte religiós, el protestantisme, en general, va evolucionar cap a una consideració fonament individualista de la figura de Jesús que impedia copsar com a element cristològic tot allò que estigués al marge de la seva pròpia individualitat. Era natural, doncs, que el culte tradicional a la Mare de Déu se'n ressentís directament. Perquè, ¿quin sentit podia tenir, per als reformadors, venerar de forma especial una persona, Maria, que, tot i tenir la grandíssima dignitat de ser la mare de Jesús, no podia sota cap concepte participar en la funció salvífica única i exclusivament reservada al Fill?

Passa a la pàgina 5

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració,
Joan E. Jarque i Jutglar publicitat i fotocomposició:
Sots-director: Edifici de la Parròquia de la
Francesc Malgosa i Riera M. de D. dels Àngels
Edita: C/. València, 244, 2on.
Edicions Terra Nostra, S.A. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
Gerent: 08007 Barcelona
Jaume Roigé i Torrentgenerós Impressora: Publiagraf, S.A.L.
Disseny: Consell de Cent, 224,
Josep Samper i Aledo Barcelona. D.L. B. 14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

RESPIR

ERA AIXÍ, JESÚS

Jesús no va ser mai una màquina de fer miracles, ni va voler que ningú el prengués per tal cosa. Allò que als seus ulls comptava, perquè és allò que val de debò era sempre la persona, bona o malalta. La seva mà era parlant, com ho era el seu gest i ho era la seva mirada. Però tant paraules, com gestos, com mà, com mirada, no eren actives només amb una eficàcia miraclera, sinó que iniciaven una relació, que tenia més valor que qualsevol eficàcia. Molts dels gestos i de les paraules que iniciaven la relació eren, almenys de cara al miracle estricte, paraules i gestos sobers, innecessaris, una miserable pèrdua de temps. Però Jesús era així: no li sabia greu passar temps amb les persones.

MIQUEL ESTRADÉ

L'home en l'univers i en la societat és un "pontífex", un factor de ponts entre dos mons, el comprensible i l'inefable. Tal és la seva natura i funció. Per això l'home és essencialment "homo religiosus", l'únic capaç en la natura, de relligar les diverses dimensions que proposa la realitat, particularment les dimensions més enigmàtiques, aquelles que no pot assolir l'exercici de la raó.

Es propi de tot home relligar el profà al sagrat. Però aquesta funció "pontifical" ha estat exercida com ofici propi, pels ministres del culte i els artistes. El sacerdot, celebrant els misteris sagrats en el culte. Els artistes, realitzant obres que manifesten el misteri sagrat per la bellesa representada. El pas de la vida concreta a l'expressionisme abstracte.

L'art i la religió han anat sempre junts perquè ambdós tenen com a objectiu la Bellesa. Traieu el tema religiós dels museus i quedaran buits. "El cristià sap que el món prové de l'amor. És la raó de la seva bellesa. La bellesa és la forma que l'amor dona a les coses" (Card. Poupard). La celebració litúrgica és una acció de gràcies a l'Amor creador i salvador. El sacerdot i l'artista han col·laborat en l'estètica del recinte sagrat i del ritu. Gràcies a la bellesa que arravata l'esguard en el temple, l'ànima se sent convidada a ascendir al Bé suprem, més amunt de les voltes de pedra.

Els antics unien al concepte del sagrat, el bé i la bellesa. En l'art, la figura humana es referia a un ideal de perfecció corporal al qual cada obra, més o menys, s'hi aproximava. En la estatuària grega la bellesa física era el senyal de la divinitat. Al Renaixement, les Verges expressen un ideal sagrat de bellesa. En els gravats de la Vida de Jesús per Rembrandt, a la Alt Pinakotek de Munic, un raig zenital baixa sobre els pobres personatges, inundant-los en una claror transcendente. Per la mà de l'home, artífex inspirat, l'art reuneix el visible amb l'invisible. Àdhuc en l'art més ingenu i popular.

Sens dubte que, sovint, després del Renaixement, i a causa d'ell, l'ideal de bellesa no apuntava més alt del sostre de les ciutats. Per altra banda, en els segles XVI-XVIII, els grans mestres espanyols i altres europeus, descobriren i representaren la bellesa amagada en els gestos de la vida

No és art, és comerç

LLUÍS SERRALLACH

humil, en les objectes fruit del treball dels homes i en l'esplendor de la natura. Però en contemplar els Zurbaran, els Corot, els Vermeer etc., descobrim en la bellesa, com deia Carlyle, l'eternitat que ens mira a través dels temps. La Bellesa, el Bé i la Veritat són signes evidents de l'amor perfecte de Déu. La missió de l'art és de ser-ne el missatger. Tot com "la petite phrase" de Vinteuil portava des de les altures un conhort al cor adolorit de Swan (cfr. M. Proust, Un amour de Swan).

Desgraciadament, molts dels artistes d'avui tenen una visió materialista i atea del món, per culpa de la ideologia marxista que els ha dominats. Servidors de la matèria, sols representen obstinadament la lletjor, la imatge distorsionada i la mediocritat d'invenció. Molesten el nostre gust i la nostra sensibilitat. Ens causen un mal profund: arrenquen la força moral que, per la bellesa, pressentim més amunt de nosaltres i en el nostre interior. Però, no és precisament això el que se cerca d'aconseguir quan s'elimina l'esplendor de la Creació en l'obra d'art?

Suprimir la bellesa en l'art perquè és signe i exigència evident de la Veritat, és buidar-lo del seu objecte i de la seva missió. És fer-lo caure en un realisme parcial i estèril. "Entre totes les doctrines literàries i artístiques formulades en els dos darrers segles, la del realisme socialista es distingeix per un traç vertaderament excepcional: no haver produït una sola obra de valor en el terreny de la novel·la, poesia, música ni pintura" (J. Goytisolo: "En los reinos de Taifa", pàg. 253). A l'URSS, les úniques obres valuoses han estat produïdes pels dissidents, tals com, en la literatura, A. Soltjenitzin, A. Zinoviev, etc. Al cinema, les obres de Tarkoski són la manifestació esclatant de la Veritat per la Bellesa, contradint el realisme socialista ateu.

¿I a l'Occident? La cultura rebuda ens ha format un ampli sentit de l'estètica que ens ha permès d'assimilar les in-

novacions (genials) de l'art contemporani. Les formes les hem enteses com una nova visió de les mateixes realitats. Darrerament, però, l'art occidental no sembla procedir d'experiències espirituals, ni tampoc de l'èxtasi davant la bellesa.

Els artistes han caigut en l'aberració d'intel·lectualitzar llurs creacions, reduint-les a la figura geomètrica. Molts, rebutjant la realitat han renegat de la bellesa. Des de mil·lennis, i en totes les cultures, les reproduccions de la realitat creada han tingut semblances externes, malgrat tradicions i estils forassenyats. Però l'acord profund que les ha unides, ha estat la identitat d'intuïció que s'explicaria per l'existència real d'una Bellesa, amb la qual tot artista ha intentat entrar en comunió, per transmetre-la en la seva obra.

L'art més altament cotitzat avui, considera la lletjor com un absolut i la representa obstinadament. El partidisme representa una mitja realitat com un tot. Erròneament, l'artista pretén de corregir l'acord harmoniós entre l'home i la natura. Vol imposar una anti-estètica que sols cerca partidistes i... clients. Abans, la pintura negava la paret amb la figuració profunda. Avui, un drap brut o un tros de paper higiènic enganxat a la paret, és emmarcat com una obra d'art, portant un missatge revolucionari (sic). Hi ha més d'un pintor que s'exhibeix al costat d'aquests productes, amb un rictus malhumorat de lluitador de classe. Amb el ben entès que tot el que ell fa és art, cotitzant així la seva signatura. No és art, és comerç. El ric que ho compra, ha canviat l'amor de l'art pel gust de l'especulació. Content i enganyat.

Si mai aneu al passeig de Picasso, de Barcelona, veureu un monument produït per Antoni Tàpies. Dins d'una caixa de vidre transparent, sobre el qual vessa un doll d'aigua, hi ha uns mobles vells en suspensió. ¿Vol dir la ruïna de la burgesia, la fi de l'art burgès, o l'estat d'una habitació després d'una baralla entre trozkistes i stalinistes? La resposta no interessa a cap vianant. Però la llum del dia juga amb l'aigua que es precipita per les parets de vidre, i si l'estèril lletjor de l'interior reclama, "a contrario", la bellesa enyorada, aquesta es manifesta triomfant, en el so i els reflexos de les gotes brillants.

Amb freqüència rebo cartes de persones que es pregunten el per què Déu tolera que el món vagi malament, per què no posa remei als dolors de la gent, per què no fa res.

Una mare m'escriu amb una lletania de preguntes: vol tenir fe, però no pot entendre Déu: vol resar, però a vegades deixa de fer-ho perquè aquest munt de qüestions li ho impedeix. "Si Déu sabia el principi i el fi d'aquest món amarg —em diu—, ¿per què va fer-lo així? ¿Per què només mengem un terç dels humans? Ell sabia que som dolents i egoistes, ¿per què no ens va fer millor?

¿per què deixa que els innocents pateixin? És difícil tenir fe veient com estan els drogadictes i les seves famílies. ¿Per què ho consent? ¿És que haig d'estar tota la vida creient en Déu sense comprendre? ¿Per què no arranja el món d'avui a demà?"

La carta d'aquesta senyora —si bé comprenc la seva angouxa i sé que existeixen problemes que mai no acabarem de comprendre— em preocupa, sobretot, perquè reflecteix fins a quin punt són difosos dos espantosos errors: el confondre Déu amb un tapaforsats, la no acceptació de la llibertat humana i, com a conseqüència

El tapaforsats

J.L. MARTIN DESCALZO

d'ambdós, el còmode atribuir a Déu les culpes que nosaltres tenim. Ara resulta que, en lloc de sentir-nos avergonyits els que mengem per tres, culpem Déu del fet que no mengin els altres dos terços. Ara resulta que Déu hauria de canviar-nos quan canviar és el primer dels nostres deures.

Certament que Déu no és el tapaforsats que hagi de passar-se la vida tapant els que nosaltres obrim. I resulta que

si Ell ens hagués fet "més bons", o sigui: incapacitats per ser dolents, ja no seríem bons de cap manera perquè seríem putxinellis obligats a la bondat. La bondat és el resultat lliure de l'esforç de qui, podent ser dolent, no ho és. I no és cert que Déu hagi fet dolent l'home, li ha donat un infinit potencial de bondat encara que hagi respectat la llibertat d'aquest home —com qualsevol pare amb el seu fill— acceptant el risc de l'equivocació.

Aleshores, ¿quina és la solució? La solució, senyora, és que vostè i jo siguem bons i lluitem per tal que els altres ho

siguin. Però, ¿i Déu? ¿Ell no hi ha de fer res? Es clar, i ja ho ha fet: ens a fet a vostè i a mí i a tots els altres perquè lluitem pel bé.

I no em pregunti: ¿Què haig de fer perquè els meus fills siguin cristians i els plagui la missa? És molt senzill: Fàci'ls cristians, aconsegueixi demostrar-los-hi amb fets que la missa és imprescindible per a vostè i que d'ella en treu tot l'afecte per estimar-los. I respecti després la seva llibertat tal com Déu fa amb nosaltres. Però, sobretot, no atribueixi a Déu les culpes que són nostres. Massa còmode, ¿no li sembla?

ARA MATEIX

Paraules del Papa, clares com l'aigua

J. CARRERA PLANAS

Tothom sap —i en aquestes mateixes planes ho recordava el pare Francesc Gamissans— que la premsa no va fer arribar com calia als lectors, ni la TV als telespectadors, el viatge del Papa a Xile. L'habitual tendència —molt més pronunciada i, sovint, agressiva, al nostre país— que acompanya les referències als viatges papals, s'exacerba notòriament en el cas xilè. Per això, i atesa la peculiar significació d'aquell difícil viatge apostòlic, he aplegat un breu florilegi de textos que recullen paraules del papa Joan Pau II en la seva setmana d'estada a Xile —del dia 1 al dia 6 d'abril— algunes de les quals sortiren mal transcrits a la premsa i altres hi foren silenciades. (Trec els textos de "La Civiltà Cattolica", n° 3285).

Preguntat sobre si és possible d'establir una analogia entre Xile i Polònia, el Papa va respondre: "Hi ha algunes analogies, però la comparació falla! (Comparatio claudicat!). És veritat que trobem a Xile un règim actualment dictatorial, però aquest sistema és, en la seva mateixa definició, transitori". "I a l'altra banda, (és a dir, a Polònia), li preguntaren encara, no hi ha transició?". Resposta del Papa: "Almenys no hi ha elements que permetin esperar-ho, i així veiem que a l'altre poble la lluita és molt més compromesa i difícil".

Sobre la defensa dels drets humans, el Sant Pare va precisar que ell no és un apòstol de la democràcia sinó de l'Evangeli. "El missatge evangèlic inclou, naturalment, tot un programa d'humanització de la societat. Els drets humans formen part d'aquest missatge, si bé no en són l'element principal".

Al periodista que li feia observar el risc d'instrumentalització, el Papa respongué que a tot arreu, i no solament a Xile, hi ha el perill que la seva visita sigui explotada. "Però

jo, afegí, no em puc deixar bloquejar per aquests temors."

També li van preguntar si l'Església a Xile podria acomplir la mateixa missió duta a terme a Filipines a favor de la llibertat i dels drets humans. Joan Pau II va respondre que no solament és possible sinó també necessari. Això forma part de la missió pastoral de l'Església. "Alguns, comentà, voldrien apartar-se d'aquesta missió (però aquests no hem de cercar-los a Xile ni a l'Amèrica llatina sinó a d'altres indrets) i ens voldrien dir: quedeu-vos a la sacristia i prou". El Papa va negar, a continuació, que defensar els drets humans sigui fer política i va afirmar que "l'Església no pot restar insensible davant la violació d'aquests drets."

A Punta Arenas, animant a actuar per tal d'instaurar una veritable justícia, va dir que "això farà més digna i plena d'esperança la vida de tants xilens que avui miren el futur amb incertesa i angouxa."

"Contribuiu amb totes les vostres forces —va dir als bisbes— a refusar i a evitar la violència i l'odi a Xile. No vacil·leu a defensar sempre, davant de tothom, els legítims drets de la persona, creada a imatge i semblança de Déu. Proclameu el vostre amor preferencial als pobres —no exclusiu ni exclouent, però ben fort i sincer— i que es faci ope-

ratiu combatent tota mena de misèria material i, sobretot, espiritual."

Als joves: "No resteu passius: assumiu la vostra responsabilitat". "Això significa valorar amb discerniment les condicions actuals del país, sense exhaurir-vos en la simple denúncia dels mals existents. En la vostra ment jove han de néixer i prendre forma propostes de solucions, fins i tot audaces, no solament compatibles amb la vostra fe sinó exigides per ella. Un sa optimisme cristià ocuparà així el terreny del pessimisme estèril i us donarà confiança en el Senyor."

"Eviteu qualsevol recurs a sistemes ideològics estranys a l'Evangeli o d'encuny materialista com a mètode de lectura de la realitat o com a programa d'acció social. Un cristià no pot acceptar la lluita programada de classes com a solució dialèctica dels conflictes."

"Cal adonar-se de les implicacions socials del pecat per a edificar un món digne de l'home. Hi ha mals socials que donen vida a una veritable i pròpia comunió del pecat perquè, juntament amb l'ànima, envileixen l'Església i, en certa manera, el món sencer". "Voler instal·lar la tranquil·litat social de manera gairebé mecànica, sense resoldre abans el problema dels valors que han de reforçar-la, porta al fracàs. Parlar de pau amb un llenguatge simplement terrè que no té en compte les relacions de l'home amb el seu Creador, resulta ineficaz i fràgil".

Tots voldríem, naturalment, que aquestes idees del Papa s'obriessin camí a l'interior de les consciències. Però també és possible que siguin refusades. El que no resulta mínimament honest és fomentar un rebuig de Joan Pau II atribuint-li una imatge que no té res a veure amb la realitat.

CATALUNYA

La religió és la matèria en la qual més s'empra el català en els instituts

En un recent treball publicat a la revista "Escola catalana" per Joan Gasull i Pere Casanelles sobre la utilització del català en els instituts de batxillerat, s'evidencia que el centre en què més s'empra el català és a Ripoll amb 93,8% i el que menys el de Cornellà (Joan Miró) amb el 9,5%. Això pel que fa a les explicacions de matèries en relació amb la composició del professorat i de l'alumnat. Referent a la composició del professorat catalanoparlant hi ha com a mitjana un 64,9%. Mentre que per explicació de matèries la mitjana global en català és d'un 39,3%.

La matèria en la qual més s'empra el català és la religió, que arriba a un 78,8% seguida immediatament per la música, les ciències naturals i les matemàtiques amb el 77,3%, el 74,8% i 72% respectivament.

Les matèries amb menys utilització del català són l'educació física i l'anglès amb el 55,9% i el 53,9% respectivament.

Més de 300 milions per a la restauració del nucli antic de Besalú

S'ha aprovat el projecte de restauració del nucli antic de Besalú, amb un pressupost inicial de 343 milions de pessetes, després d'ar-

ribar a un acord entre totes les parts que finançaran aquesta obra. Amb això es pretén recuperar el contingut artístic i monumental d'aquesta històrica població catalana.

La primera fase de les obres de rehabilitació del nucli antic de Besalú podria iniciar-se aquest mateix any, després de l'acord aconseguit entre les parts implicades, l'Ajuntament, els veïns, la Diputació de Girona i els departaments de Política Territorial, Cultural i Comerç.

Com tantes d'altres poblacions de caràcter històric a Catalunya, té separades perfectament les seves zones antigues de les quals han sorgit com a conseqüència del desenvolupament urbà, industrial i econòmic amb el pas dels segles. Per aquesta raó, es va considerar convenient redactar un pla de rehabilitació dins de la política que en aquest sentit realitza la Generalitat. El servei del Patrimoni Artístic s'encarregà de la redacció de l'esmentat pla.

ESPANYA

15.000 milions de crèdit per a pisos de protecció oficial

El Banc Hipotecari i el Ministeri d'Obres Públiques, han firmat un conveni pel qual l'entitat de crèdit oficial, concedirà al Ministeri un crèdit de 15.000 milions de pessetes durant el present exercici, destinats a finançar la promoció, construcció i adquisició de vivendes de protecció oficial. Aquesta xifra se suma a 85.000 milions de pessetes que el Banc Hipotecari té previst aquest any, amb càrrec a les dotacions de l'Institut de Crèdit Oficial.

21.000 pessetes al mes és la pensió del 80 per cent de les vídues

El 80 per cent de les vídues espanyoles viuen amb 21.000 pessetes mensuals, segons la Federació de Vídues d'Espanya, organització que lluita perquè s'equiparin les pensions de viduitat amb el salari mínim interprofessional. A Espanya hi ha 385 associacions de vídues, amb unes 300.000 afiliades.

Trobats 90 bidons al Cantàbric

Més de noranta bidons de contingut desconegut han estat recollits per la direcció general de Protecció Civil del govern basc, entre els ports de Bakio i Bermeo. Els bidons, que eren tancats i alguns buits, probablement han caigut d'algun mercant en trànsit per la zona. Les mateixes fonts de Protecció Civil pensen que hi ha la possibilitat que alguns dels bidons recollits continguin substàncies tòxiques.

Andorra modificarà la llei electoral

El parlament del Principat d'Andorra estudiarà d'aquí a poc la possible modificació de la llei electoral a partir d'un informe elaborat per la comissió permanent de la Cambra andorrana. El text nou pretén actualitzar la llei electoral, que no havia estat modificada durant els dotze anys últims, per adequar-la a les noves estructures institucionals.

MÓN

Publiquen a França, un llibre de crit d'alarma contra les manipulacions genètiques

Mentre els diversos "comitès ètics" de diversos països d'Occident tracten debades de reglamentar la investigació sobre la reproducció artificial humana (l'anomenada procreàtica), s'està arribant a la conclusió que perdran el tren, ja que en la pràctica ja s'ha sobrepassat de sobres el límit que es volia posar a la manipulació genètica humana. Només resta l'esperança que les consciències lúcides s'adonin de la necessitat de parlar una investigació amb mètodes ètics que posa en gran perill el futur de l'home.

Una d'aquestes ments preclares és el professor Jacques Testart, el primer metge francès que el 1982 féu néixer una nena a través de la tècnica de la fecundació "in vitro". Aquest metge francès acaba de publicar un llibre que sens dubte serà un best-seller: "L'òvul transparent" ("L'oeuf transparent", ed. Flammarion). Aquí ell conta la pròpia experiència tot mantenint que la humanitat es troba actualment en una cruïlla en la qual cal prendre una decisió fonamental. Si no es respecten les normes morals més elementals, s'acaba tractant el ser humà com una mercaderia i no com una persona.

Testart, que abans es proclamava ateu i que havia tingut un passat de militant trotskista, ara considera que hi ha uns límits "sagrats" que la ciència no pot tras-

passar tan tranquil·lament. El metge francès proposa en el seu llibre una mora, una treva internacional que faci possible el triomf del seny i del sentit comú a través de la reflexió profunda. Ara diu "no" als fantasmes de la procreàtica que s'acosten: "quimeres" que es podrien aconseguir manipulant espècies animals diversos o combinant éssers humans i animals; fecundació d'òvuls amb òvuls; clonació; gestació en el si patern; determinar el sexe i altres característiques dels embrions fecundats en el laboratori.

Primer superàvit comercial de la Comunitat europea

La CEE va aconseguir l'any passat el primer superàvit de la balança comercial després de vint-i-vuit anys de déficits continuats. En gran part aquests resultats són deguts a l'evolució a la baixa experimentada pels preus del dòlar i del petroli, segons fonts comunitàries. El 1986 l'Europa dels dotze va vendre a la resta del món productes per un valor superior als cinc mil milions d'ecus.

Guerra química a Cambotja

Prop d'un miler de cambotians, d'entre els quals nombrosos soldats del Govern titella de Phon Penh, moren enverinats durant el mes de març. L'exèrcit d'ocupació vietnamita va abocar una sèrie de productes químics a les fonts d'aigües potables de les províncies del sud de Cambotja. El balanç més greu fou enregistrat el passat 10 de març a la província de Takeo en què moriren 800 persones, a més de produir 130 malalts greus.

"ve de la pàgina 3"

Virgo potens

Avui, les posicions teològiques no es troben tan distanciatas com aleshores; fins i tot en molts aspectes hi ha coincidència gairebé total. Però, també cal reconèixer que la tesi protestant ha aconseguit d'imposar el seu punt de vista en els ambients intel·lectuals catòlics d'avantguarda, amb la qual cosa s'ha obert un perillós divorci entre aquesta intel·lectualitat "avançada" i el poble senzill, un poble senzill que únicament ha tingut el suport, de forma ocasional, d'un magisteri romà sempre molt caute i acomplexat davant les crítiques dels intel·lectuals.

D'aquí, la gran importància de l'encíclica mariana de Joan Pau II. El tour de force del papa Wojtyła ha estat mantenir-se fidel a l'estil propi de l'intel·lectual esclau, que sempre ha tendit a fer seves les causes populars i defugir qualsevol "flirt" amb les èlites i aristocràcies culturals. Això és el que van fer homes com Tolstoi i Dostoievski davant d'una aristocràcia afrancesada. Això és el que van fer Gorki i Lenin davant les influències prussianes en els moviments del proletariat. Això és el que ha fet el polonès Karol Wojtyła, bisbe de Roma, davant del colonialisme teològic alemany que impera en el món occidental.

Penso, finalment, que aquell venerable jesuïta especialitzat en temes d'exorcisme tenia tota la

raó: sobre el Maligne hi pesa la prohibició celestial de malparlar de la Mare de Déu. I, si acudim a la dinàmica d'aquest poble senzill que abans al·ludiem, trobarem corroborat el fet: ¿Quants catalans desconeguts i blasfems, heu sentit mai que embrutessin verbalment la figura de la "Moreneta"? ¿Quants aragonesos "comecuras" gosarien escarnir la "Pilarica"? ¿Heu sentit mai cap andalús renegaire que profanés de paraula el nom de la "Virgen del Rocío", o de la "Macarena"? Agafeu l'exemple que vulgueu: en qualsevol poble de tradició cristiana, hi trobarem la convicció generalitzada de que el nom de la Mare-de-Déu pròpia és matèria intocable. Aquest fenomen podria rebre interpretacions diverses per part dels especialistes en religions comparades: molts dirien, per exemple, que és la reminiscència del culte ancestral a la Gran Deesa Mare. Potser sí. Però, personalment, prefereixo pensar, com l'ancià jesuïta, que el Fill de Déu, des de tota l'Eternitat, no permet de cap manera que cap potència, en el Cel, la Terra o l'Infern embruti el nom de la seva Mare. Veritablement, Maria és la Verge Poderosa (Virgo Potens) que cantàvem a les lletanies lauretanes.

* CARL G. JUNG, "Respuesta a Job".

No vaig trobar el llibre "Som humans"

A la setmana del llibre en català de l'estació de Sants, no vaig trobar el llibre Som humans del vostre col·laborador, Francesc Gamissans. No van saber de quin llibre parlava quan el vaig demanar. L'he demanat diverses vegades a una llibreria de Manresa que té molt renom (li van concedir no fa gaire un guardó de la Generalitat) i sembla com si demanés un llibre xinès. No saben de què els parlo. Mare meva com anem!

Els prego si tindrien l'amabilitat d'enviar-me'n un exemplar contra reembossament o bé indicar-me on el puc trobar, cas que no s'hagi esgotat.

Espero rebre notícies ben aviat, amb gràcies anticipades rebin una cordial salutació.

TERESA CARRÀS I BARÓ

Una contesta sobre les postures de la missa

En poc temps s'han publicat ja dues cartes de lectors, lamentant-se, amb sobrada raó, del desconcert i la trista imatge de comunitat que es dona, en moltes assemblees, en la celebració de l'Eucaristia, per culpa de les diferents postures que s'hi observen entre els participants.

En veure, però, que ningú no contestava a llurs planys i punts de vista —com m'hauria plagut, ja que el tema és candent i s'ho mereix—, per això em decideixo a fer-ho un servidor, malgrat que hi tingui part interessada, com veureu.

Pels raonaments dels amables co-

municants, en J. Armengou i en Josep Pons, dedueixo que no havien llegit el llibre PER QUÈ HEM D'ANAR A MISSA, que vaig publicar el maig passat, ja que en ell —cap. VI. "Per una adient participació— es respon precisament a aquest tema de les postures o actituds que cal observar en la celebració eucarística, i el perquè de la uniformitat de tota l'assemblea.

Fou el mateix Concili Vaticà II, en la Constitució Apostòlica "Ordenació Gral. del Missal", n.º 20 i 21, el qui donà les normes a observar, com a signe de comunitat i d'unitat de l'assemblea. (La B.A.C. té publicat aquest Document, amb el títol "Nuevas normas de la Misa"). I regeixen encara les mateixes normes oficials, mentre l'Església no les revogui. I és per això que els bisbes en particular no poden fer altra cosa que recordar el seu compliment.

Cal advertir, no obstant això, que les mateixes Normes indiquen alguna excepció, concretament pel que es refereix a l'agenollar-se durant la Consagració, ja que l'assemblea es pot quedar dreta per algun motiu raonable.

Igualment observen dites Normes, n.º 21, que les Conferències Episcopals poden adaptar les actituds i postures a la índole de cada poble.

De totes maneres, el que vol l'Església és la uniformitat de tota l'assemblea en cada postura o actitud, a fi que ofereixi el signe de comunitat i d'unitat. I

per aquest motiu recomana que el monitor o sacerdot adverteixi els fidels el que cal observar, les postures que han de mantenir durant la celebració.

No podent allargar-me més, sobre aquest tema que a tants preocupa, en veure la desorientació existent i la deplorable imatge que ofereixen tantes celebracions eucarístiques, us remeto al meu llibre esmentat, on hi trobareu suggeriments i observacions adients i pràctiques, a més de respondre a altres punts d'interès sobre la missa i de la seva participació plenament viscuda.

JOSEP RIERA

Festes de precepte i treball civil

Em prenc la llibertat de molestar la seva atenció amb el prec de la publicació d'aquest suggeriment meu; sobre una qüestió que no comprenc. Aquella que volen reduir les hores i dies de treball, són els capítols acerrims contra les festes de precepte entre setmana, quan l'Església ha estat la pionera, en fer que hi haguessin, a més dels diumenges, algun dia de descans entre setmana. Sense més comentari.

Encara que l'Església no forma part dels qui manen, civilment, ni li volen deixar tenir part; el meu propòsit de suggerir que aquestes festes de precepte que per l'Autoritat civil ha relaxat a dies feiners, l'Autoritat Eclesiàstica les rehabiliti, si bé, per no posar els catòlics en pugna amb aquesta Autoritat, rellevar els feligresos de, que els dies que afecte aquesta disposició civil puguin concórrer als llocs de treball i treballar, però amb el deure d'assistir a les vuit del vespre a la Missa de la festivitat del dia.

J.R. CIRERA FIGUEROL

Joan Pau II per a la XXI Jornada Mundial de les Comunicacions Socials (Diumenge, 31 de maig)

L'estratègia de la confiança en la informació contribueix a la justícia i a la pau

"Transmetre l'estratègia de la confiança a través de l'estratègia de la comunicació, al servei de la justícia i de la pau. L'estratègia de la confiança transmesa pels mass-media pot abastar set moments fonamentals: prendre consciència, denunciar, renunciar, superar, contribuir, divulgar i afirmar." Aquests són els pensaments que el papa Joan Pau II desenvolupa en el seu Missatge amb motiu de la XXI Jornada Mundial de les Comunicacions socials, que publiquem íntegrament a continuació.

Estimats responsables de les comunicacions socials i estimats usuaris:

Les comunicacions socials constitueixen una plataforma d'intercanvis i de diàleg apta per donar resposta a una viva preocupació del meu pontificat i del pontificat del meu predecessor Pau VI: contribuir a passar en la promoció de la pau per la justícia, d'un equilibri del terror a una estratègia

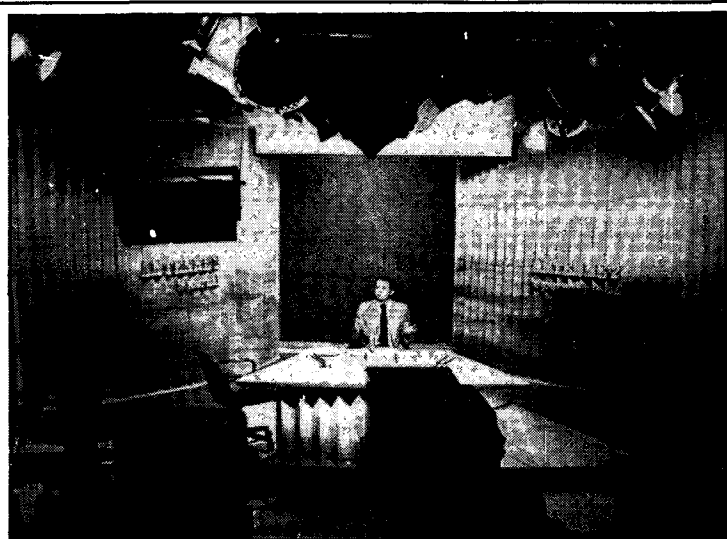
artífex de les comunicacions socials, les masses no són multituds anònimes. Representen el continu rept de assolir i arribar a cada u en el seu propi context vital, al seu nivell personal de comprensió i de sensibilitat, per mitjà de tecnologies cada cop més avançades i a través d'estratègies de comunicació cada dia més eficaces. Podria ressonar així en les vostres consciències aquesta invi-

"La pau freda"

no és la veritable pau

La pau no és possible sense diàleg, però no es pot dialogar plenament sense estar ben informat, a l'Est i a l'Oest, al Nord i al Sud. El vostre diàleg vol ser, a més, un "diàleg total", o sigui, un diàleg que s'estableixi en el marc d'uns estratègia global de comunicació: d'informació, certament, però també de recreació, publicitat, creació artística, educació, sensibilització vers els valors culturals. A través d'aquesta estratègia de comunicació s'hauria de realitzar l'estratègia de la confiança. De l'equilibri del temor, de la por, fins i tot del terror, resulta —com deia Pius XII— una "pau freda", que no és la veritable pau. Només la comunicació podria generar —per la via del diàleg total— un desig i una esperança de pau expressiva, com a exigència del cor de les poblacions. I es podria afegir: una "justícia freda" no és veritable justícia. La justícia només pot viure en el si de la confiança, sinó no és més que una "justícia contra" i no una "justícia per" i una "justícia amb" cada persona humana.

Com compaginar l'estratègia de la confiança i l'estratègia de la comunicació? Desitjaria desenvolupar aquest te-

Fer prendre consciència: en d'altres termes, fer tasca d'intel·ligència. Fer comprendre les causes de la guerra: les injustícies que empenyen a la violència. Qualsevol injustícia pot dur a la guerra.

ma de reflexió. Sé que la comunicació de masses és una comunicació programada i acuradament organitzada. Per això, és important evocar el que podria ser una estratègia de la confiança transmesa pels **mass-media**. Crec que podria abastar set moments fonamentals: **fer prendre consciència, denunciar, renunciar, superar, contribuir, divulgar, afirmar.**

Denunciar totes les causes que provoquen violència

En primer lloc, cal **fer prendre consciència**, o, en altres termes, fer treball d'intel·ligència. ¿No digué Pau VI que la pau és una obra d'intel·ligència? Seria necessari, a través dels més diversos programes, fer prendre consciència que qualsevol guerra pot provocar la pèrdua de tot i que res no es pot perdre amb la pau. Per això, l'estratègia de la co-

municació pot, millor que qualsevol altre mitjà, fer comprendre les causes de la guerra. La violència és amb nosaltres, hem d'alliberar-nos-en per inventar la pau. Aquesta és l'obra de la justícia que es realitza com a fruit de la intel·ligència. La intel·ligència, segons l'ensenyament del Concili Vaticà II, s'expressa sobretot a través de les opcions positives que es fan a l'entorn de les qüestions de la justícia i de la pau, enfront a la injustícia i la guerra. I és aquí on el vostre paper es fa apassionant, per causa de l'esperit d'iniciativa que implica.

Comunicar les opcions constructives de justícia i de pau fa parella amb el vostre deure de **denunciar** totes les causes de violència i de conflicte: armament generalitzat, comerç d'armes, opressions i tortures, terrorisme de tota mena, militarització a ultrança i preocupació exagerada per la seguretat nacional, tensió Nord-Sud, qualsevol forma de dominació, ocupació, repressió, explotació i discriminació.

L'ideal "del més fort" fa augmentar la por mútua

Si es vol denunciar de manera coherent, cal també que un mateix **renuncii** a les arrels de la violència i de la injustícia. Una de les imatges més sòlidament integrades en la producció dels mitjans de comunicació sembla ser la de l'"ideal del més fort", d'aquesta voluntat de supremacia que no fa altra cosa que augmentar la por mútua. En la línia del que deia Joan XXIII, és necessari arribar, en la vostra producció, a un "desarmament dels esperits"; ¿Com seria el progrés dels intercanvis de comunicació, si el mercat es trobés abundantment proveït de progra-

Denunciar: les causes de la violència que són, armament generalitzat, comerç d'armes, opressions i tortures, terrorisme, militarització a ultrança, tensió Nord-Sud, forma de dominació, ocupació, repressió, explotació i discriminació.

de la confiança. Per això m'ha semblat urgent proposar-vos com a tema de la Jornada mundial de les Comunicacions Socials de 1987: "Les comunicacions socials al servei de la justícia i de la pau". Sovint ho he repetit, però avui ho subratllo afegint-hi aquest corol·lari: la confiança no pot ser solament obra dels responsables polítics, sinó que ha de néixer de la consciència dels pobles. Després d'haver tractat el problema de la pau (Jornada mundial del 1983), desitjaria, aquest any, continuar amb vosaltres aquesta breu reflexió sobre l'obra de la justícia que realitza la pau o sobre l'estratègia de la confiança com a realització de la justícia amb mires a la pau.

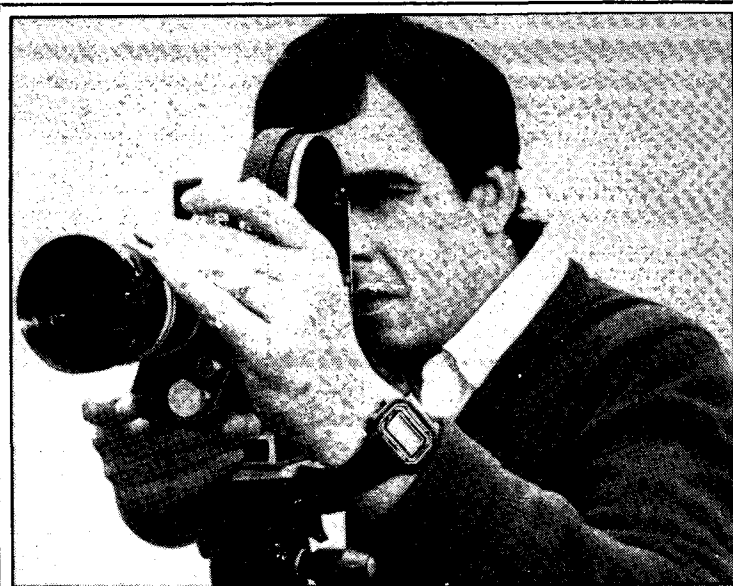
Estratègia de la confiança a través de l'estratègia de la comunicació

Jo sé que per a vosaltres,

tació: transmetre l'estratègia de la confiança a través de l'estratègia de la comunicació, al servei de la justícia i de la pau.

La vostra estratègia de la comunicació és, en gran mesura, una estratègia de la informació en ordre a contribuir a l'edificació d'aquesta societat del saber en la qual ens trobem implicats per al millor o per al pitjor.

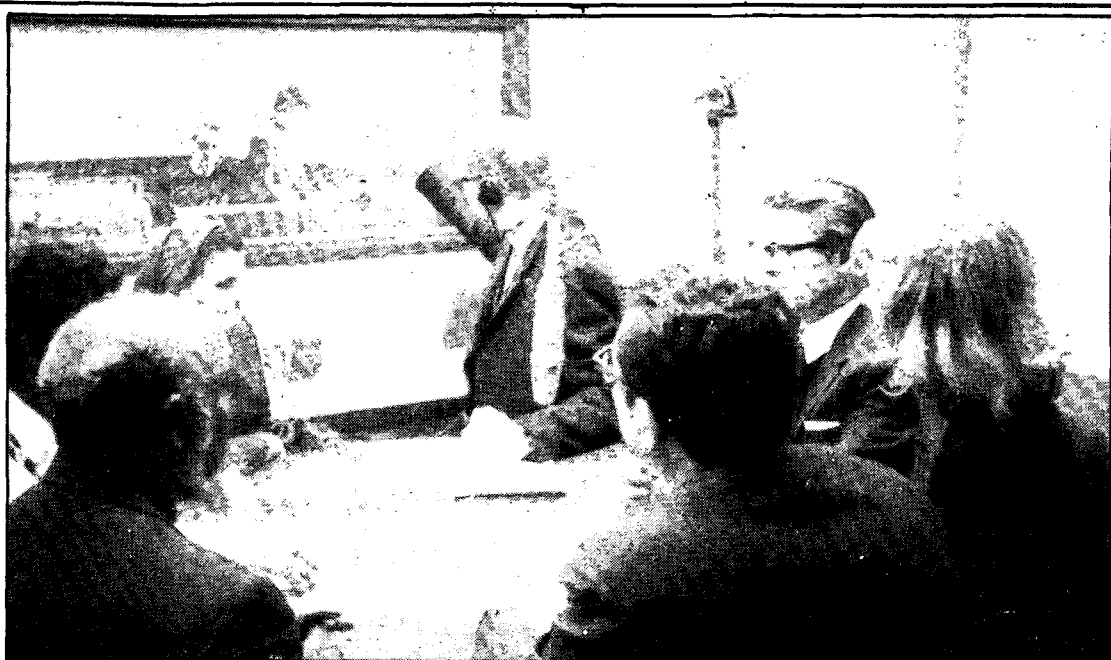
Permeteu-me recordar allò que ja he afirmat a propòsit d'això: la pau del món depèn d'un millor coneixement dels homes i de les comunitats: la informació qualificada de l'opinió pública té una influència directa sobre la promoció de la justícia i de la pau. La vostra tasca sembla superior a les possibilitats humanes: informar per formar, quan l'allau de notícies us arrossega, a vegades perillosament, als quatre angles del món, sense donar-vos el temps necessari per comprendre els estralls del terror i les esperances de la confiança.

Renunciar: Si es vol renunciar de manera coherent, cal també que un mateix renunciï a l'"ideal del més fort". Cal que en la producció dels mass-media s'arribi "al desarmament dels esperits", com afirmava el papa Joan XXIII.

Superar: el desequilibri entre les possibilitats tècniques dels mass-media i el compromís ètic de la comunitat humana; superar tots els obstacles que s'oposen a les obres de justícia amb mires a la pau.

Contribuir: La informació és la via de la sensibilització, de la verificació, del control de la realitat dels fets en els camins de la pau. Aquesta contribució es pot aprofundir a través dels debats públics en els mass-media, on pren part la imaginació del que presenta el tema o debat i la resposta dels usuaris.

mes que presentessin quelcom distint a aquesta voluntat de dominar que inspiren tantes obres actualment distribuïdes! ¡I com seria la millora qualitativa si els usuaris "imposessin" amb les seves demandes i reaccions, que es renunciï a l'ideal del més fort! Per actuar amb un esperit de justícia, no n'hi ha prou "actuant contra", en nom d'una força empedreïda. També cal "actuar per i amb" els altres, o, en el món dels **mass-media**, comunicar per a cada u i amb cada u.

L'estratègia de la confiança significa a més **superar** tots els obstacles que s'oposen a les "obres de justícia" amb mires a la pau. És necessari, en principi, superar les barreres de la desconfiança. Res millor que les comunicacions socials pot traspasar totes les barreres de races, classes, cultures, les unes enfront de les altres. La desconfiança pot néixer de qualse-

vol forma de parcialitat o d'intolerància social, política o religiosa. La desconfiança viu del desànim que es torna derrotisme. Contràriament, la confiança és el fruit d'una actitud ètica més rigorosa en tots els nivells de la vida quotidiana.

El papa Joan XXIII recordava que era absolutament necessari superar el desequilibri entre les possibilitats tècniques i el compromís ètic de la comunitat humana. I vosaltres, que sou artífexs o usuaris de les comunicacions, sabeu que el món de la comunicació és un món d'explosió del progrés tecnològic. Per això, en aquest sector-punta de l'experiència humana, l'exigència ètica és la més urgent a tots els nivells.

Divulgar les iniciatives per a la justícia i la pau

El vostre paper, a més, con-

sisteix a **contribuir** a fer possible la pau a través de la justícia. La informació és la via de la sensibilització, de la verificació, del control de la realitat dels fets en els camins de la pau. Aquesta contribució es pot aprofundir a través dels debats i discussions públiques en els **mass-media**. És tal vegada en aquest nivell on la vostra imaginació es posarà a prova més durament. La resposta dels usuaris serà també aquí la més necessària.

No hen de descuidar mai la **divulgació** insistent de tot el que pot ajudar a fer comprendre i a fer viure la pau i la justícia, des de les més humils iniciatives al servei de la pau i de la justícia fins als esforços de les instàncies internacionals. Entre aquestes iniciatives el paper d'un nou ordre mundial de la informació i de la comunicació, al servei de la pau i de la justícia, per a la garantia de la difusió múltiple de la infor-

mació a favor de tots, ocupa, certament, un lloc important, com ja he recordat amb motiu d'un dels congressos de la Unió Catòlica Internacional de la Premsa. La vostra tasca de responsables de les comunicacions és la d'una educació permanent. El vostre deure d'usuaris és el d'una contínua recerca d'accés a totes les dades que podran formar la vostra opinió i fer-nos cada vegada més sensibles a les vostres responsabilitats. Tots nosaltres som responsables del destí de la justícia i de la pau.

Les tècniques de la comunicació també són un do de Déu

Entre totes les iniciatives a divulgar, permeteu-me demanar-vos amb insistència que no descureu la presentació de la idea cristiana de la pau: dimensió irremplaçable de la

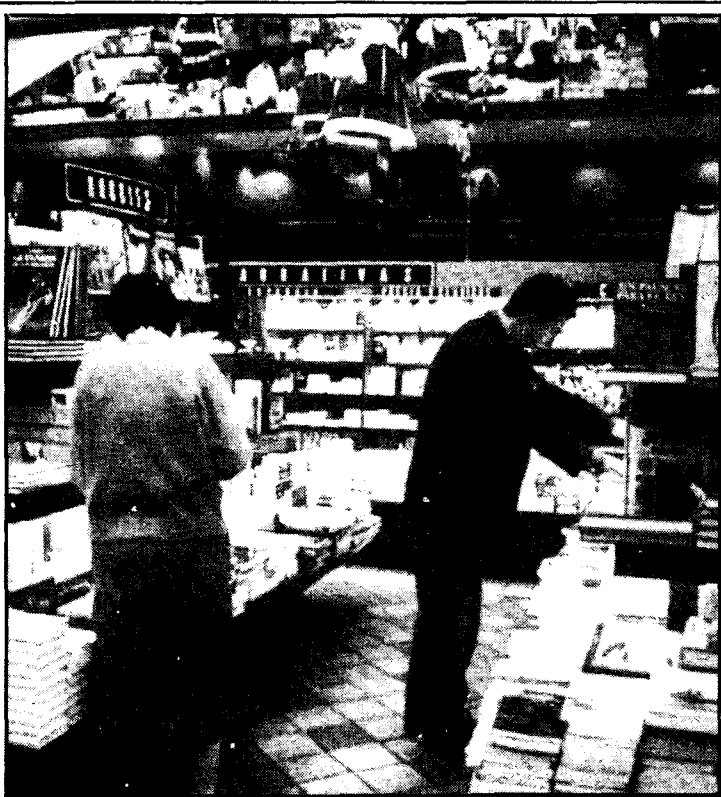
contribució eclesial a les iniciatives de pau i a favor dels esforços per viure en la justícia.

Tot això, ja ho sabeu, suposa la presentació, a través dels mitjans de comunicació social, de la veritable i completa imatge de la persona humana, fonament de tota referència a la justícia i a la pau. Tot allò que ofèn la persona ja és un "acte de guerra" que comença. ¡Quines incalculables conseqüències trindran, doncs, cada una de les iniciatives de comunicació, els animadors de les quals sou vosaltres!

Amb la divulgació, és necessari **afirmar** totes les condicions prèvies en ordre a la justícia i a la pau: els drets inalienables de la persona humana, les llibertats fonamentals en la igualtat i amb vistes a una participació de tots en el bé comú, el respecte de les sobiranes legítimes, els deures d'indemnització i d'assistència... Però cal sobretot posar en relleu els valors de la vida: no ja l'existència presentada com inexorablement integrada en una "lluita per la vida", sinó la vida viscuda amb la intel·ligència de la saviesa en la bondat, o, més encara, l'amor com a font i com a ideal de la vida. Només l'amor, que inventa novament cada dia la fraternitat, podrà definitivament assolir la capitulació del terror. Que l'amor, inspirat pel do de Déu, pugui actuar sobre aquestes "meravelles tècniques" de la comunicació, que també són "dons de Déu".

Esperant que aquestes paraules us ajudin a no perdre mai de vista la justícia i la pau, ja sigui en el moment de la creació dels vostres programes, a vosaltres, estimats artífexs de les comunicacions socials, i a vosaltres, estimats usuaris, us manifesto a tots la meua pròpia confiança i us invito a treballar per crear confiança, al servei de tota la humanitat. Amb aquest esperit us dono gojosament la meua benedicció apostòlica.

JOAN PAU II

Divulgar: des de les més humils iniciatives al servei de la pau i de la justícia, fins als esforços de les instàncies internacionals. Tots som responsables del destí de la justícia i de la pau, però d'una manera especial els directius dels mitjans informatius.

Afirmar: els drets de la persona humana, les llibertats fonamentals, el respecte a les sobiranes legítimes, els deures d'assistència, l'amor i la vida, el treball per crear confiança, al servei de tota la humanitat.

ECUMENISME. IV SETMANA d'orientació ecumènica per a educadors.- Se celebrarà a Montserrat, del 24 al 28 d'agost. Fent un pas endavant, pretén d'aproximar enguany les denominacions cristianes a través de l'experiència que fan de la pregària. Hi prendran part com a ponents: Joan Llopis, cat., Basili Girbau, cat., Adalbert M. Franquesa, cat., Joan Garcia Casanovas, ort., Nathalie Capó, ev., Gabriel Amat, ep., i Joan Botam, cat. Inscripcions: Centre Ecumènic, Cisp 49, 08010 Barcelona. Informació: Joan Botam, tel. 204 34 58.

Activitats de "Lumen Dei" a Barcelona.- Adoració nocturna femenina: dimarts i dissabtes. Adoració diürna mixta: dimarts i dijous. Cercles bíblics: dimarts i dissabtes. Sant Rosari: En finalitzar cada cercle bíblic. Exercicis Espirituals: cinc tandes en el 1987. Recessos espirituals tots els segons diumenges de mes.- Prope- randa tanda d'Exercicis Espirituals:

Dates: 6-7 de juny (comença a les 5 de la tarda). Lloc: Casa PP. Jesuïtes de Sarrià. Informació: tel. 219 21 20.

Exposició de labors i brodats (Casa de Misericòrdia).- Continua oberta l'Exposició de brodats i llenceria artística que han realitzat durant el curs les nenes acollides a la Institució Benèfic-Do-cent CASA DE MISERICÒRDIA. Estarà oberta fins el dia 30 de juny, de les 10 a 2/4 d'1 del matí i de 4 a 2/4 de 7 de la tarda, c/. Elisabets, 8-10. Tel. 318 31 81.

Material sobre Confirmació.- Aprofitant que el 3er. trimestre del Curs de Taller de l'Escola d'Audio-visual, de la Delegació Diocesana de Catequesi, es dedica a treballar el tema de l'Esperit i la Confirmació, s'ha muntat a la mateixa Escola (Diputació, 231, Seminari), una petita mostra de material audio-visual i imprès sobre Confirmació. Estarà oberta al pú-

blic del 26 al 28 de maig, de 10 a 12 del matí i de 18 a 20 de la tarda.

Parròquia de la Puríssima Concepció. Conferències al Casal Parroquial.- I.ª, dia 27 de maig, a 2/4 de 9 del vespre, tema: "Els testimonis de la Resurrecció i la nostra resurrecció", a càrrec de Mn. Joan-Enric Vives. 2.ª, dia 3 de juny, a 2/4 de 9 del vespre, tema: "Pentecosta jueva. Pentecosta cristiana", a càrrec de Josep Rius Camps. El dia 6 de juny: Vella de Pregària, a les 22 h., a la Capella del Santíssim.

La residència de l'EJE celebra el seu XX Aniversari.- El Centre "Equip Juvenil Eclesial" celebra el 31 de maig el XX Aniversari, en la seva seu actual, amb una Eucaristia i petita convivència dels que recorden les dotzenes de joves universitaris que varen madurar la seva vocació humana i religiosa, entre els que prevalen els cinc joves avui sacerdots i els altres set que són a missions o a monestirs o a cases religioses. Ens sentim molt contents amb la participació dels que han compartit els nostres ideals. Informació: Centre EJE, c/. Muntaner, 91, 2on. 2.ª, tel. 323 77 92, particularment els dimecres a la tarda.

Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia.- Solemnitat de Sant Felip Neri. Dia 26 de maig, a les 8 del vespre, solemne celebració de l'Eucaristia, amb homilia a càrrec de Mn. Joan Bada.

"LES FORCES INTERIORS".- Conferència a càrrec de Dolors Maria Serra, psicòloga, al local del Moviment de les Dones d'Acció Catòlica, c/. Llúria, 7, 1er. a les 5 en punt de la tarda, del dia 27, dimecres. L'acte és obert a tothom.

ANFE. Pregària d'Adoració.- Tindrà lloc el proper dissabte, dia 30 de maig, a l'església del Santíssim Sagrament, c/. Aragó, 268. Començarà a les 7'30 del vespre fins a les 8'30. A continuació tindrà lloc la celebració de l'Eucaristia. Invitem a tots els qui vulguin unir-se a aquesta pregària com a preparació de la festa de Pentecosta. Per informació: CEDAIR, tel. 216 02 13, de 6 a 8 de la tarda, de dilluns a divendres.

ANFE. ASSEMBLEA DIOCESANA.- L'Adoració Nocturna Femenina celebrarà la seva Assemblea Diocesana el proper diumenge, dia 31 de maig, de les 10 del matí a les 7 de la tarda, a la Casa d'Exercicis de Sant Ignasi de Sarrià, c/. Carrasco i Formiguera, 32. Totes les associades ens trobarem en aquesta jornada de revisió, de programació de noves activitats, de formació i de pregària. Ho comuniquem també a totes les persones simpatitzants d'ANFE que vulguin unir-se a aquesta Assemblea. Per informació: CEDAIR, c/. Aragó, 268. Tel. 216 02 13, de 6 a 8 de la tarda, de dilluns a divendres.

Trobada Anual "GRUPS D'ORACIÓ i d'AMISTAT".- Se celebrarà el dia 24 de maig, a la Casa Missió de Banyoles, des de 2/4 d'11 del matí a les 6 de la tarda. Serà presidida pel seu fundador monsenyor Josep M.ª Cases d'Ordal, Bisbe de Castelló-Sogorb.

Entesa Judeo-cristiana.- Dijous, 28 de maig, a la "Sala Claret", c/. Roger de Llúria, 5, a les 19'45, Conferència sobre: "Elogi de la Catalunya jueva i de la seva

aportació a la cristianització i flo-reixement de la Càbala", a càrrec de Carles Ben Arroch, president jueu de l'Entesa Judeo-cristiana.

Festa Major del Sant Crist de l'Areny.- Els devots del Sant Crist de l'Areny de Ribagorça, residents a Barcelona, tindran Missa de Festa Major a l'església de les Germanetes dels Pobres, c/. Casp, 73, el dia 31 de maig, diumenge, a 1/4 d'1. Després cantarem els "goigs" i tindrem l'aplec de germanor.

Horari:- 10. Concentració al Col·legi de les GG. Dominiques de Monistrol (podeu servir-vos de l'autocar, RENFE, i FCC). A les 10'30, salutació i pregària (grup parròquia de St. Isidor). A les 11. Tallers de treball: "ELS CAMINS DE L'ESPERIT". A les 12. Pujada a Montserrat pel camí del cremallera. A les 14. Dinar (lliure a les places del Monestir). A les 15'30. Retaule de Confirmació (Casal Claret). A les 16'30. Eucaristia. Veneració de Santa Maria al Santuari. A les 18, Comiat.

GIRONA

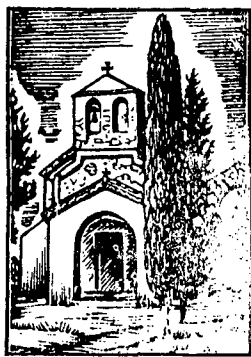
ULTREIA COMARCAL DE L'ALT EMPORDÀ.- Divendres, 29 de maig, a les 10 del vespre, a l'església parroquial de Rabós d'Empordà, tindrà lloc una Ultreia Comarcal (trobadra de cristians), organitzada pel Moviment de Cursets de Cristiandat del Bisbat de Girona. Tots hi sou invitats! Veniu a compartir amb nosaltres la nostra fe en Crist ressuscitat, i a honorar la Mare de Déu en aquest dia del mes de les flors, del mes de Maria.

SABADELL

60 Aplec de la Ermita de Togores

Dissabte, dia 30. Acampada de jovent per preparar l'Aplec. Hi haurà Missa vespertina. **Diumenge, dia 31.** Els romeus que van a peu, es reuniran a la cruïlla de la carretera de la Salut, amb el carrer de Covadonga per arribar a 2/4 de 10 a la Missa cantada. Després, Concurs de dibuix infantil i sardanes amb la cobla La Principal del Vallès. Tarda: actuacions de les corals "Sol ixent" i "Talia", II Bient comarcal de fotografia, jocs, traca, etc. A darrera hora: pregària a la Mare de Déu i cant dels "Adéus."

Ermita de la Mare de Déu de Togores.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

S'OFEREIX Sra. de companyia per tenir cura de malalts o infants. Sra. Mercè. Tel. 256 95 73. Referències.

VOSTÈ pot passar unes bones vacances a Poblet per 1.550 ptes. al dia. Disposarà d'una habitació doble per a dues persones, cuina equipada, accés a la piscina, pista poli-esportiva, ping-pong, TV, parc infantil i a part, amb preus reduïts, pista de tennis i billar. L'informarem als tels. 87 01 00 i 87 03 08. Balneari Vil·la Engràcia. L'Espluga de Francolí (Tarragona).

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

VENC torre a Vallromanes. 4 habitacions, piscina. Molt bona situació. Superfície terreny 25.000 pams. Tel. 555 08 86.

S'OFEREIX llicenciat en Filosofia i Lletres, per a classes particulars de llatí de BUP. Tel. 216 01 51 de 2 a 3 del migdia i de 9 a dos quarts d'onze de la nit.

S'OFEREIX SRA. per a tenir cura de malalts o Sra. gran, a hores o tot el dia. T.: 347 51 62 de 8 a 10 de la nit.

ENSENYAMENT tall i confecció sistema Martí, especialment mestresses de casa zona Sagrada Família. Tel. 322 78 90.

TITULAT empresarials, comptabilitat, iva, rendes, confec. rebuts, etiquetes, treballs administratius. Tot amb ordinador; experiència; preus econòmics. Tel.: 200 42 26 tardes.

SOLTER 59 anys vol casar-se amb soltera de 50/56 anys. Tel. 256 20 12, de 20 a 22 hores.

SRTA. per acompanyar persona malalta o d'edat, tot el dia o a hores. Tel.: 203 59 25 de 8 a 11 nit.

TENS inquietuds espirituals, apostòliques? Vols ser missioner/a, sacerdot? Tel. 318 53 01. c/. Carmen, 18, pral. Barcelona.

S'OFEREIX Sra. per tenir cura d'infants els matins. Tel. 256 95 73

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

100 ptes.
200 ptes.
300 ptes.
400 ptes.
500 ptes.
600 ptes.
700 ptes.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València 244. 2on. 08007 - BARCELONA

IMPORTANT

Busquem casa gran o, millor, petit conjunt d'edificis al camp. No importa el seu estat, ja que el reconstruiríem i conservariem a canvi del seu ús. No hi volem pas llum, però sí possibilitats per conrear la terra i cria de bestiar, encara que només sigui pel propi consum. És per a una incipient comunitat cristiana que donaria acolliment a qui ho necessités, especialment els més marginats. Mossèn Josep M.ª Mas. Parròquia de Sant Martí-17861 OGASSA (El Ripollès).

FINESTRAL DE

LA CARITAT

Resposta política a la pobresa

Ara que ja s'acosten les eleccions municipals volem fer una crida d'atenció als qui en els seus programes polítics, plantegen alternatives per al benestar dels ciutadans. Perquè tinguin en compte la situació d'aquells a qui manca el més indispensable, el mínim per tirar endavant ells i les seves famílies. I que després de les eleccions compleixin les seves promeses.

No ens enganyem, la pobresa exigeix també una resposta política.

112.- Cap de família en atur i sense subsidi. Té quatre fills i dos néts a càrrec seu. Subsisteixen de la recollida de cartrons i ferros vells amb una vella furgoneta que necessita reparacions urgents. Són 20.000 ptes.

113.- Anciana malalta. Ha de seguir tractament en un centre fora de la ciutat. La modesta pensió del marit no cobreix les despeses. Falten 26.950 ptes.

114.- Matrimoni gran viu relogat en una habitació. Per problemes de salut s'han endarrerit en el pagament de l'hospedatge. Són 13.986 ptes.

115.- Pare de família, disminuït físic, en espera d'una prescripció d'invalidesa necessita ajuda per alimentar els quatre fills de 10 a 2 anys. Són 33.000 ptes.

116.- Matrimoni amb una filla petita. El marit és malalt alcohòlic. La família passa per una situació difícil. Per a aliments, 24.000 ptes.

117.- Pensionista per invalidesa amb una petita pensió. Té dos fills en atur. La mare té una depressió. Sol·liciten ajuda per pagar la hipoteca del pis, 18.839 ptes.

118.- Vídua té a càrrec seu una filla de 18 anys, mare soltera, i una néta d'un any. Tenen deutes d'aliments que pugen 24.000 ptes.

119.- Cap de família només ingressa de treballs eventuais. Té esposa i dos fills en edat escolar. Per evitar el desnonament urgeixen 37.700 ptes.

120.- Mare de família amb dos fills petits i el marit que es refà d'un accident. Ingressa 20.000 ptes. mensuals de feines eventuais. Té deutes d'aliments, aigua i llum. Calen 17.654 ptes.

121.- Pensionista per invalidesa. Té l'esposa malalta i això fa que no arribi el petit pressupost familiar. Tenen rebuts pendents d'aigua i llum que pugen 9.000 ptes.

122.- Pensionista per invalidesa cobra 17.000 ptes. mensuals. Té deutes d'aliments, aigua i llum que pugen 24.000 ptes.

123.- Emigrant retornat. Ha tornat malalt i amb una pensió de 10.000 ptes. mensuals. Necessita ajuda per a aliments i medicines. Calen 25.000 ptes.

124.- Peó de la construcció amb set fills a càrrec seu. Ha aconseguit un habitatge protegit però necessita ajuda per a la instal·lació de l'aigua i la llum. Són 59.447 ptes.

125.- Polidor en atur, només troba feina de tant en tant. Viu amb la seva sogra, sense pensió, i l'esposa malalta. Necessiten ajuda per a deutes d'aliments i de lloguer. Són 40.000 ptes.

126.- Esposa abandonada, amb quatre fills a càrrec seu. Fa feines a cases particulars. Una malaltia recent li ha fet contraure un deute a la farmàcia de 10.000 ptes.

127.- Pensionista per malaltia té esposa i quatre fills. L'esposa necessita una pròtesi no coberta per la Seguretat Social. Fan falta 30.000 ptes.

BARCELONA

Sota el lema "siguem creatius"

2.500 joves al festival de la JOBAC i la JOC

BARCELONA.— Diuenge dia 10 passat, va tenir lloc a les llars Mundet de Barcelona durant tot el dia, el festival final de la campanya que aquest curs han dut a terme els moviments cristians de joves JOBAC i JOC. Dues campanyes "Avancem el futur. Pugem al tren de l'acció" (JOC), i "Per l'ocupació juvenil. Siguem creatius" (JOBAC) que han aprofitat els militants cristians als problemes més urgents que preocupen tot el jovent: l'ocupació del seu temps, el treball, l'estudi, la valoració dels joves en la nostra societat...

Més de 2.500 joves van po-

Una trobada que va ser un anunci de l'Evangeli al món juvenil i treballador popular

d'una cultura més solidària. El centre fou la celebració de l'Eucaristia adaptada al cant i a la sensibilitat dels qui la vivien. També hi hagueren danses, parlaments i la lectura d'un manifest final en el qual els joves anunciaven el que volen i denuncien el que no els agrada de la situació actual de marginació i d'atur que pateixen.

der participar de l'ambient de festa; de les fires d'oficis, d'estands i de rock; dels punts de reflexió sobre l'acció militant, l'ocupació juvenil, el temps lliure dels joves dels barris obrers i ambients populars; de la forja pels mateixos joves

Un festival que era un anunci de l'Evangeli al món juvenil treballador i popular, fet pels mateixos joves i des de la seva sensibilitat i protagonisme. Deia un dels cants de l'Eucaristia: "Déu jove, Déu en marxa, creiem en el teu amor".

ESGLÉSIA I ESCOLA

Ja hi tornem?

Ha arribat a les meves mans un document sobre l'escola en el context de les properes eleccions municipals.

Com és habitual en aquests casos, el document es presenta com el resultat de la reflexió d'un partit polític que aspira a assumir responsabilitats de govern en els Ajuntaments del nostre país. ¿Al servei de què o de qui? Aquesta és la qüestió.

La lectura d'aquest document m'ha entristit. No hi he sabut descobrir la preocupació per millorar el conjunt de les escoles del país, per tal que el servei de l'educació sigui cada dia més qualificat.

Tot al contrari. M'ha semblat que els qui l'han redactat persegueixen altres objectius.

Malgrat que el títol fa pensar en una escola oberta al futur, em fa la impressió que els seus autors tenen una visió extraordinàriament tancada d'aquesta institució bàsica de la societat.

Si és així, com podran obrir-la a un món de més justícia i de més solidaritat?

Estem en votde electoral, i tots els qui demanen el vot dels ciutadans s'escarrassen a oferir allò que els ciutadans necessiten o

desitgen. Ells tenen la resposta. Més ben dit: ells "són" la resposta.

Resulta que jo sóc un d'aquests ciutadans que el dia 10 de juny aniran a votar.

Doncs bé, jo demano a aquests senyors que volen "servir" la societat des del nostre Ajuntament, que quan pensin en l'escola no limitin el camp de la seva visió i que mirin objectivament la realitat del municipi i dels ciutadans que l'habituen.

Perquè hi ha ciutadans a totes les escoles, tant si aquestes són de titularitat pública com si han sorgit de la iniciativa social. Per a l'Ajuntament, tots els ciutadans del municipi mereixen el mateix tracte, sigui quina sigui l'escola que freqüentem. En nom de la democràcia i de la igualtat, si us plau, ni privilegis ni discriminacions.

Si els qui ens governen només protegeixen l'escola que pot servir més bé als propis interessos de partit, i menyspreen les altres, malament.

Perquè aquests senyors no pretenen servir els ciutadans i les escoles del municipi, sinó "servir-se'n".

FRANCESC RIU

«EL MESTRE ÉS AQUÍ I ET DEMANA!»

(Jo. 11,28)

«MARIA ASSEGUDA ALS PEUS DEL SENYOR, N'ESCOLTAVA LA PARAULA»

(Lc. 10,39)

EXERCICIS ESPIRITUALS

Segons mètode de S. Ignasi, en règim d'internat i silenci

Organitza: LUMEN DEI

DATES: 6 - 7 de juny
(S'entra el dia 5 a la tarda.)

LLOC: Casa Pares Jesuïtes de Sarrià
INFORMACIÓ: Tel.: 219 21 20
BARCELONA

Encaminada a "construir la pau"

Andorra, a l'assemblea europea de Caritas

LES ESCALDES.— Mossèn Blai Fortuny, Consiliari, i Pere Torres, responsable de publicacions, han representat el País en la XII Conferència Regional de Caritas Europea celebrada a Lourdes la primera setmana d'abril. El tema general de l'assemblea era: "Per a construir la pau... construïm comunitats de justícia i de caritat".

El treball de l'assemblea s'ha distribuït en l'estudi de dades, aportades pels diversos països representats, l'anàlisi de les situacions concretes de més interès i la programació de les línies de futur. Els tres moments dels treballs corresponen a veure, jutjar i actuar.

El President, Mr. Kissling, i el Secretari de la delegació d'Estrasburg i d'Euro-Caritas han presentat un resum dels informes preparats pels grups de treball de tot Europa. Els assembleistes han assistit a la projecció d'uns àudio-visuals sobre la marginació de la dona als EE.UU. i la infància a Espanya. Grècia ha presentat una informació sobre els immigrants i les sol·licituds d'asil polític, França ha donat a conèixer la problemàtica del'atur en el país i Itàlia ha glossat la problemàtica de la vida familiar. L'anàlisi de la problemàtica concreta ha consistit en una conferència de caràcter tècnic, a càrrec del P. Jean Yves, investigador del Centre de Recerca i Acció Social de París, i un recés espiritual dirigit pel P. Josep Bordés, rector del Santuari de Lourdes, sobre el missatge del Santuari marià del Pirineu francès. Els grups i l'assemblea posteriorment han programat les orientacions i perspectives de futur que han de guiar la col·laboració de Caritas a nivell nacional, regional i internacional.

L'assemblea s'ha mogut sempre en un clima d'optimisme i entusiasme. Per una part la presència activa dels joves del Secours Catholique de França s'ha convertit en un autèntic repte per a tota l'assemblea. Per altra part algunes nacions —Turquia, Grècia, Iugoslàvia, Finlàndia, Noruega, Malta, Bèlgica, Alemanya— han informat sobre la seva manera de treballar davant diferents situacions, testimoni que s'ha convertit en un autèntic compromís per a tots els assembleistes.

Caritas andorrana va ser creada el novembre del 1979, té una autonomia pròpia i exerceix una admirable tasca assistencial i social en el petit país. També els darrers dies de maig serà present, representada per mossèn Blai Fortuny i Agustí Font, en l'assemblea internacional que se celebrarà a Roma.

ANTONI MIRABET

Caritas andorrana exerceix una tasca admirable al petit país.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIAI

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les festes de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

URGELL

"El cant ajuda a entendre i a expressar la fe" es digué a l'encontre presidit pel bisbe d'Urgell.

Els preveres revisen la litúrgia eucarística

"S'ha de predicar amb unció"

LA SEU D'URGELL.— "No és el mateix dir missa que presidir la celebració eucarística", amb aquestes paraules el Delegat de litúrgia, del bisbat de Solsona, obria la taula rodona organitzada per la Delegació d'Urgell el dilluns sant amb l'assistència d'un centenar de preveres presents a la capital del bisbat per a assistir a la consagració dels Sants Olis.

En iniciar la sessió els delegats de litúrgia de les diòcesis de Girona, Lleida i Solsona recolliren respectivament les preguntes dels preveres que feien referència als cants, a la proclamació de la Paraula de Déu i a la funció presidencial de la litúrgia. Mossèn Gerard Soler, de Lleida, remarcà la necessitat de la conversió a la Paraula i la conveniència de proclamar-la amb força: "S'ha de predicar amb unció, manifestà, i l'homilia ha de ser una explicació senzilla de la Paraula, sempre a l'a-

bast dels fidels, per introduir el poble en la celebració". Mossèn Joan Babures, de Girona, informà que hi ha 1.800 cants en català per a la litúrgia i que un bon mètode per a la varietat —així responia la pregunta— pot ser la introducció d'un cant nou cada temps litúrgic. A la pregunta sobre l'ús del cant gregorià respongué: "Sí, si se'n sap". Mai, però, l'ús de cassettes o discs en les celebracions. Els motius del cant en la litúrgia són les següents: "Cantem, digué, perquè estem contents, per aconseguir la unanimitat i perquè el cant ajuda a entendre i expressar la fe". El liturgista considera convenient la revalorització de "petit cor".

El Sr. Bisbe manifestà que les normes ajuden a obtenir la comunicació entre president i poble, però "cada persona es projecta com és mitjançant un conjunt de coses: la presència, la veu, el gest...".

Llívia recupera una ermita i un aplec

LLÍVIA.— Amb una concelebració eucarística, presidida per mossèn Joan Pujol, Vicari General, l'Arxiprest de la Cerdanya i el rector de la parròquia, mossèn Jaume Soy, han estat inaugurades les obres de restauració i embelliment de l'ermita de Sant Guillem de La Prada, situada en el terme de l'antiga Julia Lybica. Amb aquest acte la població catalana, aïllada entre dos Estats, recuperava una ermita en el típic paisatge de la Cerdanya i el tradicional aplec enyorat pels avis lliabians.

A.M.

FETS I CRITERIS

Els malalts

És un col·lectiu molt extens, aquest dels malalts. La seva nombrosa existència es fa ben visible en tantes clíniques, hospitals, centres especialitzats i residències.

És veritat que la medicina ha fet grans progressos: però és una realitat que les malalties encara existeixen i, si en desapareixen unes, en surten unes altres de noves. No vull pas aquí enumerar tota una llista de malalties, n'hi ha prou amb recordar que hi ha malalties lleugeres i greus, malalties curtes i llargues, malalties doloroses, malalties curables i malalties pràcticament incurables.

Però vull parlar de la persona del malalt. El malalt és tota persona que pateix alguna alteració del seu organisme. Per comprendre els malalts hem de posar-nos al seu lloc, o hem d'haver tingut personalment experiència de malaltia.

Els qui estem bons hem d'apropar-nos als malalts. Els farem un bé amb una visita, i també ells ens faran un bé a nosaltres. Si visitem un malalt aquest se sent considerat, veu que és recordat, podem fer-li companyia, mantenir una conversa, mostrar-li amistat i estimació.

Els malalts sovint es troben sols, poden sentir molt fortament la tristesa, poden capficar-se massa per la seva malaltia.

Als qui estem bons, els malalts ens ajuden a ser realistes, ens ajuden a recordar-nos que som debils, fràgils i poca cosa.

A vosaltres, malalts, us voldria recomanar aquestes quatre coses: Recordeu que a més de la malaltia hi ha altres classes de sofriments: els sofriments morals, la pèrdua d'un ésser estimat, un

disgust familiar, una incomprensió forta entre els amics, un fracàs de tipus professional o polític.

No us penseu mai que la vostra malaltia és la pitjor. Mantingueu sempre l'esperança de curar-vos i sigueu conseqüents. Vull dir concretament, poseu la confiança en el vostre metge i preneu les medicines que us recepti.

No penseu mai que la vostra malaltia és inútil o temps perdut. La malaltia us pot fer un bé espiritual, pot purificar el vostre orgull i us pot ajudar a estimar més els altres.

Malalts, penseu que sou els qui esteu més a prop de Jesús que va sofrir durant la seva passió i la seva mort en creu. Vosaltres col·laboreu a salvar el món. L'experiència assumida del dolor comunica autèntica pau interior quan s'accepten les malalties.

Els qui estem bons, recordem-nos dels malalts. Els malalts ens demanen temps, comprensió, companyia, amistat, amor. Busquem, doncs, temps per visitar els malalts, siguin familiars nostres, amics o altres persones. Ens esperen, tenen dret al nostre amor.

Jesús, a l'Evangeli, va dir aquelles paraules que són com una crida per a tots nosaltres: "Veniu, beneïts del meu Pare, perquè vaig estar malalt i em visitàreu". I preguntaran: "quan, Senyor?" I respon Jesús: "Quan ho vau fer a un d'aquests germans meus tan petits a mi m'ho féreu" (Mt 25 34-40).

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

BARCELONA

Capítol provincial dels Carmelites descalços

El pare Gabriel Beltrán, nou provincial dels Carmelites.

BARCELONA.— S'ha celebrat a Barcelona-Tarragona el Capítol Provincial dels Carmelites Descalços de Catalunya-Balears.

Representants de totes les comunitats s'han reunit durant la segona quinzena d'abril a fi de constituir el nou govern provincial que coordinarà tots els objectius prioritaris durant el proper trienni per a la circumscripció catalano-balear.

Govern provincial

Provincial: P. Gabriel Beltrán i Larroya. Consellers: P. Josep Castellà i Sarriera, Vicari provincial, P. Camil Garriga i Corominas, P. Gabriel Isal i Tornel, P. Casimir Garcia i Tejedor.

REPTES

Els Carmelites Descalços tenen en l'actualitat alguns reptes urgents, als quals el Capítol Provincial intenta donar resposta, des d'una planificació operativa.

CONSOLIDAR la línia de renovació impulsada des del Vaticà II i les noves Constitucions, per tal de ser fidels al propi carisma i a les necessitats i signes del nostre temps.

PROMOURE la inquietud i crida vocacional, així com l'aprenentatge dels candidats a la vida carmelitana-teresiana.

IMPULSAR la formació permanent i la qualificació dels religiosos per als serveis i ministeris dins del propi Orde i de cara a les esglésies locals.

DINAMITZAR l'experiència ja tradicional del Carmel com és el compromís d'evangelitzar terres llunyanes: la nova missió oberta a Kellé (República Popular del Congo), així com activar i promocionar la vida de pregària mitjançant la casa d'oració i acollida de Santa Teresa, a Matadepera (Vallès Oriental).

PREOCUPACIÓ per l'animació de la pastoral juvenil en totes les comunitats cristianes del Carmel Teresià.

En el Dia de la Vida 1987, tres mil persones participaren d'un mateix ideal d'amor per l'esser humà.

Des de la seva concepció a l'extinció natural

Els joves Pro-vida difonen un missatge de respecte per la vida humana

BARCELONA.— El dia 10 tingué lloc a Barcelona el Dia de la Vida 1987, que organitzat per Joves Pro-Vida de Barcelona s'ha celebrat a la Plaça Gaudí de la nostra ciutat. Al llarg del matí, de dos a tres mil persones s'han aplegat a la Sagrada Família per participar en aquesta diada que tenia com a objectiu cridar l'atenció dels barcelonins envers el missatge de respecte a la vida humana que difonen.

La jornada començà amb una caravana de cotxes que va recórrer els carrers centrals de Barcelona anunciant l'acte, fins arribar a la Plaça Gaudí.

"Val la pena viure la vida amb alegria"

Mentre s'anava construint una catifa de clavells per subscripció popular representant el símbol de PRO-VIDA i el missatge dels joves: SÍ A LA VIDA, va començar l'actuació de diferents grups musicals.

Primer va actuar la Tuna de Sant Just i tot seguit la popular artista Mary Santpere va pujar a l'escenari per explicar-nos alguns acudits i pronunciar unes paraules. Va dir que "... jo crec que la vida és tan bonica que val la pena viure-la, amb alegria i amb il·lusió, i viure-la bé, cantant, enraonant i rient. També afegí: "... m'ha fet molta alegria veure tanta gent aplegada en una festa en favor de la vida" per acabar amb un "Visca la Vida" que va ser fortament aplaudit pel públic.

Al llarg dels actes es van regalar globus a tots els nens i nenes i es va proporcionar informació i documentació a tot hom que ho demanava.

Van continuar les actuacions amb el grup de música tradicional catalana "La Família Picarol" i amb el conjunt de cançons brasilera "Non Troppo". Als intermedis es van sortejar entre els assistents diferents obsequis.

Un manifest a favor de la vida

Al moment central de la festa es va llegir el manifest dels Joves Pro-Vida, en el qual s'anima a tots, especialment als joves, a difondre un missatge de respecte a la vida humana des de la concepció fins a la seva extinció natural, apel·lant al sentit responsable i solidari de tots per veure reconeguts, en la nostra societat, el dret fonamental dels no-nats, de les persones grans i dels disminuïts físics i psíquics a viure. També es va dir que durant l'any 1986 els telèfons de la Vida van atendre més de cinc mil trucades d'embarassades demanant ajuda i totes varen tenir resposta, demostrant que hi ha alternatives positives a l'avortament que caldrien ser potenciades per l'Administració.

La festa va acabar amb l'actuació del grup rock "Hora Punta", amb la qual es va acomiadar tots els assistents fins al Dia de la Vida 1988.

IMPROMPTU

400

No puc passar per alt aquest número rodó que avui llueix el nostre setmanari. Hem arribat al número 400 i crec que això és important. Sobretot pels qui des del primer moment hem suportat les tramuntanes, i hem respirat a fons cada vegada que hem enllestit un número, tot prenent aire per començar-ne un altre...

Perquè, a l'inici, els pronòstics no eren gaire falaguers. Molts se sentien metge i pronosticaven una curta, molt curta, vida...

Recordem aquella dita popular: "Val més sentència de metge que de jutge". Perquè la criatura que desnonaven els metges, l'examinaren a fons els jutges i la condemnaren a viure.

Els jutges foren els lectors que donaren, i donen, la millor resposta als negres vaticinis, i que, quan ha calgut, han fet pinya per aportar el medicament necessari per salvar-li la vida.

I ara ja podem dir que, malgrat l'estranyesa dels metges, tenim auguris de llarga vida. Que així sigui. Donem gràcies a Déu.

ORIOL CAMPS

Celebració 125è aniversari: Escola VEDRUNA-GRÀCIA (abans col·legi Sant Josep), Major de Gràcia, 236. Trobada antigues alumnes. Dia 6 de juny. Eucaristia i dinar de germanor. Recollida de tiquets entre els dies 20 i 29 de maig a la mateixa escola de 6 a 8 de la tarda.

GLOSSES DOMINICALS

L'escoltisme catòlic

Un dels moviments de joventut que més ha arrelat al nostre país des del primer quart d'aquest segle, ha estat l'escoltisme. No hi ha contrades ni organismes a la diòcesi, on no es trobi l'antic escolta, que es comporta segons l'esperit i les actituds que la Llei escolta i la Promesa el van marcar en la seva primera joventut.

L'escoltisme catòlic i català, portat de la mà de Mn. Antoni Batlle, que va morir l'any 1955, tingué una gran importància. Aquell escoltisme, peculiar des de molts punts de vista, era —com diu un dels deixebles de Mn. Batlle— d'una gran potència espiritual, indiscutiblement viu, vigorós i sà. El "mossèn", ànima d'aquell escoltisme, fou un gran educador, sabia què volia dir "servir". Per això, si era molt lliure en la lletra del mètode de Baden Powell és perquè era molt fidel a l'esperit.

L'escoltisme catòlic ha passat per les vicissituds pròpies de cada època: des de la novetat sospitosa a l'expandiment i a les inevitables crisis dels darrers anys passats. Avui, en canvi, viu un moment de recuperació i enfortiment, poc perceptible, encara, però eficaç i esperançador.

És bo que l'esperit i la intenció de l'escoltisme catòlic, en tant que moviment d'infants i joves i moviment d'Església, siguin coneguts, valorats i potenciats, no solament pels caps i dirigents que hi tenen una gran responsabilitat, sinó també pels pares i educadors, pels consiliaris i pels antics escoltes.

Des de Catalunya —Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi— s'ha fomentat i potenciat arreu d'Espanya el Moviment Scout Catòlic connectat amb els organismes internacionals i que va celebrar l'any passat el seu 25è. aniversari.

Aquella efemèrides, així com les Assemblees diocesanes, són un bon motiu per encoratjar-nos

en l'esforç de que el moviment sigui fidel a les seves arrels i també als desafiaments actuals. De les arrels cal destacar els principis de la Llei i de la Promesa; més concretament la bona harmonia de la colla, empeltada a la natura, avui tan maltractada i la fidelitat a la pàtria en els serveis i disponibilitats que demana. Però no és tot; l'educació integral dels joves reclama, com a punt principal, l'atenció al sentit religiós i transcendent. L'escoltisme és un moviment que valora i respecta la fe religiosa de tots els seus membres; l'escoltisme cristià la valora, la fomenta i l'acompanya.

Això té una particular importància en el món actual. No n'hi ha prou en el respecte a la fenomenologia religiosa; cal tendir a la formació de conviccions i actituds inequívocament cristianes. Donats els desafiaments a què haurà de fer front el noi i la noia d'avui, cal que aquestes conviccions i actituds no siguin vaporoses, ni imprecises ni inconcretas.

També és important que tots els moviments d'Església —i concretament els nostres Minyons i Guies— cerquin "la qualitat" en totes les activitats, però sobretot en les de caràcter religiós. Cal col·locar al seu lloc el que és essencial, i el secundari allà on correspongui. I això és vàlid tant en les qüestions doctrinals com en les de caràcter ètic.

Crec que són actuals, a propòsit d'això, les consignes donades als joves de confirmació durant el Romiatge a Montserrat de l'any passat: esforceu-vos tant com pugueu per construir la vostra personalitat; manteniu-vos fermes en la fe; no aneu sols pel món, feu colla i feu Església.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

L'edifici allotjarà les facultats del Col·legi Universitari

Els dominics cedeixen el convent de Sant Domènec a l'Ajuntament

GIRONA.—La comunitat de Pares Dominics i l'Ajuntament de Girona han signat un acord de principi en el qual l'Orde religiós "expressa la seva cessió dels drets d'usdefruit del convent que presumiblement li corresponguessin". Per la seva part, l'Ajuntament "reconeix a l'Orde de Predicadors l'usdefruit de l'església del convent que serà acceptat mitjançant escriptura pública i mantindrà la possibilitat d'una comunicació entre l'església i el claustre per tal que s'hi puguin desenvolupar actes de culte quan convingui."

Igualment el document afirma que "l'Orde de Predicadors acceptaria l'ús de l'església per part de la Universitat per finalitats compatibles amb el culte en el cas que el convent fos restaurat amb caràcter només intermitent". De fet, l'Ajuntament de Girona "es disposa a cedir l'esmentat convent a la Universitat Autònoma de Barcelona per tal que el dediqui a centre universitari i es compromet a dedicar-lo sempre a finalitats exclusivament culturals."

Aportació històrica de caire religiós

Per últim, el document diu que l'Ajuntament de Girona reconeix l'aportació històrica, de caràcter religiós, cultural i artístic de l'Orde de Predicadors a la ciutat concretada en la construcció, conservació i salvaguarda del convent de Sant Domènec al llarg del temps". Per això, afegeix que "l'Ajuntament expressarà l'agraïment de la ciutat a l'aportació històrica de l'Orde de Predicadors mitjançant la re-

El convent de Girona va arribar a ser un dels més importants de l'Orde de Predicadors.

construcció del monument a fra Vicenç Ferrer i la col·locació d'una làpida en el claustre."

Convent fundat el 1253

El convent de Sant Domènec de Girona va ser un dels primers que fundà l'Orde de Predicadors ja que la compra del terreny es féu l'any 1253 per part del bisbe, Berenguer de Castellbisbal. Els terrenys pertanyien a un prevere anomenat Guillem de Calonge que, un cop construït el con-

vent, va ser-ne el primer novici.

L'interès del bisbe Berenguer a fundar un convent per l'Orde de Predicadors cal buscar-lo en el fet que ell ja hi pertanyia. Amb el pas del temps Sant Domènec esdevingué un dels convents més importants de l'Orde de Predicadors, no solament per la quantitat de frares que tenia que arribaren als quaranta en certs moments, sinó també per la fama de santedat i de saviesa d'alguns d'ells. Entre ells cal recordar sant Dalmau Moner, fill de Santa Coloma de Farners, mort l'any 1341.

Sant Vicenç Ferrer hi va predicar

En néixer el primer estudi General a mitjans del segle XVI molts professors eren dominics. Especial relleu tingué un fet històric com va ser la predicació pública a la plaça del mateix convent del domini sant Vicenç Ferrer l'any 1411. En memòria del seu pas per Girona la ciutat li dedicà un monument a la plaça de les Àligues, que ara l'Ajuntament s'ha compromès a reconstruir.

Tota aquesta puixança del convent de Sant Domènec va quedar tallada violentament l'any 1835 amb l'aplicació de la llei de desamortització de béns eclesiàstics de Mendizábal. Tot l'edifici va ser ocupat per l'exèrcit i els frares hagueren d'abandonar-lo. L'ocupació ha durat fins fa poques setmanes en què finalment ha estat traspassat a l'Ajuntament de Girona.

M. CAVALLÉ

Jornada catalana de Justícia i Pau a Banyoles

BANYOLES.—El diumenge, 17 de maig, va tenir lloc a Banyoles la Jornada Catalana de Justícia i Pau, organitzada pels secretaris de les diverses diòcesis. El tema d'aquest any va ser "els drets humans". Es va celebrar una taula rodona en la qual intervingueren Joan Gomis que tractà dels drets humans més ignorats; Jaume Lorés sobre l'Església i els drets humans; en Fèlix Martí sobre els drets de Catalunya; i l'alcalde de Salt, Salvador Sunyer, sobre els municipis i els drets humans. Acabada la taula rodona es féu un debat obert a tots els assistents. Després de dinar tingué lloc la presentació de propostes operatives i unes conclusions pràctiques. La Jornada acabà amb la celebració de l'Eucaristia. Tots els actes es feren a les dependències de la Casa d'Espiritualitat.

Ordenació d'un nou prevere

El passat dia 26 d'abril tingué lloc l'ordenació sacerdotal de mossèn Lluís Muñoz, a l'església parroquial de la vila de Blanes amb assistència de nombrosos fidels que ompliren a bastament el temple. Mossèn Lluís és fill de Blanes mateix i ara exercirà el ministeri sacerdotal a la parròquia de Sant Esteve d'Olot on ja treballava com a diaca.

M.C.

Els malalts són també de la comunitat

Moltes malalties que fa uns anys eren sentència de mort, avui són superades del tot. Però no per això n'hi ha menys. La mitjana de vida ha crescut sensiblement; tanmateix els ancians necessiten una cura especial. Això fa que convé posar el tema sobre la taula.

La socialització de la sanitat ha donat passos ben positius. Són pocs, avui, els casos en què un malalt no es pugui sotmetre a una atenció mèdica o a una intervenció per falta de recursos econòmics o de possibilitats clíniques. És un reconeixement que es fa amb goig.

Però cal avançar en la mateixa mesura, si més no, en la humanització del tracte que donem als malalts. No passi que els arbres no ens deixin veure el bosc; que el quadre clínic no deixi veure la persona que hi ha darrera la pantalla o que, apartats de la vida social els creiem desinteressats per la co-

Dr. Jaume Camprodon
Bisbe de Girona

munitat.

També s'ha guanyat en l'atenció humana; bé cal dir-ho. Parlant amb persones que han estat ingressades en centres sanitaris públics o privats, se sol comentar elogiosament l'atenció afectuosa de què han estat objecte per part de l'equip mèdic i del personal subaltern. El malalt va deixant de ser un lilit, una fitxa, per esdevenir una persona. No hi ha malalties sinó malalts, i cada malalt té un nom, una història i un cor.

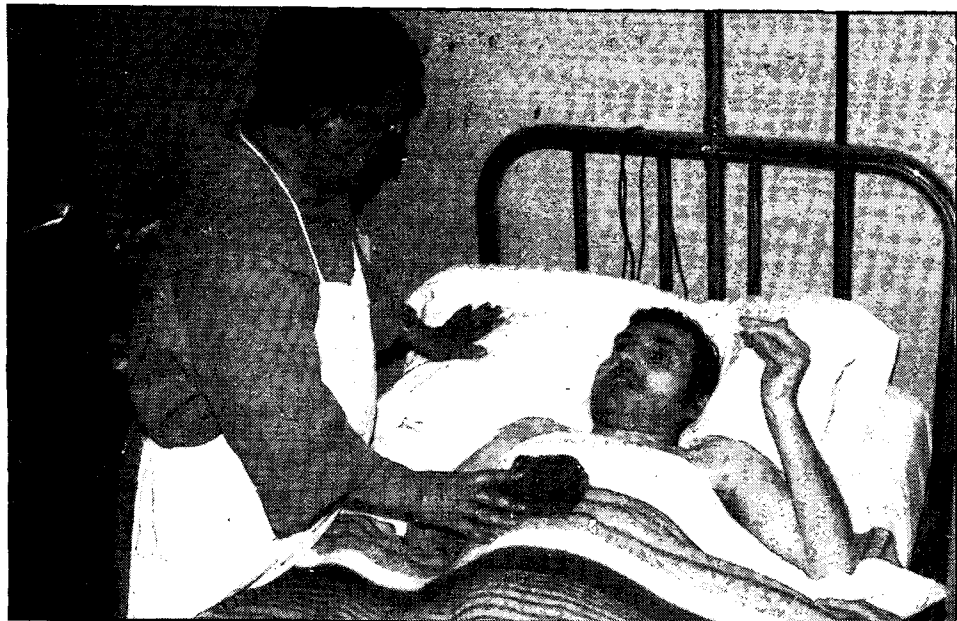
Aquesta atenció no és només responsabilitat de professionals. És un deure de tots: dels familiars, dels amics, i també de la comunitat parroquial. A

part dels sacerdots de la parròquia, ¿fins a quin punt la comunitat cristiana, com a tal, es preocupa dels seus malalts, essent així que els malalts i els pobres són el seu tresor de més preu? ¿Fins a quin punt es procura que es mantinguin en comunió amb la comunitat, tinguin coneixement de les activitats de les festes, dels projectes? ¿En quin grau podrien participar de l'Eucaristia dominical?

Els malalts continuen essent membres de la comunitat. Persones que la configuren en Crist sofront.

Constatacions, preguntes que convé fer-nos periòdicament. La Delegació diocesana de Pastoral Sanitària està fent una bona labor. Convé que els Consells parroquials i les persones vocacionades s'hi posin en contacte per avançar en l'atenció als malalts. La comunitat cristiana ha de tenir-los en molta estima.

BARCELONA

Un germà franciscà de la Creu Blanca aten un malalt resident

Vint malalts interns dels quals es té cura a la llum de la fe

La llar "Frederic Ozanam", un testimoni de caritat evangèlica

BARCELONA.—Ara farà quatre anys, desitjosos els membres dels Consells diocesans d'Homies i Dones de les Conferències de Sant Vicenç de Paül de l'arquebisbat de Barcelona de fondre's en un sol consell i de tenir un únic domicili per dur a terme llur acció assistencial i donar testimoni d'unitat en l'exercici de la caritat, disposaren dedicar la casa del carrer de Duran i Bas, 7, de la ciutat, a finalitats altruistes del barri antic de Barcelona. Conscients de la urgent necessitat que tenia l'esmentat barri d'un lloc d'acolliment d'homies vells i malalts, sense família o marginats per causa d'adaptació o alcoholisme, determinaren convertir la susdita casa en centre assistencial, amb el nom de "Llar Frederic Ozanam", com a record i homenatge del fundador de les Conferències de Sant Vicenç.

Els animadors de la llar

Des del primer moment confiaren la llar als Germans Franciscans de la Creu Blanca, un institut recent, fundat era fa nou anys a Ceuta pel germà Isidoro Toscano, canari, home ple de caritat per tots els que sofreixen qualsevol marginació.

Mercès al zel dels tres germans franciscans, a la col·laboració de membres actius de les Conferències i d'uns quants visitadors de malalts de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, la llar s'omplí aviat de 20 malalts interns que és el que permet l'edifici. La casa s'ha convertit també en refugi dels casos desesperats del barri antic de Barcelona. Hom queda admirat del zel i abnegació dels tres germans, dos andalusos i un canari, que tenen cura íntima de la vintena d'interns i de l'altra vinticinquena d'externs que entren cada dia per guarir-se d'una nafra, per rebre la injecció desinfectant, o l'entrepà per deslliurar-se del fred. Els humils franciscans es lliuren a una acció evangèlica, digna d'admiració, que fa realitat la Providència de Déu, i mouen els cors de molts col·laboradors, especialment senyores, que tenen cura de la planxa, de la costura i, quan

conve, de la neteja de la casa.

Moltes tardes de la setmana encara algun d'aquells franciscans li resta temps i forces per ajudar les Germanes de la Mare Teresa de Calcuta del carrer de la Lleona en llur atenció als famolencs del barri.

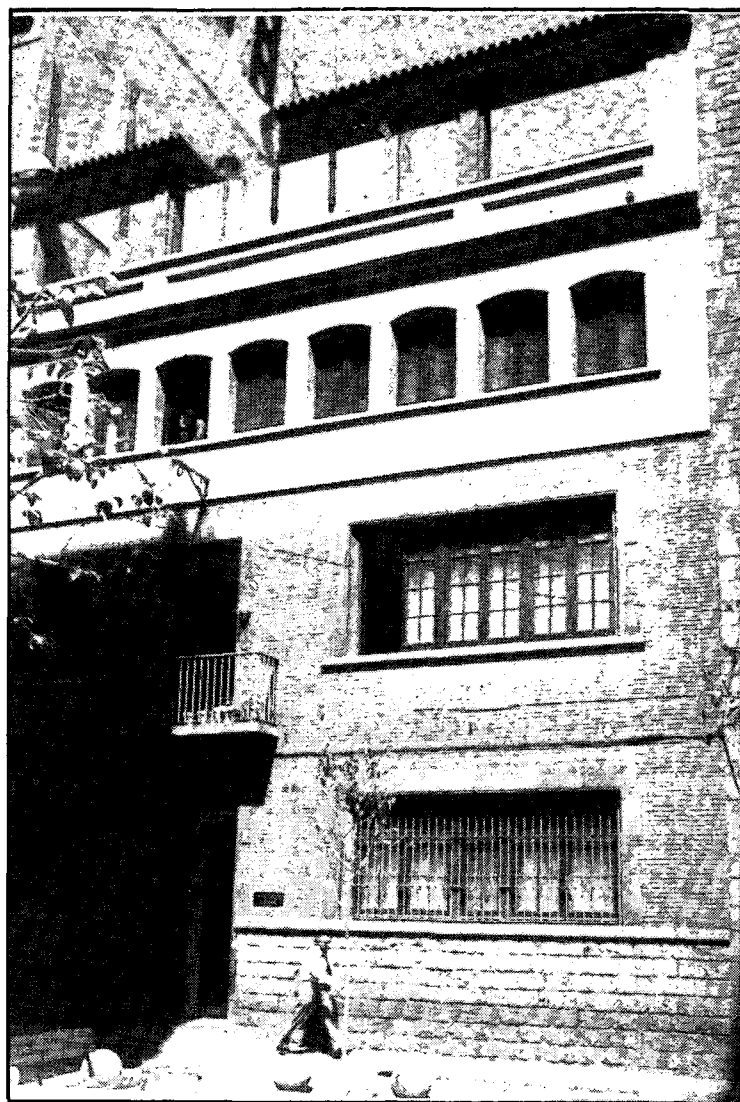
No és estrany que amb el testimoniatge viu d'aquests fills espirituals de sant Francesc, Déu beneeixi abundantment el seu institut, ja que en l'actualitat el formen 149 membres, amb 14 llars fundades a Espanya, entre les quals quatre radiquen a Catalunya: Barcelona, Mataró, Valls i Castell del Remei a Ivars d'Urgell, on tenen el noviciat. També han fundat a Tànger i a Veneçuela. Una vegada més es manifesta la bondat de Déu, que no es deixa guanyar en generositat.

"Dinar pasqual" de germanor

Cal dir que per iniciativa dels Germans de la Salle de la Barceloneta, el dia de Pasqua, a les dues del migdia, unes 300 persones necessitades del barri antic de Barcelona, juntament amb una cinquantena de col·laboradors i presidits tots per mossèn Jaume Llop i alguns sacerdots més del barri, tingué lloc un "dinar pasqual" de germanor. Fou abundant, amb macarrons, pollastre i "mona". Beneí la taula el senyor cardenal, Dr. Jubany. En la sobretaula es projectà un reportatge cinematogràfic sobre la Mare Teresa de Calcuta, que féu la delícia de tots. Una trobada més d'amor i germanor que féu impacte a tots els presents.

gràfic sobre la Mare Teresa de Calcuta, que féu la delícia de tots. Una trobada més d'amor i germanor que féu impacte a tots els presents.

JAUME ARMENGOL

Façana de la llar "Frederic Ozanam".

Sí a la pau!

Ens havien ensenyat que, a l'antigor, la gent era molt violenta i mig salvatge. A la societat imperava la llei de la força bruta i no hi havia més justícia que la imposada pels homes que anaven pel món amb l'espasa penjada al costat (després substituïda pel revòlver), sempre buscant brega. Sortosament, amb la generalització de l'escola, gràcies a l'alfabetització i a la cultura, els pobles es van anar civilitzant i es va bandejar la violència. Estàvem en el bon camí, es respectaven els drets del proïsme i les regles mínimes de la convivència, i el món havia d'acabar essent una bassa d'oli, i ens hi acostàvem a passos de gegant. Però, no hi hem arribat pas.

Els passos de gegant que calia esperar significaven que amb l'elevat grau de cultura dels pobles, en desaparèixer la por a l'atac desaparegués l'espasa del cinyell i la pistola de la butxaca, i també que, esvanida la por a l'atac dels pobles veïns, s'eliminassin tots els equipaments de defensa (ja improcedents), tots els exèrcits (ja innecessaris) i, de retruc, els milers de milions que cada any costa la "defensa" es poguessin destinar a fins culturals i més productius, i els milers de milers de cervells i de braços dels militars que, pel seu ofici, quedaven reduïts a una vida com de paràsit, podrien passar a tasques creadores de més riquesa i de més cultura.

Però les coses no van pas així. Entre lladres i assassins, drogaaddictes i terroristes, el pacífic ciutadà torna a estar ben preocupat. Els exèrcits es mantenen i creixen amb uns pressupostos que fan escruixir i que col·lapsen el desenvolupament del país.

Per acabar-ho d'adobar, el ministeri de defensa d'Espanya ens sorprèn amb l'anunci que estan considerant estendre el servei militar obligatori a les noies... i els diaris ens informen que hi ha més de dues-centes noies que ja han cursat la petició d'ingrés a l'exèrcit, i fins i tot que n'hi ha una que sembla que insisteix en la seva petició d'ingressar com a pilot de guerra.

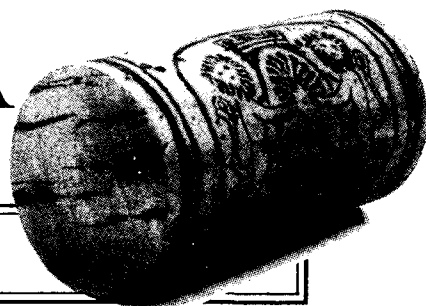
Aquesta noia, pel que sembla, no es veu seduïda per la pau de la llar o la tranquil·la vida de família, a ella doneu-li guerres, poder combatre, aterrar avions "enemics", sembrar camps i ciutats amb bombes i coets, mort i ruïna. Aquella imatge de la dona dolça i delicada, maternal i amorosa, ha saltat a trossos enlaire i desapareix per sempre?

Podrem viure en pau, alguna vegada? L'única esperança, molt remota, que hi ha potser és que amb l'ingrés de la dona, els exèrcits perdin la part de fatxenderia i adquirissin afecció a la xerradissa. Potser llavors les guerres futures s'assemblarien més a un safareig o a un celobert...

ANTONI MUNNÉ i TOMAS

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

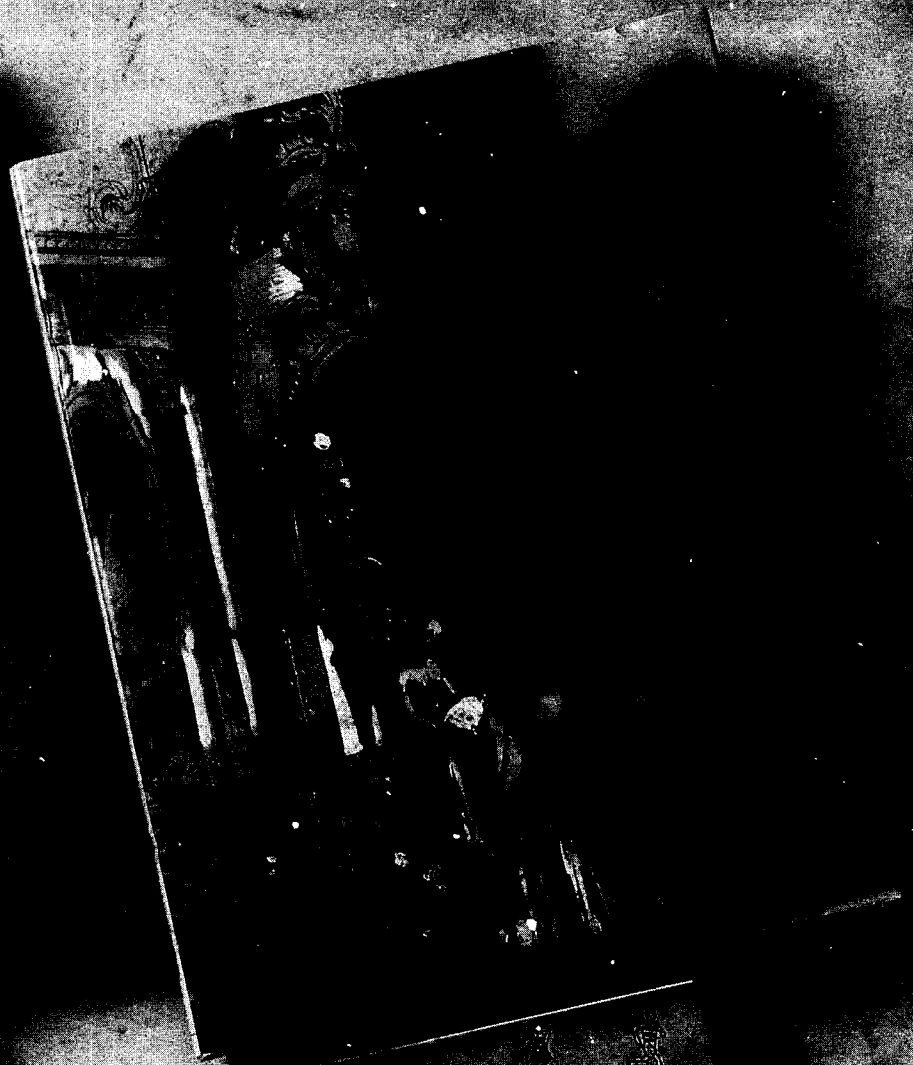
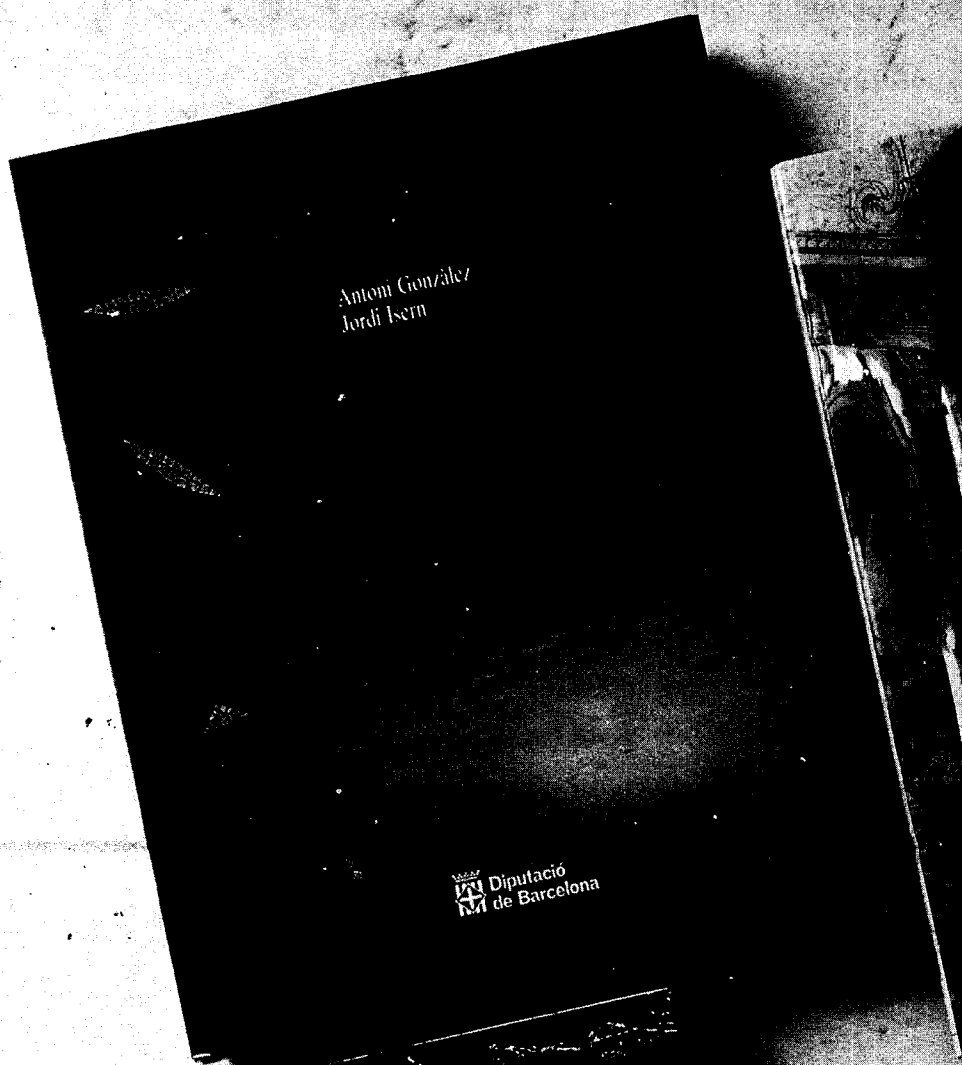
Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

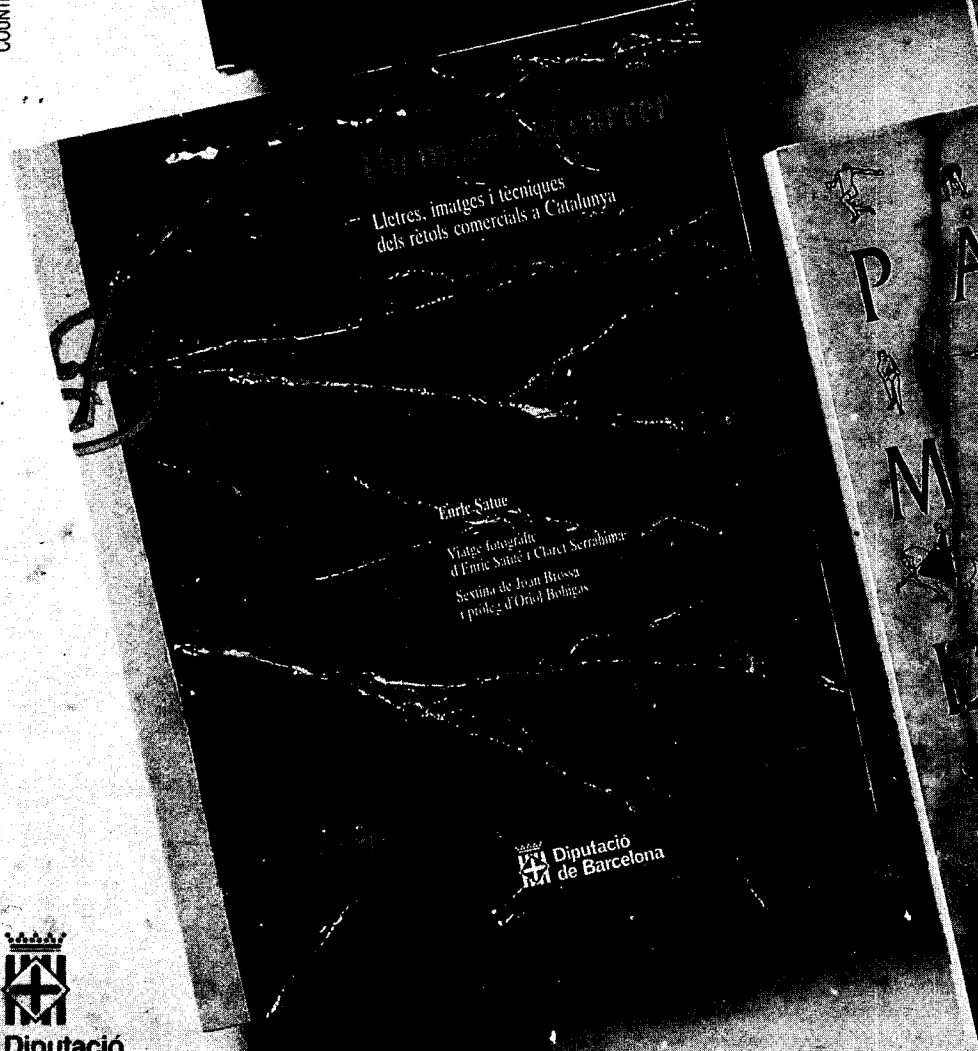
Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Freres • CALISAY.

Singulars, representatius, documentals i apassionants.

COUNTERFORT

VALENCIA

La patrona de València

De "dona dels innocents" a Mare dels Desemparats

VALENCIA.— Quan quasi totes les imatges i advocacions marianes pretenen tenir un origen sobrenatural, fonamentat en aparicions o troballes més o menys miraculoses, la de la Mare de Déu dels Desemparats en té un ben documentat i naturalíssim.

Tot començà amb el sermó del pare Jofré, durant la quaresma de 1409 a la seu de València, quan dolgut pel mal tracte que s'hi donava als bojos pels carrers de la ciutat, impulsà la fundació d'un hospital per a "ignoscents, folls i orats", el decret d'erecció del qual firmà a Barcelona el rei Martí el 15 de març de 1410, i el papa Benet XIII col·locà sota la protecció de "Nostra Dona Sancta Maria dels Innocents".

Quatre anys després es creà una confraria encarregada de vetllar per l'acompliment de les finalitats del que, amb raó, hom considera el primer hospital psiquiàtric del món. Ben prompte, però, la confraria va estendre les seues atencions a d'altres necessitats: òrfens, xiquets bords, empresonats i prostitutes. De manera especial s'encarregà de soterrar tots els qui el poble anomenava genèricament "desemparats", ço és: els ajusticiats que penjaven de les forques al barranc del Carraixet, els naufrags que la mar tornava a les

platges del Cabanyal i els forasters que de sobte morien pel carrer.

La imatge de la Mare de Déu

Cap al 1420 alguns confreres tingueren la idea d'escolpir una imatge de la Verge que representés l'ajut que la confraria prestava a tots els desposseïts. Com que el destí fonamental de la imatge seria el d'acompanyar els desemparats al fossar, el rei Alfons el Magnànim autoritzà la construcció d'una estàtua jacent, lleugera i amb el dors pla a fi de poder-la encabir damunt dels taüts. En els documents de l'època se l'anomena moltes voltes com "la imatge de la Verge Maria qui va sobre els cossos".

Quan la imatge no participava en els soterraments, se la col·locava en posició vertical, coberta amb un mantell per dissimular la planor de l'esquena. El que no hi havia manera de dissimular era la inclinació del cap, el qual quan la imatge anava damunt dels taüts, reposava sobre un coixí: "el cotxi per al cap de la Mare de Déu", del qual ens parlen els inventaris de la confraria. Per això, ara, la imatge sembla quelcom encorbada; "Ge-

perudeta", com amorosament la victoreja la gent durant el trasllat i la processó de la festa: el segon diumenge de maig.

En eixamplar-se les atencions de la confraria, diríem, tots els marginats de l'època, es va pensar d'afegir al nom de la confraria i de la imatge una altra advocació que reflectís millor l'ampli espectre de necessitats atesos. Fou Ferran el Catòlic qui, des del palau de Barcelona, autoritzà, per un decret del 3 de juny de 1493, que al primitiu títol s'afegira el de "Desemparats". Títol que, a poc a poc, suplantà el primer de "Dona dels Innocents".

D'aleshores ençà, l'advocació i la imatge de la Mare de Déu dels Desemparats anà arrelant-se al cor dels valencians fins a la bogeria col·lectiva actual del trasllat i de les tones i tones de flors que es llancen al pas de la imatge.

Ja en 1489, els canonges de la Seu cediren a la confraria una xicoteta capella en la plaça de la Seu on es pogués venerar la imatge que fins aleshores es venerava al "capitolet" o local on la confraria feia les seues reunions o capítols. El 15 de juny de 1652 es col·locà la primera pedra de l'actual basílica que s'inaugurà el 10 de maig de 1667.

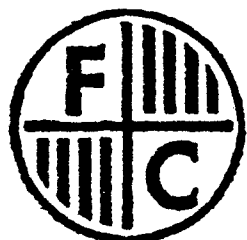
Tones i tones de flors es llancen al pas de la Mare dels Desemparats pels carrers de València.

Els bojos d'avui

En tancar-se recentment al trànsit la plaça de la Mare de Déu (abans de la Seu), els voltants de la basílica s'han convertit en lloc habitual de trobament de drogaaddictes, captaires, venedors ambulants, aturats, pallassos que volen retornar la festa al carrer, objectors de consciència, hippies, punks... Persones "benpensants"

han manifestat públicament més d'una vegada que no s'hauria de permetre que aquesta gent acampe al voltant de la basílica. Tanmateix, quan u coneix i medita seriosament l'origen de l'advocació i imatge de la patrona de València pensa que enlloc podrien estar millor que a l'ombra de la Mare dels Desemparats.

JOSEP A. COMES

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA
METGES CRISTIANS DE CATALUNYA
COMISSIÓ PRO-BEATIFICACIÓ DOCTOR TARRÉS

LA PERSONALITAT DE PERE TARRÉS I CLARET, METGE, FEJOCISTA I SACERDOT

Taula rodona expositiva de quatre vivències

EL METGE, pel doctor Josep Casanovas, company de curs d'en Tarrés.

EL FEJOCISTA, per Jaume Nualart i Maymí, antic membre del Consell Federal de la F.J.C.

EL SACERDOT, per Mossèn Francesc Vergés, company de mossèn Tarrés.

LA SEVA PREOCUPACIÓ SOCIAL, per Mossèn Manuel Claret, Director de OBA.

Presenta i dirigeix la Taula rodona el P. Romuald Mª Díaz, OSB, monjo de Montserrat i biògraf d'en Tai

DIJOURS, DIA 28 DE MAIG DEL 1987, A LES SET DEL VESPRE, A
BALMESIANA,
CARRER DURAN I BAS, 9 - BARCELONA

Taula rodona organitzada per commemorar els quaranta-cinc anys de la primera missa de mossèn Pere Tarrés a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, el 31 de maig del 1942.

El diumenge dia trenta-u de maig d'enguany a la mateixa Basílica del carrer Ample, es recordarà la figura del doctor Tarrés en totes les celebracions eucarístiques del dia i amb especial menció en la missa parroquial de les dotze del migdia.

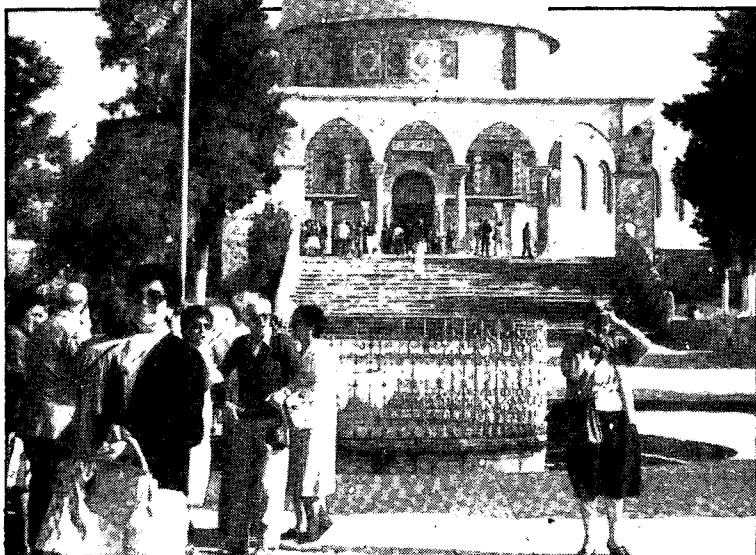
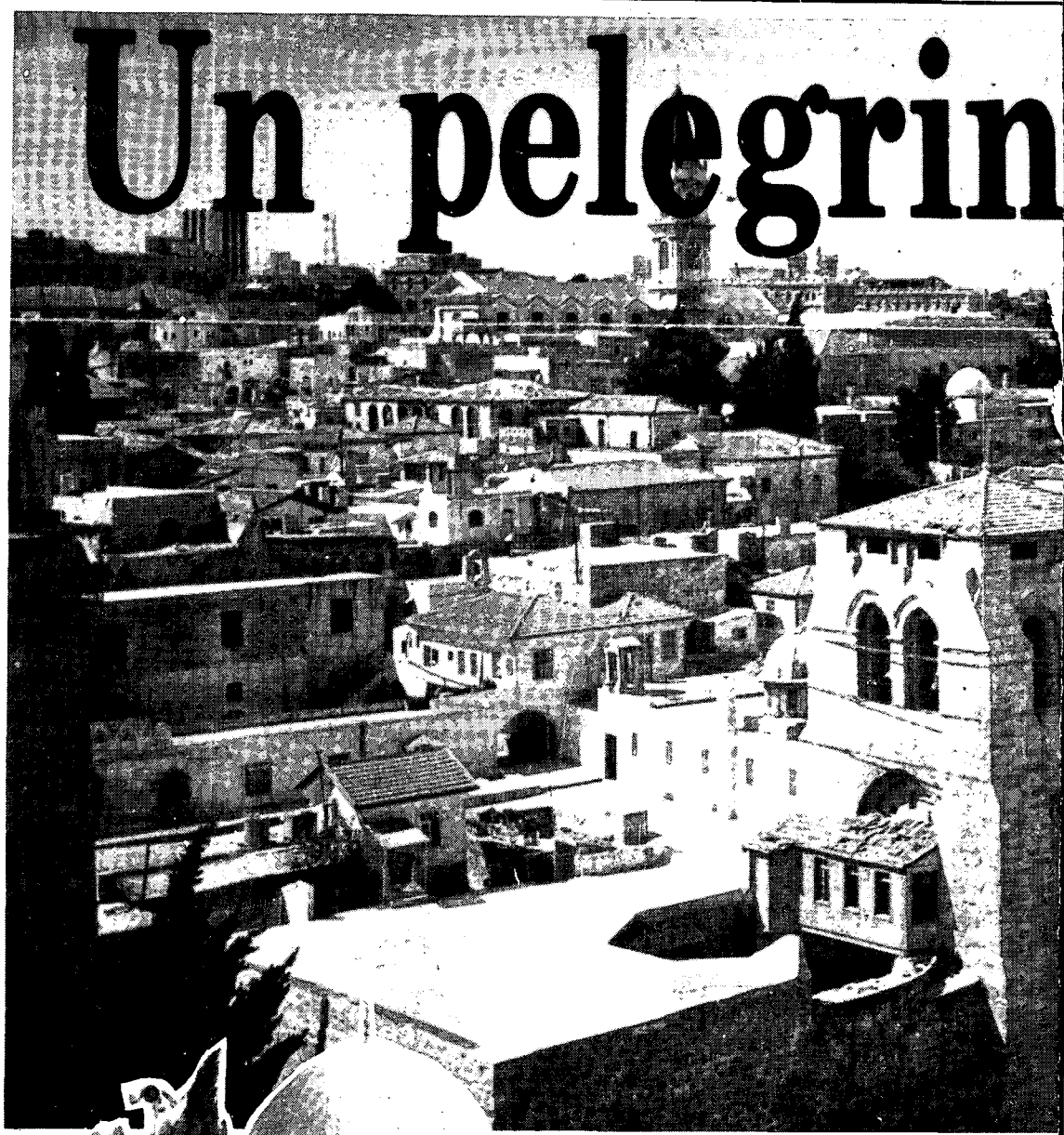
Seguint una tradició inaugurada pels "Pelegrins de la Paraula" —com s'anomenaven els pelegrinatges iniciats pels oblats benedictins de Montserrat i dirigits pels monjos mentre eren a Tàntur, i que CATALUNYA CRISTIANA ha rebut com a heretatge d'anar deixant records tangibles del pas dels catalans pels Llocs Sants, com el plafó del "Magnificat" en català a la Visitació d'Eín-Karem o una Mare de Déu de Montserrat a la basílica de l'Anunciació de Natzaret—, la nostra peregrinació d'enguany va portar unes rajoles amb el text català del "Benedictus" a l'església de Sant Joan del mateix Eín-Karem i el lliurament dels llibres litúrgics en català, fent-ne obsequi a cada un dels santuaris més importants de Terra Santa. Així d'ara endavant les peregrinacions de catalans podran celebrar l'Eucaristia en la pròpia llengua en els Llocs Sants de Palestina.

El President de la Generalitat, Jordi Pujol, junt amb la seva esposa, Marta Ferrusola i el seu fill, Pere, dedicà el dissabte dia 9 de maig a fer el seu pelegrinatge personal a alguns dels llocs sants més significatius. Ja anteriorment havia visitat el Sant Sepulcre i el Calvari, però aquell matí de l'esmentat dissabte visità la basílica de Getsemani, on amb un important grup de catalans que viuen a Jerusalem per raons diverses o que hi fan estada com a missioners o per motius d'estudi, se celebrà una missa molt emotiva. Presidí l'Eucaristia el nostre Director, Dr. Joan E. Jarque, concelebrant el pare Vernet i el Dr. Gaspar Mora. En l'homília el celebrant després de fer una consideració sobre el valor salvífic de la Passió de Jesucrist que s'inicià en aquell lloc, remarcà la importància històrica del primer viatge d'un President de la Generalitat a Terra Santa, tot recordant la memòria d'il·lustres catalans que han passat i han treballat en aquest lloc, com mossèn Cinto Verdaguer i el pare Ubach, i afirmà: "Sr. President, amb aquests religiosos i religioses i amb aquests estudiosos catòlics hi teniu la millor ambaixada permanent a Terra Santa". El President fou rebut a les portes de la basílica pel pare superior, al qual li féu el lliurament de la col·lecció de llibres litúrgics en català ja esmentada.

Més tard tota la comitiva es traslladà a Eín-Karem, a vuit kms. de Jerusalem, on després d'un simpàtic esmorzar servit en el refectori dels franciscans del convent de Sant Joan, el President Pujol col·locà una de les rajoles del "Benedictus" en català que, el primer d'una llarga sèrie en altres llengües, figura ja des d'ara al mur que està enfront de l'entrada de l'església. "Agraeixo sincerament —digué Pujol— als qui han organitzat aquests actes d'avui que hagin donat la possibilitat de fer també el meu petit pelegrinatge; sense ell a la meua visita a aquesta terra hi hauria mancat quelcom de molt important, perquè per nosaltres, els cristians, en aquest país a més d'Israel i de Palestina no podem oblidar que hi ha la "Terra Santa" on nosaltres, els catalans, hi tenim les nostres arrels més profundes". El President agraií igualment a "Catalunya Cristiana" haver tingut la iniciativa de portar els llibres litúrgics als santuaris cristians i de la col·laboració d'aquest primer "Benedictus", que és el primer i en llengua catalana.

A l'acte, hi foren presents el superior de l'església-convent, pare Claudi Baratto, i el pare Antoni Baró, veterà català dels missioners de la Custòdia Franciscana de Terra Santa. També el Cònsul general espanyol de Jerusalem.

L'acte acabà molt emotivament amb el cant del Virolai i dels Segadors que transportà espiritualment tots els pelegrins i residents a la terra catalana.

En pocs metres, tres testimonis de les tres grans religions: la mesquita d'Omar (musulmana); els arcs dels croats (cristiana) i les lloses de l'antic temple de Salomó (jueva).

El mur occidental del Temple de Jerusalem, o mur de les Lamentacions, és avui el santuari més preuat d'Israel i l'ahora el centre espiritual del nou Estat.

Eín-Karem, on es col·locà, en rajola, el "Benedictus" en català. En la fotografia (d'esquerra a dreta): el pare Claudi Baratto, superior de l'església-convent de Eín-Karem, pare Antoni Baró, Jordi Pujol, i el cònsul general espanyol de Jerusalem.

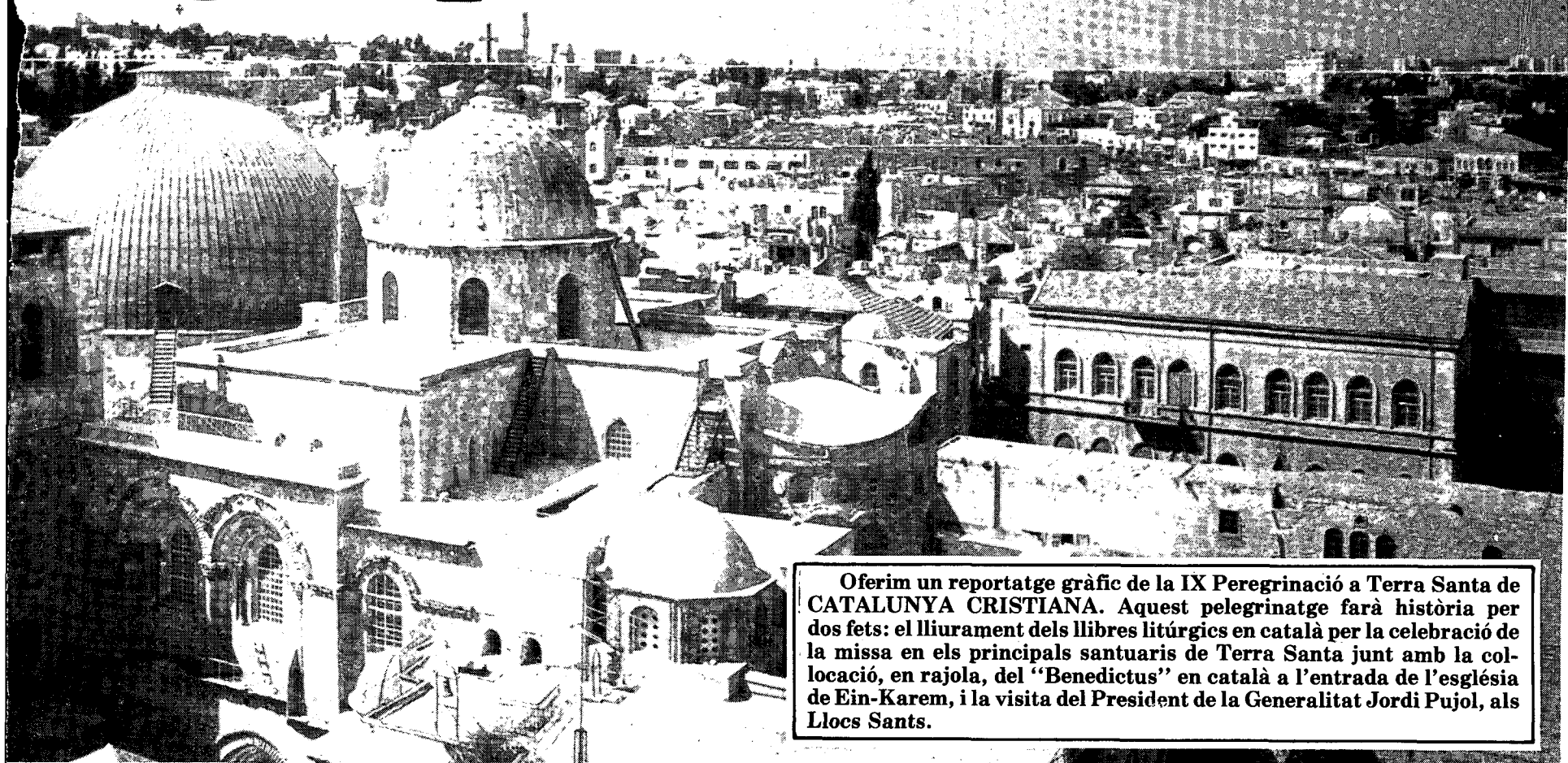

El grup de pelegrins del "IX pelegrinatge de la Paraula" a les escales que pugen a la Capella dels Francs, a la façana de la basílica del Sant Sepulcre.

El grup dels catalans residents a Terra Santa retratats amb el President Pujol i a l'inauguració de les rajoles del "Benedictus" en català.

atge que fa història

Oferim un reportatge gràfic de la IX Peregrinació a Terra Santa de CATALUNYA CRISTIANA. Aquest pelegrinatge farà història per dos fets: el lliurament dels llibres litúrgics en català per la celebració de la missa en els principals santuaris de Terra Santa junt amb la col·locació, en rajola, del "Benedictus" en català a l'entrada de l'església de Ein-Karem, i la visita del President de la Generalitat Jordi Pujol, als Llocs Sants.

Vora el llac de Genesaret, aquestes escales que vegé la pelegrina Egérie al segle V, evocuen la memòria de l'aparició de Jesús a Pere i els deixebles després de la resurrecció i la confirmació de Pere com a Pastor del ramat dels seguidors de Jesucrist.

La lectura de l'Escriptura en els llocs adients és un dels objectius primordials del pelegrinatge a Terra Santa. Aquí el grup de pelegrins escolta en l'esplanada del Temple diferents textos de fets que tingueren lloc en aquest mateix indret.

a Santa o en període d'estudis, va voler b la seva esposa Marta. Després de la lictus".

Els pelegrins d'enguany pel camí del Via Crucis s'adreçen en silenci cap al Sant Sepulcre per celebrar-hi l'Eucaristia, tot recordant les tradicionals estacions del camí que féu Jesús fins al calvari.

Els carrers de la vella Jerusalem que els pelegrins passen i repassen tantes vegades evocuen en la seva simplicitat els temps bíblics.

Fotografies: Agripino Cabezon.

CALENDARI

Diumenge, 24 de maig. VI de Pasqua. Maria Auxiliadora. Ntra. Sra. de la Providència. Sant Vicenç Lerin, prevere.
El sol surt a les 4'24 i es pon a les 19'12 (hora solar).
Festa major a Les Preses.
Fira a Alguaire, Sant Boi i Sant Agustí de Lluçanès.
Dilluns, 25 de maig. Sant Beda, el Venerable, confessor i doctor. Sant Gregori VII, papa.
Festa major a Foradada.
Dimarts, 26 de maig. Sant Felip Neri, fundador i santa M.ª Anna de Jesús Paredes, verge.
Dimecres, 27 de maig. Sant Agustí de Canterbury, bisbe; sant Juli màrtir i sant Eutropi.
Fira a Sant Antoni de Vilamajor.
Dijous, 28 de maig. Sant Germà, bisbe; sant Emili i sant Eladi, màrtirs.
Divendres, 29 de maig. Sant Just, bisbe d'Urgell; sant Màxim, papa i el beat Pere Sans, bisbe màrtir.
Dissabte, 30 de maig. Sant Ferran, rei. Santa Joana d'Arc, verge i santa Emèlia, mare.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

24 de maig. Diumenge VI de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 8,5-8.14-17, S 65, segona 1P 3,15-18, tercera Jo 14,15-21.
25 de maig. Dilluns de la VI setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 16,11-15, S 149, segona Jo 15,26-16,4.
26 de maig. Dimarts de la VI setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 16,22-34, S 137, segona Jo 16,5b-11.
27 de maig. Dimecres de la VI setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 17,15,22-18, S 148, segona Jo 16,12-15.
28 de maig. Dijous de la VI setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 18,1-8, S 97, segona Jo 16,16-20.
29 de maig. Divendres de la VI setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 18,9-18, S 46, segona Jo 16,20-23a.
30 de maig. Dissabte de la VI setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 18,23-28, S 46, segona Jo 16,23-28.

Litúrgia de les hores:
Setmana II

D'ACÍ I D'ALLÀ

Cadascú es una idea fixa

Cadascú de nosaltres té característiques pròpies i constants. Alguns les tenen tan específiques i sobrecarregades que els companys hi bromejen, com nosaltres que, al seminari, a un dels cent cinquanta alumnes interns que érem, no l'anomenàvem pel seu nom, sinó que el cridàvem: "Escolta, tu, idiosincràsia". Per la meua manera d'escriure em coneixeu millor que jo mateix. Vulgui o no vulgui, cadascú fa la cara de la idea fixa que el domina. Al Congrés dels diputats és on podem haver entès que l'obsessió no és la mateixa en els d'un partit i altre. Cada diari, cada periòdic, sobretot els que fan més gala de ser independents, mostren la mania dels qui el dirigeixen. Com al llop ocult, sempre se'ls veu l'orella. En fi, vulguem o no vulguem, cadascú de nosaltres està afectat d'una idea fixa que ve a ser com aquells dos petits ventalls de cuir clavetejats que es posen a les mules de tir a banda i banda de cada ull. Els capellans fem cara de capellans. Als qui no volen semblar-ho se'ls nota que tenen la idea fixa de no voler semblar-ho!

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estanty

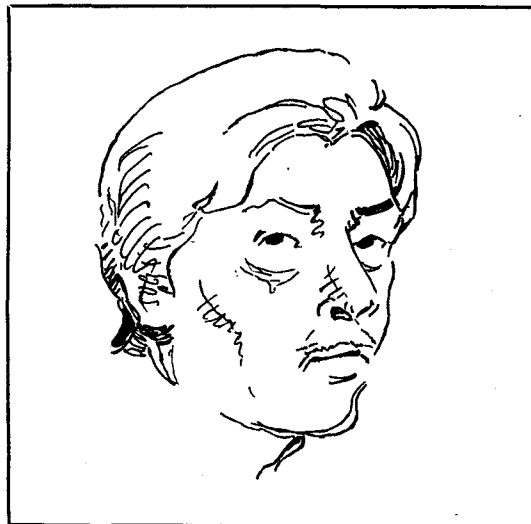
HOMES I INSTITUCIONS

Pintor eximi i cristià convençut

Josep Puigdemengolas i Barella

Fa poques setmanes que moria a Barcelona, d'una manera inesperada, una de les figures més representatives dels pintors paisatgistes catalans, en Josep Puigdemengolas i Barella.

Format a l'Escola d'Arts i Oficis, Puigdemengolas amplià els seus estudis a Florència (Itàlia), on s'ajornà durant un any en l'Acadèmia de Belles Arts d'aquella ciutat. De retorn d'Itàlia, residí llargues temporades a Mallorca i Sardenya, d'on s'inspirà per pintar els seus quadres. Fou durant molts anys catedràtic de paisatge de l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona i, malgrat la seva línia més aviat clàssica i tradicional, sabé despertar veritables inquietuds en els seus deixebles.

Mallorca, Menorca, Puigcerdà, Port de la Selva i altres indrets del litoral i de les nostres muntanyes, foren sempre presents en les seves creacions artístiques, que exposava després a la sala Parés de la ciutat comtal.

S'han fet estudis crítics de l'obra pictòrica del nostre artista, ressaltant, entre altres mèrits, el domini que tenia dels colors, matissant-los i combinant-los en un conjunt harmoniós de llum, a vegades de violenta claredat i altres vegades d'una placidesa sedant. Tots els crítics estan d'acord que en els quadres del nostre pintor hi senyoreja una coherència i solidesa bellament assolida.

Coneixia d'anys Puigdemengolas i és natural que essent jo sacerdot, les nostres converses girassin a vegades sobre temes de fe i religió. Ell era un home creient i practicant. Més d'una vegada m'havia manifestat que gaudia d'una pau

d'esperit que era fruit de les seves creences, i que aquella pau no la canviaria per cap altra cosa ni per cap ambició material. També comentava que, malgrat no comprendre alguns misteris relacionats amb la fe, els acceptava amb humilitat d'infant, perquè "Déu és més gran que els coneixements i la saviesa humana".

Tanmateix jo vull veure en el senyor Puigdemengolas una relació íntima entre la seva obra pictòrica i la pròpia identitat espiritual. En els paisatges del nostre enyorat artista irromp una doble vessant: La realitat aspra a primer terme i la fondària que s'esmuny en l'infinit. En els olis d'en Puigdemengolas, els paisatges grisencs i les terres eixutes van sempre acompanyades d'una pineda ferma, d'un roure musculat mirant el cel o d'una vegetació exuberant que il·lumina tot el contorn; i en les marines —les famoses marines de Mallor-

ca, Menorca o Port de la Selva—, les ones ocrispades es fonen en escuma blanca, gronxant-se manses quan acaronen els peus d'una platja imaginària. ¿No és tot això un sagrament, un signe de la seva pròpia identitat? Ell era de rostre ferreny i arrugat i de cabells esbullats, a primer terme, però al fons, de mirada lluminosa, de cor abrusat, humil, gairebé infantil, i de ment alta i ferma com un pi, albirant l'infinit, copsant el misteri transcendent.

Sempre he pensat i cregut que la fe cristiana, honestament viscuda, és la que afaïçonà la veritable efígie o retrat del senyor Puigdemengolas, que fou a més d'eximi pintor i últimament professor emèrit, un espòs fidel, un pare amant i un amic que, perquè estimava tothom, es féu estimar també de tothom.

FRANCESC GAMISSANS

ADULTS EN LA FE

En referir-se a la dignitat humana, hom no pot pas fer abstracció d'un tríptic fonamental: la intel·ligència, la consciència i la llibertat. No són unes realitats qualsevol, sinó que formen part del ser de l'home. Les tres estan íntimament connexes. I sense elles no seria possible bastir una veritable antropologia cristiana.

El número 15 de la constitució "Gaudium et Spes", del concili Vaticà II, amb un estil concís, considera la intel·ligència, la veritat i la saviesa humanes. Una vegada més s'implica o concreta el fet de l'home "com a imatge de Déu". És que, en realitat, els humans participen "de la llum de la ment divina". Heus ací una dada que, essent com de sentit comú, ha de ser retinuda i afirmada gelosament. S'ha de creure en un home que sap discernir per si mateix i hom té el deure d'ajudar el creixement de la seva intel·ligència. Alerta! Perquè corren molts "comecocos". I hom té, molt sovint, la sensació que no interessa pas massa el desenvolupament de la intel·ligència humana. Sobretot quan es tracta d'afinar el sentit crític. Interessa més l'obtenció d'éssers manipulables. És llàstima que tants aferissats defensors de la llibertat —almenys ho diuen— només es dediquin a ofegar-la!

Poder conèixer

L'home té el do de conèixer les coses creades. Un do certament dinàmic. De tal manera que, al llarg de la història, creix aquest coneixement. És molt important aquest fet. Així ho reconeix el cristianisme que, bé cal dir-ho, ha estat sempre una religió de progrés. És interessant adonar-se que la nostra cultura europea té el seu bressol, en la seva major part, en el cristianisme. Al seu costat hi ha sempre estudi i progrés. Hi haurà hagut determinades tibantors doctrinals en algun moment, però cada episodi s'haurà de col·locar en el seu temps i caldrà situar cada intervenció eclesial en una línia humanitzadora i evangèlica. Sempre convindrà no simplificar mai les realitats socials d'altres èpoques ni tampoc les intervencions eclesials dels nostres temps.

Intel·ligència, veritat i saviesa

JOAN GUITERAS i VILANOVA

Per totes aquestes raons, el Vaticà II volgué deixar constància de la valoració positiva que li mereixia el coneixement científic, és a dir, la interpretació i el domini dels fenòmens. És ben clara l'aportació meravellosa dels descobriments de la ciència. El cristià veu el desenvolupament cultural com un esforç que dimana del fet que l'home "és imatge de Déu". Encara més, el progrés és voler de Déu, està inscrit en el disseny diví. I té un objectiu molt important: ser acompanyament real del manament de Crist, el servei dels germans. És obvi que aquí s'intueixen un ventall de finalitats de la cultura.

Hom recorda —un bon toc d'atenció— que avui dia cal posar en relleu el valor de les "ciències humanes". S'ha de conèixer l'home i cercar el seu equilibri. Sens dubte aquí s'indica que no basta el progrés tècnic, sinó que cal fer obra humanitzadora. És una qüestió d'ordre de finalitats. No fos cas que els avenços es girassin contra l'home.

Sentit de les coses i saviesa

Hi ha, més enllà de les realitats materials, un sentit subjacent en les coses. És el que anomenem el coneixement metafísic, que vol dir, "allò que hi ha darrera del que és palpable". D'això en diem, amb llenguatge vulgar, filosofar. És la qüestió del pensament. Sí, la història humana és quelcom més que superació d'instruments materials de cultura, és reflexió, sentit, recerca de felicitat, etc. En això hi ha un graó que permet atansar-se a una veritat més profunda. En definitiva, un apropament a allò que

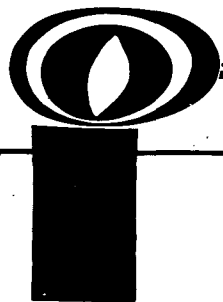
ens fa homes, a les qüestions que no resol cap màquina ni cap invent prodigiós. És l'indret on l'home s'experimenta sol enmig de la cultura creixent i de la mateixa vida social. Preguntes, sentit, maduració...

Aquí tots els moviments polítics i filosòfics s'hi solen trobar. I, en aquesta fira de la vida, hi venen els seus productes. Tot afirmant, és clar, que tenen la solució. No obstant, tampoc en aquest nivell no hi ha llum meridiana. És que el coneixement humà no és omnímode, no ho pot tot. La ment coneix els seus límits i, àdhuc, les seves errades i marrades. Cal vetllar que no vulgui erigir-se orgullosumament en dictador. És que les construccions del pensament de l'home sovint esdevenen unes altes torres bastides en un orgull del qual ningú no vol abdicar. En això mateix s'hi troba la limitació. També el pecat.

Per això cal apel·lar a la saviesa, al bon sentit. L'home té poder científic i capacitat de reflexió. L'ha de situar, amb tot, en el lloc que li permeti mantenir la dignitat i el veritable progrés de la humanitat. En definitiva, es tracta de la veritat i del bé amorós. No puc resistir-me aquí a mencionar allò "que l'home, a l'interior de la Providència de Déu, esdevé la seva pròpia providència". Sí, cal recordar-se de l'aprenent de bruixot.

La fe

L'home, amb la seva intel·ligència, es mostra com un ésser transcendent. Els cristians afirmen una transcendència natural de l'esperit. La nostra inquietud espiritual hi apunta obertament. Sabem que hi ha una saviesa, procedent de l'Esperit, que tot ho aclareix. Sabiduria que és contemplació del misteri. I que ens manifesta el sentit de l'existència personal i la del món. Saviesa que, perquè ens fa combregar en l'amor trinitari de Déu, engendra simpatia per a la realitat mundanal. Aquesta no pot ser suprimida —car és la nostra condició—, sinó que ha de ser ennobilitada amb l'esforç per a un planeta més just i més fraternal. Només la llum de la fe és capaç d'assolir tan alt objectiu.

“Sacramenta propter homines”

“ELS IMPOSAVEN LES MANS, I REBIEN L'ESPERIT SANT”

Jesús havia enviat els apòstols a predicar a Jerusalem, a la Judea, a Samaria, i fins als últims extrems de la terra. Els Fets ens expliquen com es va realitzant aquest programa. La lectura d'avui explica el començament de la primera església formada a Samaria. Com l'església de Jerusalem, al principi, també hi són presents els apòstols per a comunicar als batejats el do de l'Esperit Sant. Encara avui, els batejats som incorporats més perfectament a l'Església, com a membres de ple dret per a participar en l'eucaristia, per rebre els ordes sagrats, o per casar-se, en rebre el segell del Do de l'Esperit, amb la unció, i la imposició de les mans del successor dels apòstols, el bisbe.

Lectura dels Fets dels Apòstols (8:5-8,14-17)

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samaria, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se l'alegrà molt.

Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor, Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

“ACLAMA DÉU, TOTA LA TERRA”

La lloança de Déu és el que més escau després de contemplar les meravelles que ha fet envers nosaltres. ¿I quina meravella més gran que la de salvar-nos i comunicar-nos el seu mateix Esperit Sant?

Salm 65:1-3a, 4-5,6-7a,16 i 20 (R.: v.1)

Aclama Déu, tota la terra.

Canteu la glòria del seu nom,
canteu la seva fama gloriosa.

Digueu a Déu:

“Que en són d'admirables, les vostres obres!”

R. Aclama Déu, tota la terra.

“Tota la terra es prosterna davant vostre
i canta la glòria del vostre nom”.

Veniu a contemplar les gestes de Déu.

Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! R.

Convertí la mar en terra ferma,
passaren el riu a peu eixut.
Ell és la nostra alegria,
ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me;
us contaré el que ha fet per mi.
Beneït sigui Déu:
No ha refusat la meua súplica,
ni m'ha negat el seu amor. R.

“FELIÇOS DE VOSALTRES SI ALGÚ US TIRA EN CARA EL NOM DE CRISTIANS”

Sant Ciril de Jerusalem explica que el nom de “cristià”, que vol dir “ungit” només podem tenir-lo amb propietat quan som en veritat ungits per l'Esperit Sant, en la confirmació. Aleshores som “cristians” perquè som “ungits” com el crist = ungit per l'Esperit. Sant Agustí, per la seva banda, deia que el nom de “cristià” és un nom honorífic i sant Pacià afirmava amb decisió: El meu nom és “cristià”, i el meu cognom “catòlic”. És la tradició de l'Església, que ha entès bé les paraules de l'apòstol sant Pere.

Lectura de la primera carta de sant Pere (4:13-16)

Estimats, alegreu-vos de poder compartir els sofriments del Crist: també el dia que es revelarà la seva glòria, desbordareu d'alegria. Feliços vosaltres si algú us retreu el nom de cristians: vol dir que l'Esperit de la glòria, que és l'Esperit de Déu, reposa sobre vosaltres. Que mai cap de vosaltres no hagi de sofrir per criminal, lladre, malfactor, o per violar els drets dels altres; però si algú ha de sofrir perquè és cristià, que no s'avergonyeixi, sinó que glorifiqui Déu perquè pot portar aquest nom.

Aquesta sentència teològica —molt clàssica— significa: Els sacraments són en vistes als homes. La teologia i la pràctica pastoral ho han tingut sempre molt en compte. Els sacraments, certament, no són pensats de cara als àngels, éssers espirituals; els sacraments són signes propis del món present, de l'experiència sensible... Un element, clàssic també, de la definició de sacrament és el de ser “signe sensible...” Això és el que vol dir exactament la sentència al·ludida, subratllant el sentit profund dels sacraments, i de l'existència mateixa de l'Església; així com el Fill de Déu “propter nos homines et propter nostram salutem” (“per nosaltres, els homes, i per la nostra salvació”) davallà del cel, i per obra de l'Esperit Sant s'encarnà de la Verge Maria i es féu home, així ha volgut, en plena continuïtat amb la seva encarnació, continuar comunicant-nos mitjançant els sacraments de l'Església, la seva salvació.

Dit això, tan fonamental, podem examinar la validesa d'algunes de les expressions que, històricament, s'han utilitzat o s'utilitzen, per expressar la relació entre els homes i els sacraments.

• Rebre els sacraments

Era costum dividir la matèria catequètica entre allò que creiem, allò que hem de fer, allò que hem de demanar, i allò que hem de rebre. Això eren els sacraments. “Rebre els sacraments” és, encara avui, una expressió ben comuna. ¿Es exacta?

La resposta és afirmativa. Certament, es pot dir que rebem els sacraments, perquè els sacraments són el do de Crist a la seva Església, i mai els sacraments poden ésser l'obra solitària dels homes. Quan l'Església celebra els sacraments, en realitat invoca la gràcia de l'Esperit per entrar en comunió amb el misteri de Crist.

I, tanmateix, hi ha un cert perill en aquesta expressió. L'hem denunciat, fa uns diumenges, quan accentuàvem que els sacraments no són tan “coses” com “accions”, que són elements de comunicació entre Crist i els creients, més que no pas elements estàtics.

Si insistíssim només que “rebem” els sacraments, podríem arribar a una visió passiva de la relació sacramental. Com si els sacraments ens vinguéssim tan de fora, que nosaltres no hi fèssim res. I —dèiem diumenge passat— la nostra participació, i el fet mateix de la celebració, són accions que ens pertoca fer a nosaltres.

Per mitjà dels sacraments, doncs, rebem la comunicació salvífica de Crist, per la força de l'Esperit, a lloança del Pare. En diem la “gràcia” de Déu, perquè és ben bé així: és el do gratuït de Déu! I per això li'n donem gràcies!

• Els sacraments, expressió de la fe

Quan, amb la renovació litúrgica sobretot, la participació externa dels fidels s'ha fet més intensa, s'ha començat a fer una formulació que també val la pena examinar. És aquesta: “els sacraments són expressió de la fe”. ¿Què en pensem?

Totalment d'acord, amb tota la tradició de l'Església, quan això s'entén d'acord amb la tradició de l'Església. Explicuem-nos.

Els sacraments són, evidentment, unes grans professions de fe de l'Església. Els Pares anomenaven sobretot el baptisme “sacrament de la fe”, perquè per ell entrem en la comunitat de la fe, i per ell rebem el do de la comunió amb Crist en la fe, i perquè el baptisme és la representació sa-

cramental del misteri que l'Església creu: la Pasqua de Crist!... I el mateix podem dir de l'eucaristia, amb les variants corresponents.

L'Església expressa, doncs, la seva fe en els sacraments pels sacraments. I això és així de tal manera que, perquè un sacrament sigui autèntic cal que el ministre tingui intenció de fer allò que fa l'Església, és a dir, que faci allò per mitjà del qual l'Església professa la seva fe, constitutiva de l'acte sacramental.

Entendre-ho fora de la tradició de l'Església seria confondre l'Església amb cadascú de nosaltres, aïllats de l'Església. El sacrament no és “expressió” de la “meua manera” de viure la fe. Una pregària personal expressa els meus sentiments, les meves idees, les meves angoixes...; per això només pot ésser meua, personal, individual. El sacrament expressa el que l'Església com a tal creu, espera, celebra. La nostra fe personal és expressada en els sacraments quan ens integrem en la fe de l'Església.

Així i tot, amb aquesta formulació no ho diem pas tot sobre el sentit bàsic del sacrament. El sacrament no és el terme homogeni d'un procés individual, o de grup, que busca, finalment, **expressar** allò que viu, aquests o que ja té. El sacrament expressa la fe en una iniciativa gratuïta que precedeix, d'entrada, a qualsevol procés humà. La pregària expressa, el sacrament dona. El sacrament no és la culminació dels nostres actes, sinó la comunicació de quelcom que mai no obtindríem nosaltres sols.

• Celebrar els misteris de Crist

¿Quina fórmula, doncs, seria més exacta?

Proposo aquestes dues, que diuen prou bé la relació entre els sacraments i l'activitat humana.

La primera és freqüent en el Concili, i en la literatura posterior: els sacraments són la font de la vida cristiana i la culminació de totes les obres dels cristians. Primer, la font. Perquè la font de la vida cristiana no està en nosaltres, sinó en la Trinitat. Tot ve del Pare, per Jesucrist, en l'Esperit Sant. I aquest misteri de donació, per voluntat de Déu, es fa pels sacraments, continuació de l'encarnació de Crist. Després, la culminació. Perquè tot el nostre esforç d'evangelització, d'ascetisme, de conversió personal, de caritat, apunta vers el Pare, per Jesucrist, en l'Esperit Sant. I la mediació de Crist, Ell ens l'ofereix en la celebració del seu misteri pasqual, en els sacraments.

La segona, la va formular el Sínode de bisbes de l'any 1985: l'Església celebra els misteris de Crist per la salvació del món, sota la Paraula de Déu.

Celebrar es fa amb els esdeveniments. Els sacraments són l'actualització de l'esdeveniment per excel·lència: la Pasqua de Crist. Aquest és el misteri, celebrat en els misteris=sacraments. No és només passiu, ni només actiu per part dels homes. Fem i rebem, donem gràcies i comprometem la nostra existència, lloem el Senyor i vivim en el món...

Nota: Aquest diumenge, les lectures segona i evangeli poden ser, lliurement, les del diumenge VI de Pasqua o les del diumenge VII, ocupat ara entre nosaltres per la solemnitat de l'Ascensió. Les que publica “Catalunya Cristiana” corresponen al diumenge VII.

“PARE, GLORIFIQUEU EL VOSTRE FILL”

La pregària de Jesús, en aquest text de sant Joan, s'anomena pregària sacerdotal perquè és tota ella pregària de mediació. La primera part, no obstant, que llegim aquest diumenge, té com a contingut una pregària de Jesús per a si mateix, a primera vista. La petició de la “glòria” de Fill de Déu que Jesús demana és, en realitat, la petició del do de l'Esperit per als homes. Ell, l'Esperit, és el que glorifica Jesús, perquè manifesta als homes que és, en veritat, el Fill poderós de Déu. En conseqüència, Jesús prega amb aquestes paraules més per a nosaltres que per a ell mateix. El do de l'Esperit és la finalitat del seu trànsit vers el Pare. Un cop obert de bat a bat, per la creu, el camí tancat pel pecat, podrà vessar-se sobre els homes l'Esperit Sant, glòria del Ressuscitat.

Evangeli segons sant Joan (17:1-11a)

En aquell temps, Jesús alçà els ulls al cel i pregà dient: “Pare, ha arribat l'hora. Glorifiqueu el vostre Fill, perquè el Fill us pugui glorificar amb la sobirania que li heu donat sobre tots els homes, perquè doni vida eterna a tots els qui vós li heu confiat. I la vida eterna és que us coneguin a vós, l'únic Déu veritable, i aquell que vós heu enviat, Jesús, el Messies.

Jo ja us he glorificat aquí a la terra duent-hi a terme l'obra que m'havíeu confiat. Ara glorifiqueu-me també vós, Pare, al costat vostre, amb aquella glòria que ja hi tenia abans que el món existís. He fet conèixer el vostre nom als homes que vós heu tret del món i m'heu donat. Eren vostres, i vós me'ls heu donats, i ells han guardat la vostra paraula. Ara saben que tot això que m'heu donat m'ha vingut de vós perquè, quan jo els he transmès les paraules que m'havíeu donat vós, ells les han rebudes, reconeixent i creient que jo he sortit veritablement de vós i que vós m'heu enviat.

Jo prego per ells: No pel món, sinó per aquells que vós m'heu donat, perquè són vostres. Tot allò que és meu és vostre, i allò que és vostre és meu. Ells són la meua glòria. Jo no em quedo més en el món, però ells sí que s'hi queden, i jo vinc a vós”.

Tota la terra

Seguint la lectura del llibre dels Fets dels Apòstols, avui hem proclamat el fragment que ens conta la primera expansió geogràfica de l'Església. És un dels fruits de l'acció de l'Esperit Sant. En el més bon sentit del mot podem afirmar que l'Esperit de Jesús —l'Esperit Sant— és expansionista. I no sols pel que fa a la geografia, a l'expansió territorial, sinó, i sobretot, pel que fa al mapa antropològic-cultural. Si Crist va morir per tots i va ressuscitar per tots (Cf. 2C 5: 14-15), també per a tots ha estat enviat l'Esperit de Déu. Perquè Déu i la seva salvació són essencialment "catòlics", universals. Per això l'Església de Jesucrist també cal que sigui catòlica. Aquesta afirmació, però, no neix espontània en el cor dels fidels. Serà l'Esperit el qui farà sortir enfora la llavor sembrada en el més pregon del cor dels deixebles. Així el dia de Pentecosta amb el miracle del vent i del foc, els treu a fora de la seva reclusió. Els fa vèncer la por i els empeny a donar testimoni obert de la seva fe davant de la multitud aplegada entorn de Pere i dels onze (Cf. Fets 2: 6ss). Aquell dia entraren per la porta del baptisme unes tres mil persones al clos de l'Església (Cf. Fets 2: 41). Així l'Església de Jerusalem comença el seu peregrinatge pel món. L'horitzó geogràfic i el socioreligiós era més aviat limitat. Serà l'Esperit Sant qui els forçarà a eixamplar-lo. I ho farà d'una manera més aviat extravagant. Suscitada una persecució contra els cristians hel·lenistes, aquests es veuen obligats a fugir de Jerusalem i refugiar-se en els territoris immediats. Felip —un dels cristians grecs— va a Samaria, i en aquella terra poblada d'heretges i cismàtics, d'enemics irreconciliables dels jueus, hi predicarà Jesucrist i la seva salvació. Els samaritans —ens ho ha dit la primera lec-

tura— van fer cas de la predicació de Felip, la van acollir en el seu cor i van ser batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Després els Dotze van enviar-hi Pere i Joan a "confirmar", tant la fe dels samaritans, com la implantació de l'Església en aquell territori. L'aplec dels deixebles de Jesús —l'Església— començava a ser catòlic en la seva manifestació exterior. I és a la llum d'aquesta expansió de l'Església que el salm responsorial ens fa cantar: **Tota la terra es prosterna davant vostre i canta la glòria del vostre nom** (v. 4). Exageració poètica? Realisme teològic, que d'una manera sorprenent es va obrint pas en la mentalitat dels deixebles.

Veure l'actuació de Déu

Veniu a contemplar les gestes de Déu. Que n'és, d'admirable, el que fa amb els homes! El salmista se sent entusiasmat davant l'acció de Déu sobre el seu poble. Rellegint-ne a la llum de la fe la seva història, hi veu l'actuació del Senyor. D'un grapat de fugitius, que cerquen al preu que sigui la seva llibertat, n'ha fet un poble gran i nombrós, desafiant, tant la força

opressora dels poderosos, com les barres que els elements naturals alçaven al seu pas (v. 6). Déu és l'alegria del poble, i el governa amb el seu poder (vv. 6c-7a). En una altra lectura materialista, totes aquestes gestes podran atribuir-se al valor i a l'empenta de les persones concretes. El salmista, però, les veu com a instruments de l'acció de Déu. És el Senyor qui actua, tot servint-se amorosament dels homes que ell ha creat i ha salvat. Aquesta és la gran gesta de Déu que ell ofereix a tota la terra com a revelació de qui és: el Déu que és amb els homes i camina amb ells i així se'ls va manifestant i els va realitzant juntament amb ells. Per això convoca tot el món a lloar Déu. **Aclama Déu, tota la terra. Canteu la glòria del seu nom, canteu la seva fama gloriosa. Digueu a Déu: Que en són, d'admirables, les vostres obres!** (vv. 1-3). El que el Senyor ha començat en un poble, el que realitza en cadascuna de les persones que poblen la terra i contribueixen a la seva manera a fer-ne la història viva i real, no és fet per a ser reclus en l'estretor d'una dimensió purament intimista. L'acció de Déu sempre porta ferments missioners. En la seva projecció total sempre és catòlica. Vet aquí

l'abast dels darrers versets que cantem en el nostre salm responsorial (16 i 20).

La gesta de la catolicitat

En el context de la celebració eucarística d'aquest sisè diumenge de pasqua, el cant del salm responsorial ens ajuda a entrar en la meditació de les gestes de Déu a favor de la comunitat eclesial. Ell és a l'inici de la nostra salvació. I és també el qui ens ha escollit des de sempre i ens ha cridat a formar part d'aquest temple no fet amb pedres mortes, sinó amb les pedres vives dels deixebles de Jesús. Fins i tot abans que fóssim capaços de dirigir-li cap mena de súplica, el Senyor no ens ha negat el seu amor. Beneït sigui! (v. 20). L'Església s'ha anat escampant arreu de la terra. És l'obra de l'Esperit Sant. Així podem cantar amb molta més raó que el salmista: **Tota la terra es prosterna davant vostre i canta la glòria del vostre nom** (v. 4). Avui mateix, mentre nosaltres, en la nostra comunitat —petita o gran—, celebrant l'eucaristia, cantem la glòria de l'obra de Déu, quantes i quantes veus aplegades en els llocs més diversos de la terra no fan cor en aquesta lloança catòlica de Jesús, el Salvador del món! Ni els mars ni els rius ni res, no s'oposa a aquesta obra expansionista de la fe —obra missionera— que impulsa l'Esperit de Jesús a través dels creients. Per això també amb el salmista hem de dir —des de la nostra consciència d'una fe missionera—: **Veniu, fidels de Déu, us contaré el que ha fet per mi** (v. 16). Aquesta consciència és la que sempre hauríem de mantenir ben viva, i sobretot és la que ens hauria de moure a testimoniar davant de tothom allò que hem vist i hem sentit en la celebració de la missa dominical: l'acció de Déu oberta a la salvació de tot el món.

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

La història que hem narrat de les recerques i troballes que l'home ha anat fent referents a la unitat fonamental de la vida no s'ha acabat pas encara. Resten nombrosos interrogants per resoldre i segurament moltes coses per descobrir. Des de la creença en la generació espontània fins als coneixements actuals dels mecanismes i funcions d'una cèl·lula els biòlegs han vist com es complicava l'observació de la realitat fent-se cada vegada més meravellosa i fascinant. Però, alhora, s'han trobat que la possibilitat d'explicar la vida d'una manera senzilla s'allunyava cada vegada més. Només cal veure les definicions de vida donades per alguns autors. J. Perret, per exemple, el 1952 ens diu: "La vida és un sistema obert, potencialment capaç d'autoperpetuar-se, de reaccions orgàniques relacionades entre elles, catalitzades de manera escalonada i gairebé isotèrmicament per catalitzadors orgànics complexos i específics, els quals, per la seva banda, són produïts pel mateix sistema". I J.D. Bernal, el 1967, simplifica dient: "Una autorealització parcial, contínua, progressiva, multiforme i condicionalment interactiva de les potencialitats dels estats electrònics de l'àtom". Definicions que diuen alguna cosa de la complexitat d'un ésser viu, però que no donen pas raó del fet de la seva existència.

I és que encara no ha estat pas possible de resoldre les qüestions més bàsiques: Quina és la causa que provoca la divisió

d'una cèl·lula en dues? Quins mecanismes fan diferenciar les cèl·lules que sorgeixen per divisió del zigot, cèl·lula única, fins a produir un organisme harmònicament estructurat? Per què el codi genètic està format d'uns pocs nucleòtids, els mateixos en tots els éssers vius, i prou? Com és que les cèl·lules nervioses actuen amb tanta precisió com si estiguessin alerta a les necessitats de l'individu?... I la més bàsica de totes: Com ha sorgit la vida? Ja sabem que A.I. Oparin (1894-1980) va estructurar tota una teoria, esdevinguda clàssica, per a respondre a aquest últim interrogant: formació, primer, de molècules orgàniques, després agrupació d'aquestes molècules en polímers i en col·loides i coacervats, i finalment conversió dels coacervats en organismes primaris. Però precisament l'últim pas, que és l'essencial, és el que la ciència no ha pogut pas comprovar encara. Avui per avui lleialment hem de confessar amb Jacques Monod (1910-76) que el trànsit de la matèria inorgànica a la cèl·lula viva és una de les dues grans "barreres" que la biologia no ha superat (l'altra barrera és el pas de l'irracional a l'home).

Això i tot el que hem dit al llarg de la nostra història ens porta tot naturalment a fer les següents reflexions:

1.ª: La diferència entre matè-

ria viva i matèria inorgànica és clara i enormement gran. No pas pels àtoms que les componen, això no; ni tampoc, fins a cert punt, per les molècules, per molta distància que hi hagi entre una proteïna i una pedra, ja que molts compostos orgànics es poden obtenir al laboratori; sinó per la col·laboració admirable amb què s'interrelacionen les parts integrants d'una cèl·lula i de tot un ésser viu, com dependents d'un pla preconcebut. No sorprèn que Oskar Hertwig (1849-1923) escrivís, després dels seus descobriments en embriologia: "Entre la matèria morta i l'organisme viu s'obre un abisme que cada dia apareix més gran, a mida que penetrem més en el coneixement de l'ésser viu. Pretendre construir per procediments artificials un organisme, el més senzill imaginable, s'ha de considerar com una il·lusió que no té pas més probabilitat de realitzar-se que el somni de l'alquimista Faust quan pretenia fabricar l'homúncul en la retorta..." I encara: "És una necessitat fisiològica admetre que la vida va haver de començar essent creada". I això que

FRANCESC NICOLAU
Profesor de la Facultat de
Teologia de Catalunya

Hertwig encara no coneixia les noves correlacions que ens ha revelat el microscòpic electrònic! La intercomunicació entre els orgànuls d'una cèl·lula i la de les cèl·lules d'un organisme no s'explica si no és per una programació.

2.ª: Aquesta programació, o pla preconcebut, exigeix una intel·ligència programadora: Com diu G. Salet en "Atzar i certesa" (1972): "Els éssers vius han estat inventats i fabricats per processos fonamentalment anàlegs als que segueix la intel·ligència humana que inventa i després fabrica estris i eines... No són els qui pensen que els éssers vius han estat suscitats per una Intel·ligència els qui invoquen el miracle, sinó més aviat els qui ho neguen".

3.ª: D'acord amb això, afirmar que una simple reflexió filosòfica elemental, a partir de la realitat de l'existència de la vida, ens fa descobrir l'existència d'una Intel·ligència superior, no és pas una presa de posició anticcientífica sinó la més conforme als fets. I, per consegüent, quan nosaltres els cristians professem la nostra fe en un Déu Creador, no ens posem per això contra la ciència ni al marge, sinó en una situació de plena concordança amb el que ella mostra. I precisament més ara amb els coneixements actuals que no

pas abans quan certs científics, ignorants de l'abisme entre ésser viu i matèria inorgànica, creien en la generació espontània.

El papa Joan Pau II en la catequesi del 10 de juliol de 1985 deia: "No falten proves de l'existència de Déu... No es tracta de proves d'ordre científic-experimental. Les proves científiques, en el sentit modern de la paraula, valen només per les coses perceptibles pels sentits... Voler una prova científica de Déu significaria rebaixar Déu al rang dels éssers del nostre món, i, per tant, equivocar-se ja metodològicament sobre allò que Déu és... Però si la ciència com a tal no pot abastar Déu, el científic, que té una intel·ligència de la qual l'objecte no és limitat a les coses sensibles, sí que pot descobrir en el món les raons per afirmar que hi ha un Ésser que el supera". I cita les bases científiques per a fer aquest raonament: l'expansió de l'univers, la complexitat de l'àtom, el desenvolupament de la vida, les meravelles de la natura... I atribuir-ho al pur atzar, diu, seria "voler admetre efectes sense causa... una abdicació de la intel·ligència humana...". No cal dir que aquesta és també la nostra actitud: és en aquest sentit creiem que la ciència, o millor dit una reflexió assenyada sobre el que ens diu la ciència, porta a Déu.

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

BIOÈTICA

III. Fecundació artificial homòloga i 9 punts positius de la Instrucció

Inseminació artificial homòloga i fecundació "in vitro"

La consideració que la inseminació artificial homòloga —és a dir, amb gàmetes del cònjuge— i la fecundació "in vitro" també amb gàmetes dels esposos, fins i tot en el cas en què s'eviti la mort d'embrions humans, són il·lícites, resulta la més difícil de comprendre i, per tant, d'acceptar, de la Instrucció. Això no dispensa d'una recepció respectuosa i d'un assentiment religiós com demana el Magisteri de l'Església.

La Instrucció treu les últimes conseqüències lògiques del principi de la inseparabilitat dels significats unitius i procreadors de l'acte conjugal, com va declarar l'encíclica "Humanae Vitae". La lògica de la Instrucció és meridianament clara: si aquests significats no poden ser mai dissociats per mitjans artificials, no es poden dissociar tant si la intenció és contraceptiva com si la intenció és procreadora, ja que l'acte conjugal és l'únic digne per posar les condicions conformes al que demana la concepció d'una nova persona humana. Molts teòlegs acceptaven fins ara que l'ajuda artificial per superar les dificultats patològiques, que feien impossible la fecundació, no separaven aquestes dues finalitats. S'ha de dir, però, que l'esforç simultani de mantenir que: 1) és en cada acte conjugal on s'han de donar els significats unitius i procreador, no havent-n'hi suficient que es donin en el conjunt de la vida conjugal i 2) que no se separen aquests significats quan la fecundació té lloc fora de l'acte conjugal, no convencien a tots suficientment, com tampoc no han convençut el cardenal Ratzinger. És necessari que passi un temps per a poder aprofundir més en la explicació que dona la Instruc-

ció, com també és necessari per als qui traiem conclusions diferents del mateix principi per refinar els arguments, considerant seriosament la invitació que se'ns fa de fer un esforç de reflexió pel camí de la irrenunciable fidelitat a la doctrina de l'Església.

L'esterilitat. Gran dificultat conceptual de la Instrucció

Voldria fer notar aquí que la reacció enfront del problema de l'esterilitat per part de moltes parelles catòliques, presenta un ampli ventall de respostes que van des de l'acceptació de l'esterilitat, com a prova i ocasió de participar en la creu de Crist, i que per a elles té plenitud de sentit, fins aquelles que volen recórrer a la inseminació artificial amb espermatozous del marit o a la facundació "in vitro", i no creuen que així se separin les dimensions unitives i procreadores de la seva vida conjugal. Aquestes parelles no se senten pas gens identificades amb el criteri que aquesta ajuda tècnica hagi disminuït la qualitat i la dimensió oblativa del seu lliurament i relació.

La reflexió dels teòlegs, l'experiència dels metges que treballen en el camp de la reproducció humana, les vivències dels esposos que han passat o passen per la dura prova de l'esterilitat, han d'ajudar a superar el que considero una gran dificultat conceptual de la Instrucció: l'analogia que es fa entre la contracepció artificial i la fecundació artificial homòloga.

Aspectes molt positius de la Instrucció

Per haver-se tenyit aquest document important amb una

Dr. Francesc Abel i Fabré, S.J., metge, doctor en Fisiologia fetal, col·laborador de l'Institut Kennedy, als EE.UU., i fundador de l'Institut Borja de Bioètica.

exagerada reacció negativa, centrada en la conclusió d'aquest últim punt, crec que és important fer un balanç global indicant els aspectes que considero molt positius de la Instrucció.

1. Afirmació de la unitat substancial de la persona humana i de la importància del cos a través del qual es manifesta la persona. Gràcies a la unió amb l'esperit, el cos és la manifestació de la persona mateixa.

2. Afirmació que en el pla ètic el respecte a la persona ha d'expressar-se també en el respecte al cos humà, a través del qual es manifesta la persona.

3. Afirmació rotunda del respecte que mereix la vida humana i la dignitat de la persona des del primer moment de la concepció, a la qual han de subordinar-se la ciència i la tècnica.

4. Afirmació del valor de la ciència i reconeixement dels esforços que es fan per curar l'esterilitat conjugal, així com per diagnosticar i intentar curar malalties o corregir deficiències genètiques, mentre i quan es respecti la dignitat de la persona.

5. Afirmació de la dignitat del matrimoni i de la sexualitat conjugal com a expressió del lliurament definitiu i oblatiu dels esposos, en línia amb altres documents com la "Gaudium et Spes", la "Humanae Vitae" i la "Familiaris Consortio".

6. Un toc d'atenció sobre el caràcter anti-humà d'una mentalitat tecnològica que en la seva dinàmica i inèrcia corre el perill de convertir els mitjans en fins.

7. Un toc d'atenció per tal de no confondre les intencions,

per bones que siguin, amb la moralitat de les accions i que, formulat en termes habituals en el llenguatge de la bioètica respon al principi que no tot el que és tècnicament possible, és també moralment permisible.

8. Un toc d'atenció als catòlics i als legisladors, sobre la necessitat de vetllar per la protecció dels drets humans. Entre aquests drets es subratllen: el dret de tot ésser humà a la vida i a la integritat física des de la concepció fins a la mort, i els drets de la família i del matrimoni com a institució. En aquest darrer àmbit, el dret dels fills a ser concebuts, nèixer i ser educats pels seus pares.

9. Una invitació als teòlegs i moralistes perquè aprofundeixin i facin més accessible als fidels l'ensenyament del Magisteri de l'Església, a la llum d'una concepció antropològica correcta de la sexualitat i del matrimoni en el context del necessari enfocament interdisciplinari.

Observació

Voldria acabar aquestes reflexions manifestant el goig de la publicació del "document de treball" per al proper Sínode sobre els laics. Crec que aquest sistema i no la consulta selectiva i mig secreta que s'ha seguit en la Instrucció, hauria millorat probablement el seu redactat i sense dubte l'enfocament de l'últim punt de la il·licitud de la fecundació artificial homòloga i la seva conclusió. No podem descartar la hipòtesi que el cardenal Ratzinger hagi volgut llançar un repte a moralistes i teòlegs per discutir amb profunditat les antropologies que, des de fa molt temps, estan en diàleg en la concepció de la naturalesa humana i la llei natural.

FRANCESC ABEL, s.j.

NOVA SEU DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

(Antic Patronat)

AMB LES SEVES CORRESPONENTS ACTIVITATS: SESSIONS CULTURALS, DIVULGACIÓ TEOLÒGICA, VIATGES, RIFA, LLIBRES, ETC. QUE DONEN SUPORT A LA VIDA I DIFUSIÓ DE "CATALUNYA CRISTIANA".

Preneu-ne nota:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A
08010 - BARCELONA

Tel. 301.37.18

XIII Trobada del moviment HORA-3, a Cambrils

Els joves reflexionen sobre la crida de Jesús

Sota el lema "Amolla i fes-te a la mar" un mil·ler de joves s'aplegaren durant tres dies al càmping Don Camilo de Cambrils (Tarragona) amb motiu de la 13ena. Trobada General del moviment HORA-3. La crida que fa Jesús a embarcar-nos i ser pescadors d'homes va ser l'eix principal de l'encontre.

"Hem vingut aquí Senyor Jesús, seduïts pel teu Sant Esperit". Amb aquesta confiança, començava una Trobada plena de novetats. Queia la tarda, era el moment de donar la benvinguda. En Màxim Muñoz, coordinador general, s'adreçà als presents tot encoratjant-los a amollar les amarres i fer-se a la mar, seguint l'exemple d'aquells pescadors de Cafarnaüm. Després d'uns breus advertiments, s'anuncià la primera sorpresa: "La Festa a la Taverna del Poble es farà a la carpa de circ que trobareu al final del càmping".

I en efecte, amb cara de son uns i amb més empenta que mai d'altres, la gent es dirigia a la carpa. La nit se'n va fer curta. La gresca que s'organitzà dalt l'escenari s'anà convertint al pas de les hores en el mar que ens convidava a reflexionar i deixar-nos amarrar pel missatge que ens porta a tirar la xarxa i ser pescadors d'homes. Tothom es quedà bocabadat de la posada en escena de la gent del grup Letizia. Més d'un marxà a la tenda amb el cap cot i pensatiu. Fou un bon inici.

L'arquebisbe de Tarragona, Dr. Ramon Torrella, el qual com a pastor de l'Església que ens acollia i successor d'aquells pescadors cridats per Jesús, va dirigir unes breus paraules als joves animant-los a no tenir por i a anar més a fons. Tot seguit en Pere Codinach, el fundador d'HORA-3 va explicar la seva experiència a Madrid on ha estat els vuit darrers mesos.

Més d'un mil·ler de persones s'aplegaren al càmping Don Camilo.

El treball es va fer per branques. Mentre els d'HORA-3 eren treballadors d'unes drassanes on construïen la seva pròpia barca, les branques HORA-6/9 van fer un treball on s'aprofundia la crida i les seves implicacions.

L'hora d'embarcar

Es va fer la celebració de l'Acte Penitencial. Abans, voluntàriament, cadascú va escriure en un paper tot allò que el lligava a no endinsar-se a amollar-se i fer-se a la mar. Cada branca llegeix el seu manifest mentre un representant lliga al bol·lard les amarres, que posteriorment esclaten com a símbol que hem desfet les amarres i anem mar endins.

Al port de Cambrils la gent de la Trobada va fer una travessa en barques de pesca. En cadascuna es vivia un ambient molt divers, uns cantaren havaneres i cançons referents a la mar, els menys agosarats van preferir contemplar el

paisatge.

De tornada al campament s'ensumava la flaire de la Sardinada feta pels pares de la gent d'HORA-3 de Cambrils. Havent, sopat altre cop a la carpa, més música i per cloure la jornada un Castell de focs. La nit ja era ben estelada.

El darrer dia, aplegats a la carpa, el Sr. Enric Puig, Director General de la Joventut, de la Generalitat, ens va dirigir unes paraules. Després es donà pas a un treball per branques. HORA-3 preparà l'Eucaristia, uns engalanant la carpa, d'altres preparant petits detalls. HORA-6 mentrestant va exposar els propers camps de treball, mostra de l'esperit de servei envers els altres que regna al Moviment, i l'HORA-9 passà balanç de la trobada i parlà del futur, dels nous projectes. En acabar, tothom marxà cap a la carpa; aquí es va fer la celebració eucarística, ambientada totalment en el tarannà mariner. Hi ha de tot, xarxa, barca, quadern de bitàcola, etc. Aques-

tes són les ofrenes que van presentar les branques, secretariat, caps, consiliaris... Després, menjar i cantada d'havaneres a càrrec del grup Mestral de Cambrils. Però ja eren les 5, els autocars esperaven. Varem fer "l'hora dels adéus". Més tard, ja a casa, meditem més a fons la trobada: què és anollar? Pescador d'homes? Navegar? Són idees que ens volten i que rumiem, cadascú ja en traurà l'entrellat, la "General" ha mostrat un mar, endinsem-nos-hi.

Presentació de la trobada

Màxim Muñoz, coordinador general d'HORA 3, va pronunciar aquestes paraules en la presentació de la trobada:

"Hem vingut a la vora del mar, a les costes de Cambrils. I no per casualitat. Heu de saber que d'aquí a poc farà 10 anys que l'HORA-3 està a Cambrils. I encara un altre motiu: és la millor manera de concloure un curs ben mariner. A la XARXA ens embarcàvem com

a Moviment, començant la llarga travessia d'un curs. A la Trobada General de Caps, els 'cap-itans' de vaixell van fer una parada per revisar els ànims i els estris de la barca. La navegació ha continuat i ara hem fet cap al port de Cambrils per reviuire una experiència impressionant. L'experiència d'uns pescadors que es deien Pere, Joan, Jaume, Andreu... Eren d'un poblet de la Galilea anomenat Cafarnaüm i feinejaven al mar de Tiberiades. Un bon dia es troben amb Jesús que els diu: 'Apa, seguïu-me i us faré pescadors d'homes'. I ells que sí: van deixar les xarxes, la barca, el pare i el van seguir...

Ha passat molts anys des d'aleshores. La vida se'n ha complicat i, si en temps de Jesús hi havia pocs que s'atreïssin a dir això de 'vine i segueix-me', avui n'hi ha a pilots. Molta gent està interessada en el nostre seguiment. I, entremig d'un enrenou de crides, n'hi ha una que es manté ferma, desafiant els segles, desafiant-nos a nosaltres mateixos, exigint radicalitat i, alhora, llibertat i vida a mans plenes. El qui va fer aquesta crida va dir de si mateix que era el camí, la veritat i la vida, la llum del món. Es tracta de Jesús, que avui continua dient: 'vine, segueix-me i et faré pescador d'homes'. I ens ho diu a nosaltres: a tu i a mi, molt personalment. I a més d'ençà que el Pare ens l'ha ressuscitat, se'n pot presentar a cada revolt del camí, a través de mil persones i circumstàncies. Si ens el trobem, m'imagino que ens diria quelcom semblant a 'Amolla i fes-te a la mar', és a dir: 'desfes amarres i embarca't amb mi'. Ara bé: el que això pugui significar per a cadascú, ho anirem veient al llarg de tota la trobada i, sobretot, al llarg de tota la vida".

JÚLIA BADAL I JORDI RIBERA

Conclusions

"Volem endinsar-nos mar enllà"

Cadascuna de les branques, en finalitzar el treball de reflexió, va exposar les seves conclusions. Tots coincidiren en la voluntat de superar els obstacles per seguir d'una manera decidida Jesucrist. Aquestes foren les conclusions.

Branca Hora-3

Els de la Branca Hora-3 som aquí, Senyor, davant teu, segurs que comptem amb la teva amistat. Prou que saps quantes vegades hem fet marrada, quantes vegades hem deixat de respondre a la teva crida amical; quantes vegades la mandra, la comoditat, l'egoisme, la por al risc, la vida fàcil, el què diran... han passat al davant de tots aquells valors que Tu, amb paciència, vols que vagin arrelant en el nostre viure.

Es per això que avui demanem el teu perdó, a Tu el primer. Comptem amb el teu ajut, volem que ens siguis l'Estel que ens engresca i ens fa capaços d'endinsar-nos mar enllà, com a bons mariners, vencent la por al risc.

Sabem que és en nom teu que l'Església, per mitjà dels seus representants, ens dona el teu perdó. L'acollim amb joia i amb el compromís ferm de no escatimar esforços en la tasca, difícil però alhora engrescadora, de respondre a

la teva crida, que ens diu: "segueix-me. Jo et faré pescador d'homes!"

Branca Hora-6

Avui, Pare, em poso davant vostre sabent-me pecador. Avui jo sóc aquest tripulant disponible i amant; lliurement m'ofereixo a Vós, Senyor, que, misteriosament, conduïu la meua embarcació. Però molt sovint estic amarrat i la meua barca resta ancorada a la platja. La fusta esmorteïda es correa pel sol, el timó està a les mans vostres i els remes resten desamparats i esquiven els vostres dits que els cerquen.

La vostra harmonia del cel es torna desharmonia quan travessa la meua carn i el meu cor rebel, perquè sovint, massa sovint, em sé pescador. Aquest captard vull presentar-vos totes les meves infidelitats, totes les meves ruptures i trencaments. Vull presentar-vos, al cap i a la fi, tots els meus desamors.

Avui, Pare, em poso davant vostre sabent-me pecador.

"Quan de temps perdut contemplant-me pecador, esclau de remordiments, captiu. Sentint-me decebut de mi mateix. Humiliat! No és pas cap calamitat ser pecadors; si que ho és, en canvi, restar ajagut a la sorra i revolcar-se en el pecat, en comptes d'anar mar endins, de saltar cap al Pare i lliurar-te als seus braços.

Trenca totes les amarres que estan subjectes al bol·lard, trenca amb totes les esclavituts que afeixugen el teu navegar i llença't mar endins. Embarca't amb confiança i amb la seguretat plena i total que el Crist t'espera; si: t'espera estimant-te. No t'hi pensis dos cops. No esperis dos minuts. Apressa't-hi: Amolla i fes-te a la mar!

Branca Hora-9

Jesucrist ens crida a cadascú de nosaltres a viure intensament la joia de sentir-nos salvats i comunicar-ho als altres; a donar testimoni del seu missatge, essent-li fidels i seguint-lo; a prendre una opció concreta per construir el Regne donant-nos als altres.

Jesucrist ens troba, quan ens deixem trobar per Ell, en la vida

Els joves volen trenca totes les esclavituts que afeixuguen el seu navegar.

de cada dia, en la família, al treball, a l'esplai, en les malalties, amb la gent del carrer, en el tràfec que ens fa ser humils.

Però constatem que ens costa d'entendre què vol dir "seguir-me", llançar-nos i acceptar les opcions preses, deixar les nostres seguretats, treballar per no deixar-nos dominar per les situacions, les angoixes, trobar el lloc i el moment per pregar, acceptar les nostres limitacions, renunciar als actes heroics esporàdics en favor de la constància i la perseverança de

cada dia.

Et demanem perdó perquè no acabem de deixar l'egoisme, la mandra, la comoditat que es tradueix en el consumisme i la instal·lació, les pors, la recerca de l'èxit personal i la perfecció com a valor suprem. Et demanem perdó per pensar només en nosaltres mateixos, per la nostra autosuficiència, l'excés de sentit crític, la desconfiança, la insensibilitat, l'agressivitat.

Per tot això, aquí i avui, et demanem perdó.

Fòrum Internacional de la Joventut a Buenos Aires

Els joves volen que es consideri el seu paper a l'Església en el Sínode dels laics

A la tornada d'un viatge a l'Argentina, Salvador Grau i Manel Valls, del Moviment de Centres d'Esplais Cristians, ens fan arribar a través d'aquesta crònica les seves impressions. Tres punts centren la seva atenció: el Fòrum Internacional de la Joventut, la trobada dels joves amb el Sant Pare i la situació política i eclesial de l'Argentina.

Amb motiu de la convocatòria de la Tercera Jornada Mundial de la Joventut i del Fòrum Internacional de la Joventut a Buenos Aires (Argentina), una delegació de 5 catalans ens hi vàrem desplaçar per a participar-hi, juntament amb altres 70 persones —joves, alguns capellans i el bisbe de Jerez monsenyor Rafael Bellido— de l'Estat Espanyol.

Vàrem ser molt ben acollits en una residència universitària que dirigeix una comunitat de monges teresianes, al bell mig de Buenos Aires.

La nostra activitat va consistir fonamentalment en la participació al Fòrum Internacional, l'assistència als actes de la Jornada Mundial de la Joventut, és a dir, la trobada dels joves amb el papa Joan Pau II —Vetlla del dissabte i celebració del diumenge de Rams— i el coneixement de la realitat social i eclesial actual d'Argentina. Anem per parts.

El Fòrum Internacional de la Joventut

Es va obrir el Fòrum amb unes

paraules de benvinguda del llicenciat Gustavo Mangisch, president de la "Comisión Nacional de Juventud" d'Argentina, a totes les delegacions d'arreu del món i a les delegacions de les associacions i moviments eclesials internacionals de joves. El Dr. Guzmán Carriquiry, cap de departament del Consell Pontifici pels Laics, va fixar la naturalesa i els objectius del Fòrum, i tot seguit el President del Consell Pontifici pels Laics, cardenal Eduardo Pironio, va pronunciar una magistral ponència, que centraria tot el debat posterior del Fòrum entorn del tema "Una nova evangelització per a la construcció d'una nova societat".

Partint de dos textos de l'Evangeli (Lc 4, 18-19 i Mc 16,16) va anar desglossant "l'opció fonamental per Jesús i les exigències fonamentals del seu missatge" de cara a la "responsabilitat evangelitzadora que rebem, com Església, de Jesús".

Remarcà que la nova evangelització no significa tornar a una "nova cristiandat", sinó que es tracta que "el ferment de l'Evangeli penetri a totes les cultures, les

assumeixi en la seva pròpia identitat i aconseguixi formar, amb tots els pobles, una nova civilització de la veritat i de l'amor". Digué també que per a l'Església, compromesa en la transformació de la societat, una nova evangelització exigeix tres actituds: "...deixar-se evangelitzar pel Senyor en un constant i renovat esperit de conversió, viure el Misteri de l'Encarnació de Jesús i unir indissolublement l'evangelització amb la promoció humana i l'alliberament integral de tots els homes i tots els pobles...".

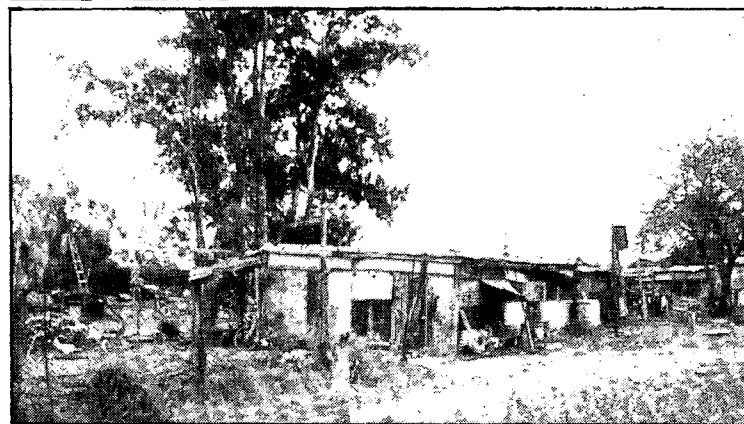
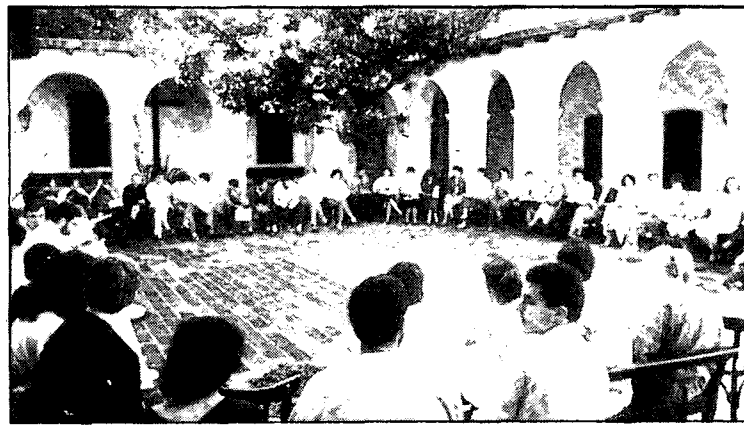
L'endemà començà el treball per grups a l'entorn de tres grans qüestions:

1. Quins són els desafiaments de Llatinoamèrica en vista a un projecte d'evangelització de la joventut.

2. Quins punts de la ponència del cardenal Pironio il·luminen la nostra marxa.

3. En la perspectiva del Sínode de bisbes, quines són les respostes que hem de donar a nivell d'un projecte global d'evangelització i a nivell de pistes concretes de realització.

En la sessió que va clausurar el Fòrum Internacional, es varen proclamar les conclusions dels diferents grups de treball, que s'aportaran als treballs del proper Sínode que ha de tractar el tema de "El paper dels laics en l'Església i en el món

a vint anys del Concili Vaticà II".

En les propostes finals dels joves, es va expressar la solidaritat amb els pobles de Xile i Sudàfrica en el seu camí cap a l'alliberament, es va suggerir la creació d'una instància mundial de pastoral juvenil, es va demanar que poguessin assistir al Sínode alguns joves laics com a assessors i que s'hi tractés en profunditat el paper dels joves en l'Església i es va manifestar l'interès perquè continuessin els Fòrums Internacionals, amb més temps per treballar i amb més representativitat.

El papa Joan Pau, amb els joves

La vigília de Rams no es cabia a la "Avenida 9 de Julio" de Buenos Aires. Centenars de milers de joves argentins, llatinoamericans i vinguts d'arreu del món l'havien ocupat, en una nit de festa i pregària, tot esperant l'arribada del Papa. Sobre l'escenari, les delegacions de diferents països aportaven quelcom característic, de dansa, de música, de folklore, de cançó, de mim, de teatre...

El Papa després de la salutació inicial, va dir: "Vinc a descansar una estona amb vosaltres". Després un jove de cada continent li presentà la seva vivència i la seva visió de la realitat que vivia. A cada jove, el Papa contestà també amb unes paraules.

Es representà tot seguit una mena d'acte-sacramental modernitzat, sobre el paper profètic i alliberador dels cristians a l'Amèrica Llatina. Molt original i molt ben presentat.

La Vetlla acabà amb el "Gest de la llum" i el "Gest de la Pau", que varen acomiadar el Papa. Molts joves però, restaren tota la nit a l'avinguda, continuant la pregària i la festa, tot esperant l'endemà.

El Papa presidí de nou l'Eucaristia, que comptà amb més d'un milió de joves participants. Una celebració llarga, plena de simbolisme i de contingut, que ben segur va deixar un record extraordinari a tots els assistents.

Coneixent la situació socio-política i eclesial

Per entendre una realitat tan diferent a la nostra com és la d'Argentina, i en general la de Llatinoamèrica, calia connectar amb la gent, amb els cristians, amb joves de diferents tendències, i conèixer

també les seves celebracions, els barris, les publicacions, la realitat de misèria...

Tot un conjunt de factors i situacions que centren la visió de la realitat i et fan afinar més l'anàlisi.

I certament els contactes han estat molts: amb altres delegacions estrangeres —principalment amb les llatinoamericanes—, amb grups de joves cristians de Buenos Aires, amb historiadors, advocats i teòlegs... Però foren particularment impressionants les hores viscudes amb la gent dels barris de Campana, Montana i Montegrande, tres suburbis de barraques a la perifèria de Buenos Aires.

Per tot plegat, ens atrevim a dir-vos quelcom sobre els cristians a l'Amèrica Llatina, "palpat i respirat" en aquestes converses, visites i hores compartides.

1. Hem vist un sentiment religiós molt arrelat en el poble, fins en les classes més marginals. En aquesta religiositat popular hi predominen el Crist sofrent, Maria i els sants.

2. Hem vist una Església amb vitalitat, una Església jove i amb joves. I uns joves, molts d'ells, profundament compromesos amb els més pobres, i amb una tasca de promoció humana i d'alliberament integral.

3. Hem vist en aquests mateixos joves una gran voluntat de comunió eclesial.

4. Hem vist una espiritualitat profunda, i alhora encarnada en la realitat de creu i d'esperança que viu el continent.

5. Hem vist entre els joves una gran devoció a Maria, la Mare de Déu. Com a model de fidelitat, de pobresa i de servei.

6. Hem vist una voluntat d'evangelitzar, d'acostar l'Evangeli als desesperançats, de construir una nova Civilització de l'Amor.

7. Hem vist uns bisbes que acompanyen els joves, que els escolten, que els fan costat, que els segueixen molt de prop.

8. Hem vist una bona coordinació en pastoral juvenil, i una preocupació gran de l'Església Llatinoamericana pels joves.

9. Hem vist finalment, molts joves donats a la vida sacerdotal i a la vida religiosa.

Amèrica Llatina pot ser realment, com diu el papa Joan Pau, el continent de l'esperança, esperança per a l'Església i per a la Humanitat.

SALVADOR GRAU
MANEL VALLS

Sota el lema "Construïm el món nou"

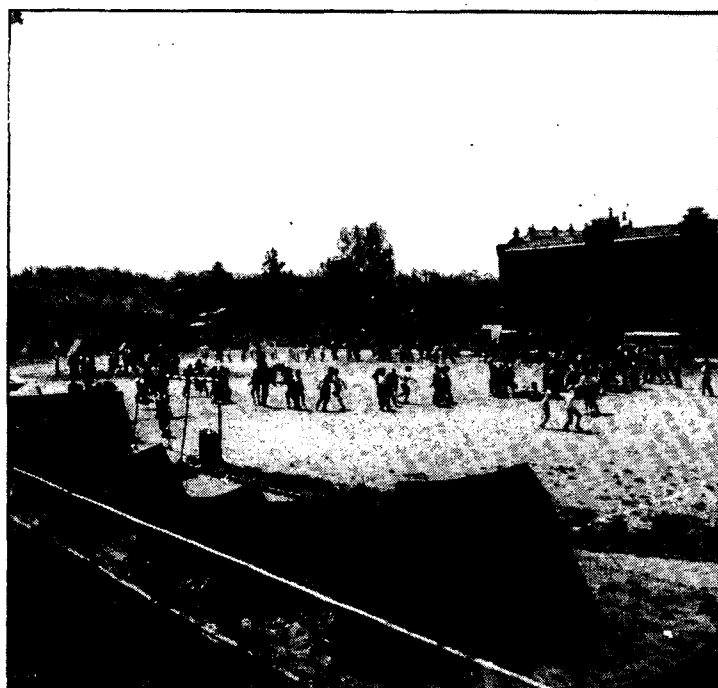
II Trobada d'escoles del Pare Manyanet

Les escoles fundades pel pare Manyanet celebraren la "II TROBADA D'ESCOLES DEL PARE MANYANET". Es reuniren en acampada sota el lema "CONSTRUÏM EL MÓN NOU". El col·legi del Roser, de Sant Julià de Vilatorrada, fou el marc adequat.

Es tot un món que cal refer des dels seus fonaments i cal fer-ho ara mateix. Es necessiten joves constructors de programes de promoció personal i de desenvolupament de valors cristians. A aquest efecte, les escoles del Pare Manyanet solidàries amb les necessitats dels temps i desitjoses de contribuir a la construcció del món actual, concentraren en acampada de festa i de treball els seus representants dels centres de Catalunya.

Intercalant cants, jocs, balls i reflexions cristianes, tots els integrants treballaren fermament en els Tallers programats per arribar a la conclusió final concretada en el cartell anunciador: "CONSTRUÏM EL MÓN NOU". Cal sentir-se pedra viva que construeixi l'edifici del món nou, del món millor i més bonic que tots desitgem.

No és impossible canviar el nostre món. Ja se'ns va avançar Jesús de Natzaret, canviant el signe de la història dels homes. Tenim, doncs, els plànols i directrius per això: cal assumir i proclamar el món de les benaventurances. És qüestió de pro-

La trobada va fer-se al col·legi del Roser de Sant Julià de Vilatorrada.

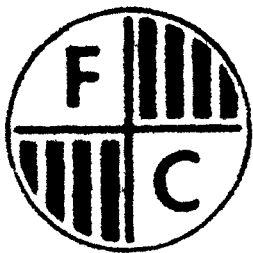
posar-s'ho en aquest engatjament cristià.

Els tallers de treball eren expressius en els seus plantejaments. Tots estaven encaminats al desig col·lectiu de crear pistes i solucions per construir el món nou.

Cal construir un món nou des de nosaltres i amb els nostres mitjans, començant per la nostra pròpia família, els nostres

grups d'amistat, els nostres grups d'escola i d'esport que ens obren camí a d'altres projectes més amplis i madurs de saber fer país i donar sentit i coherència a les nostres vides. Que Déu faci que brosti aquesta formosa sembra realitzada a Sant Julià pels alumnes d'EGB de les escoles del Pare Manyanet de Catalunya.

ANTONIO QUINTANA

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

«Grup Avant» TERRASSA

II CONCURS BÍBLIC. Tema: «LA PASQUA»

Promogut per la Federació de Cristians de Catalunya de Terrassa i amb la col·laboració del grup de Mestres Catòlics.

VEREDICTE DEL CONCURS BÍBLIC

Tal com anunciàvem en el tríptic presentador del II Concurs Bíblic en el punt 9è., de comunicar públicament el veredict del Jurat, avui, i a través d'aquesta nota, queda notificat.

Repartiment de premis:

DIA: 30 de maig
HORA: 11 del matí
LLOC: Centre Cultural de la Caixa d'Estalvis de Terrassa, R. Egara, 340

RESULTATS OBTINGUTS: PRIMERS PREMIS: 5 per cada Categoria, els quals vénen consignats al final d'aquesta nota.

ACCÈSSITS. El punt nº. 6 de les Bases deia que la Comissió Organitzadora es reservava el dret d'ampliar el nombre de premis, segons la participació i vàlua dels treballs. Doncs bé, s'ha fet una ampliació de 89 ACCÈSSITS!!! i a més a més, s'ha decidit que tots els concursants (3.037 en total), tinguin un petit record. US ENVIAREM UN CLAUER PER A CADA UN. Els que no vinguin a l'acte de repartiment us ho enviarem als Col·legis respectius. Si algú, passat una setmana, no ho hagués rebut, es prega que es comuniqui amb rapidesa. Els 99 accèssits consistiran en una BÍBLIA il·lustrada obsequi de "CATALUNYA CRISTIANA".

No volem tancar aquesta nota sense regraciar a "CATALUNYA CRISTIANA" tot el suport i la bona acollida i difusió que ha realitzat a través de les seves pàgines. Per tant, "CATALUNYA CRISTIANA", gràcies, gràcies, gràcies i...si Déu vol, fins l'any vinent, igual que a tots vosaltres, nois i noies.

La Comissió Organitzadora

PRIMERS PREMIS

1ª. Categoria

Nº NOMS I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1 Mª Goretti Solà i Prat	Sant Isidre, 1r - 2ª. Avià (Bergadà)	Ntra. Sra. del Carme	Berga
2 Georgina Gregori i Aguilà	Barcelona, 37 - 1r - 2ª.	Ntra. Sra. del Carme	Balaguer (Lleida)
3 Mª Carme Pilar i Román	Murillo, 9 - 3r - 1ª.	Catequesi Parroquial Res. Montserrat	Cerdanyola
4 Adriadna Vergé i Arderiu	Lluís Millet, 18 - 1r - 1ª.	Sagrat Cor	Manresa
5 Francesc Xavier Ortiz i Amaro		Col·legi Martí	Terrassa

2ª. Categoria

1 Cristina Crespi	Joaquin de Paz, 45 - 2on. - 2ª.	Santa Teresa de Jesús	Terrassa
2 Enrica Roura i Pacheco	Trèvol, 20 Viladecans	"Immaculada" RR. Agustines	Gavà
3 Aida Carrera i Agustí	Barcelona, 60 - 4t. 2ª.	Ntra. Sra. del Carme	Balaguer (Lleida)
4 Mariona Cavallé Saula	Avda. Diagonal, 381 - 7è. - 1ª.	C. Cat. PP. Carmelitas - Diagonal	Barcelona
5 Josep Gol i Pons		Nra. Sra. del Carme	Bellpuig (Lleida)

3ª. Categoria

1 Cristina Sánchez i Picart	Independència, 325 - Àtic 1ª.	"La Immaculada"	Barcelona
2 Araceli Gil i Trujillo	Mariano Benlliure, 11 - 5è - 2ª.	Regina Carmeli	Rubí
3 Joaquim Vilà i Villanueva	Mas Can Roca, 39	Col·legi Font, Escoles Pies	Caldes de Montbui
4 Mònica Cusí i Bohigas	Avda. President Macià, 72	Vedruna	Palamós (Girona)
5 Jaume Riera i Fernández	Fastenrath, 152 - 4t.	Ntra. Sra. del Coll	Barcelona

ACCÈSSITS PRIMERA CATEGORIA

NOMS I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1.- Vanessa García Fernández 2.- José Bautista Díaz 3.- Andreu Vilà Oliveras 4.- Mª Angeles Rodríguez Cuadra 5.- Melissa Caurel 6.- Olga Herrera Ullés 7.- Carmen Jurado 8.- Anna Bosch Anglerill 9.- Montse Reyes Molina 10.- Elena Riar 11.- Jesús González Marzola 12.- Javier Jiménez 13.- Francesc 14.- Maria Sans 15.- Montserrat Llorente Sobrino 16.- Marc Membrado Poquet 17.- Neus Monell Puig 18.- Elisabet Aguiló 19.- Mariona Rodó Cima 20.- Elisabet Fernández Martín 21.- Juan Antonio	St. Jaume, 35 Sta. Rita, 11 Fluvià, 11 Sabadell, 7 - 3r. 1ª. Sant Cosme, 198 - 5è. - 1ª. Francesc Oller, 78 Avda. Jaume I, 344 - 1r. Montserrat, 53 - 1r. - 1ª. Sant Ramon, 67 - 1r. - 2ª. Mallorca, 502 - 1r. - 2ª. Avda. Pere III, 3 - 9è. - 2ª. Ramon Llull, 10 - 1r. - 1ª. Ctera. Matadepera, 1 Mn. Pursals, 7	Regina Carmeli Maristes Parròquia St. Miquel Sta. Teresa de Jesús Sta. Teresa de Jesús C.P. Torrella C.P. Abat Marcet Sagrat Cor C.P. França Vedruna Martí Verge de la Serra C.P. Genescà Escola Pia Escola Pia La Immaculada Nostra Senyora del Carme Nostra Senyora del Carme Airina Airina C.P. President Salvans	Rubí Rubí Palau Sacosta (Girona) Terrassa Terrassa Terrassa Terrassa Manresa Terrassa Palamós Terrassa Montblanc (Tarragona) Terrassa Caldes de Montbui Caldes de Montbui Barcelona Balaguer (Lleida) Balaguer (Lleida) Terrassa Terrassa Terrassa

ACCÈSSITS SEGONA CATEGORIA

NOMS I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1.- Núria Coll Teixell 2.- Mónica Muñoz Galeano 3.- Laura Ranera Novellón 4.- Silvia Freile Vega 5.- Sandra Bustos Molina 6.- Lidia González Gil 7.- Jaume Ferrer Puig 8.- Lucia Martín Sainz 9.- Lorenzo Gris Ruiz 10.- Oriol Junyent Balasch 11.- Marta Salvia Llordés 12.- Amando Alonso 13.- Estibáiz García Méndez 14.- Núria Figueras Vigara 15.- Anna Rosa Carbonell Ubeda 16.- Mireia Cama Sánchez 17.- Miquel Gómez Vaquero 18.- Xavier Camats Alós 19.- Pere Bella 20.- Lirio Gil Sáinz 21.- Eva Mª. Molina Arnaiz 22.- Natàlia Roig Sánchez 23.- Mª. Elena Quiroga López 24.- Juana Mª. Pino Pino 25.- Lorena Berzosa Escribano 26.- Anna Bach Portero 27.- Raquel Portero Pachón 28.- Daniel Mata Gázquez 29.- Isabel Fernández	Muralla Sta. Tecla, 5 - 4t. 4ª. Cartagena, 214 - 1r. C Xifré, 66 - 4t. 2ª. Pla de l'Ametllera, 189 - 4t. 4ª. Plaça Nova, 8E. Jamaica - 6è. 4ª. Major, 115 Grups Montserrat, Bl. 32 - 2on. 3ª. Ampurdanés, 2 - 1r. Barcelona, 60 - 6è - 2ª. Balmes, 22 Salmerón, 100 - 1r. 3ª. Còrsega, 380 - 5è. 1ª. Topete, 126 Sant Leopold, 47 Sant Lluís, 43 Ramon Llull, 1 Rambla d'Egara, 21 - 4t. 3ª. Escola Martí C.P. Torrella C.P. President Salvans	Verge de la Serra Vedruna La Immaculada La Immaculada Cultura Práctica Regina Carmeli Verge de la Serra C.P. Germans Amat Ntra. Sra. de Montserrat Catequesi Sta. Maria Ntra. Sra. del Carme C.P. Torrella Escola Joan Casas Sta. Teresa de Jesús Carmelites descalços - Diagonal Catequesi St. Esperit Gresol Nostra Sra. del Carme C.P. Isaac Peral Mare del Diví Pastor Betània Betània Betània Betània Betània Cultura Práctica	Montblanc (Tarragona) Palamós (Girona) Barcelona Barcelona Terrassa Rubí Montblanc (Tarragona) Terrassa Terrassa Cornellà Balaguer (Lleida) Terrassa St. Antoni de Vilamajor Terrassa Barcelona Terrassa Terrassa Balaguer Terrassa Sabadell Cornellà Cornellà Cornellà Cornellà Cornellà Terrassa Terrassa Terrassa

ACCÈSSITS TERCERA CATEGORIA

NOMS I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1.- Mª. Antònia Capdevila Musach 2.- Anna Teresa Penalba i Serra 3.- Esther Freijanes Sanfroniz 4.- Lourdes Puigpelat i Martí 5.- Marc Zaballa Camprubí 6.- Helena Ginés i Bataller 7.- Jordi Soler i Padrós 8.- Victòria Rendé Civit 9.- Santi López Villa 10.- Cristina Campos Blas 11.- Mª. Carme Jiménez García 12.- Esther García Cuevas 13.- Victoria de los Mozos Postigo 14.- Anna Mª. Salvia 15.- Sònia Barberà Martínez 16.- Mª Folguera 17.- Silvia Funoll Serralassa 18.- José Andrés Dominguez Matés 19.- Elena Freile Vega 20.- Eva Claveria i Ascaso 21.- Yolanda Marquez Martínez 22.- Laura Torrents Alcaína 23.- Juan Carlos Gómez Raigón 24.- Rosa López Almagro 25.- Mª. del Mar Fernández Llobet 26.- Javier de las Heras Solé 27.- Beatriz Tena Jiménez 28.- Silvia López Martínez 29.- Glòria Vilà Ferrer 30.- Raquel Herrán 31.- Susanna Antolí Avilés 32.- Mª. Isabel Lachos Salvatierra 33.- José Mª. Arroyo 34.- Rosa Mª. Sarrià Bargalló 35.- Mª. Esperanza Cabrera Rodríguez 36.- Yolanda Bueno Santos 37.- Mireia Solsona 38.- Núria Calaf 39.- Anna Canals Ballús	Voltregà, 29 Independència, s/n. Sant Crist, 8 - 2on. 2ª. St. Fruitós, 28 - 1r. 2ª. Pare Claret, 12 - 3r. P/ Indústria, 2 - 1r. Urbanització Casal, 5 Polígon Espronceda, 78 - 9è. Lluís Carulla, 27 - 3r. 1ª Joan Maragall, 96 - 2on. 2ª. Sant Ramon, 70 Barcelona, 60 - 6è. 2ª. Bartrina, 132 - 1r. - 2ª. Sescors, 62 De la Mancha, 6 - B - 1ª Xifré, 66 - 4t. 2ª. Sant Sebastià, 34 Av. de les Basses de Manresa, 40 - 2on. Oro, 19 Ctera. Castellar, 113 Antuninus Pius, 54 - 2on. 1ª. Avda. Abad Marcet, 65-69 - 1ª Ample, 116 - 1r. 2ª. Prat de la Ribera, 59 - 1r. 4ª. Llibertat, 42 - 1r. 2ª. Borrás, 3 - 8è. B Resd. Montserrat Murillo, 9 - 3r. 1ª. 17 de maig, 33	Ntra. Sra. del Carme Sagrat Cor de Jesús Sagrat Cor de Jesús Ntra. Sra. del Carme Ntra. Sra. del Carme Germanes Carmelites Ntra. Sra. del Carme Mare de Déu del Carme Grup de Pre-Confirmació S. F. d'Assís Mare de Déu del Carme Sagrat Cor Escola Pia C.P. Isaac Peral Ntra. Sra. del Carme Sta. Teresa de Jesús C.P. Genescà Col·legi del Carme Ntra. Sra. del Coll La Immaculada Regina Carmeli Col·legi Martí Parròquia St. Josep (P. Nou) C.P. Torras i Bages Regina Carmeli Sta. Teresa de Jesús Gresol Col·legi Martí Col·legi Martí Sta. Teresa de Jesús Sta. Teresa de Jesús Sta. Teresa de Jesús C.P. Genescà Joaquina de Vedruna Vedruna Betània Parròquia St. Martí Ntra. Sra. del Carme Ntra. Sra. del Carme Parròquia St. Josep (Poble Nou)	Manlleu Tarragona Tarragona Balaguer (Lleida) Berga Girona Berga Espluga de Francolí Sabadell Espluga de Francolí Tona Caldes de Montbui Terrassa Balaguer (Lleida) Terrassa Terrassa Manlleu Barcelona Barcelona Rubí Terrassa Manresa Cornellà Rubí Terrassa Terrassa Terrassa Terrassa Terrassa Terrassa Terrassa Terrassa Terrassa Cambrils (Tarragona) Cornellà Cerdanyola Bellpuig (Lleida) Bellpuig Manresa

III Premi "Artur Martorell" d'educació en el lleure

Per tal de promoure i donar suport a la tasca d'estudi, sistematització i investigació de l'educació en el lleure infantil i juvenil, i en memòria del que fou insigne pedagog i director de colònies d'infants, Artur Martorell i Bisbal (1894-1967), la Direcció General de Joventut de la Generalitat de Catalunya convoca el premi "Artur Martorell" per a obres sobre l'educació en el lleure, en tercera convocatòria.

BASES

1. Poden optar a aquest Premi aquelles obres d'estudi, de reflexió sobre experiències, de sistematització o d'assaig que versin sobre l'educació en el lleure infantil i juvenil.
2. Els treballs hauran de ser originals, inèdits i d'una extensió mínima de 80 fulls (mides Din A-4) mecanografiats a doble espai.
3. Els treballs podran ser individuals o col·lectius.
4. Les obres presentades no han d'haver rebut cap altre premi.
5. El Premi serà de 200.000 ptes.
6. La Direcció General de Joventut es reserva el dret de publicació de l'obra guanyadora i, en aquest cas, els drets de la primera edició.
7. Per a la concessió del Premi es constituirà un jurat, designat pel Director General de Joventut, que estarà format per especialistes en Pedagogia, professors d'Escoles per a Educadors en el Lleure Infantil i Juvenil, representants d'entitats dedicades a l'educació en el lleure infantil i juvenil i representants de la Direcció General de Joventut. La llista de membres del jurat es farà pública en ésser conegut el seu veredict. Les decisions del jurat seran inapel·lables.
8. El Premi pot quedar desert.
9. Els originals dels treballs s'hauran de presentar o enviar a la Direcció General de Joventut o a qualsevol dels seus Serveis Territorials o Comarcals dins un sobre tancat o es farà constar que va dirigit al Premi Artur Martorell. Junament amb el treball s'hi inclourà una butlleta on constin el títol del treball i el nom i cognoms, l'adreça i el telèfon de l'autor o autors.
10. El termini de presentació d'originals finalitzarà el dia 30 de setembre de 1987.
11. El jurat resoldrà tots aquells aspectes no previstos en aquestes bases.

Convocat per segona vegada

Premi d'investigació cultural F. de Borja Moll

La secció de Ciències Socials de l'Institut Menorquí d'Estudis ha fet pública la convocatòria del II Premi d'Investigació Cultural Francesc de Borja Moll, instituit per l'Ajuntament de Ciutadella i dotat per aquesta corporació municipal amb 250.000 ptes.

El passat dimarts, dia 12 de maig, varen ser lliurats a "El Blu" de Granollers, els premis **Èxits d'Or 86**, guardons musicals atorgats per votació popular dels ciutadans dels Països Catalans, instituïts per l'emissora de ràdio RKOR, estació radiofònica que emet (93.5 FM) des de la capital del Vallès Oriental una programació basada en la música contemporània per a adults, amb la col·laboració de mitjans de comunicació de tota l'àrea lingüística catalana. En total RKOR ha premiat amb l'**Èxit d'Or 86** les deu cançons catalanes més votades.

A la fotografia podem veure, d'esquerra a dreta, dos components del grup **Duble Buble**, premiats pel seu tema **Perduts enmig de**

l'espai; **Héctor Vila**, guardonat per la cançó **Inquietuds**; **Marina Rossell**, premiada per **Pensament i Quan tothom viurà d'amor**; **Santi Vendrell**, premiat per **D'amagat t'estimo**; **Maria Josep Villarroya**, que acompanya a **Héctor Vila** en **Inquietuds**; l'alcalde de Granollers, **Josep Pujades**; **Xavier Tudela**, creador dels premis; i **Lluís Llach**, el gran triomfador de la nit atès que quatre de les deu cançons premiades són seves: **Astres**, **Amor particular**, **Maremar** i **El cant de l'enyor**, la qual s'ha classificat en primer lloc.

L'únic cantant que no va poder assistir al lliurament dels premis **Èxits d'Or 86** fou **Joan Manuel Serrat**, al qual els ciutadans votaren la seva cançó **Paraules d'amor**.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els noms de persona (4)

ALBERT PERA

Quan els cognoms són paraules del llenguatge viu del poble, cas molt freqüent en català, no haurien d'haver causat cap vacil·lació a l'hora d'inscriure'ls, i si el funcionari hagués estat català s'haurien inscrit sense problemes ni tergiversacions. Amb funcionaris castellans, ignorants de la llengua del país ocupat, la cosa no va funcionar tan bé. Escrivien els noms escoltats de viva veu, amb ortografia castellana sense considerar que les fonètiques castellana i catalana divergeixen en els sons vocàlics, en les consonants mudes i, a més, hi ha sons consonàntics catalans inexistents en castellà i viceversa.

I així estem, amb cognoms absurdament desnaturalitzats, i el que és pitjor, fixats de manera inamovible en els documents més importants que acrediten la personalitat de cadascú.

Atenint-nos al seu origen, podem observar que molts cognoms catalans provenen de noms propis. Entre ells hi ha els formats per noms de fonts. Tots co-nexim gent que de cognom es diu Martí, Robert, Marc, Am-

brós, Bartomeu, Marçal, Julià, Gregori, Ventura, Nicolau, Gil, Albert, Miquel, Ponç, Feliu, Domènec, Salomó, Sadurní, Tomàs, Damià, Daniel, Noé, Sam-só, Pasqual, Vidal, Lluç, Esteve, Mateu, Salvador, Pol, Perejoan, Simó, Cebrià, Cristòfol, Just, i molts d'altres.

D'altres ens parlen de noms geogràfics, origen o residència dels anomenats així: Martorell, Gualba, Caldes, Figueres, Cardona, Tarragona, Balaguer, Ripoll, Tortosa, Vila-seca, Piera, Claramunt, Balenyà, Mataró, Campins, Esplugues, Reixac, Dosrius, Vallès, Berga, Segarra, Barberà, Cabrera, Maresma, Bigues, Montserrat, Vallbona, Vernet, Prades, Girona, Bellmunt, Jorba, Calafell, Orriols, Canet, Caimari, Artés, Llagostera, Bagà, Cervera, Solsona, Terrassa, Aguilar, etc.

Si tots els que tenen aquests cognoms, els escrivissin amb la seva grafia exacta com a noms

de fonts o com a poblacions, ja que aquest és el seu origen, ens estalviàrem de veure'ls escrits inversemblantment com a Bertomeu, Marsal, Pascual, Lluch, Esteba, Perajoan, Balañà, Rexach, Sagarra, Barbarà, Tarrassa, i altres anormalitats.

Però com que això depèn d'un registre civil, i aquestes coses són molt difícils de moure, no tenim altre remei que esperar a veure si un dia es declara una amnistia ortogràfica per a la normalització dels cognoms, cosa que faria un gran bé a l'estat general de la llengua catalana.

Perles ortogràfiques

Cada any, en arribar l'època de vacances surten els rètols anunciant-les, i cada any se'n veuen més en català. Cal felicitar-nos-en. Però també salta al públic qualche error. M'ha sorprès veure'n un que diu: D'ençà del dia 31 de juliol fins al quinze d'agost només obrirem als matins. Havia de dir: Des del 31 de juliol al 15 d'agost, només obrirem els matins.

LA SARDANA I LA DANSA

PREMIS "FRANCESC BASIL" 1987.—En el marc del concert anyal en homenatge a la memòria a Francesc Basil que se celebra a Figueres tot coincidint amb les Fires i Festes de la Santa Creu, el dia 1 de maig a la tarda, va tenir lloc la final de la desena convocatòria del concurs musical de sardanes que promou l'Associació d'Amics de Francesc Basil.

D'acord amb la proposta del jurat qualificador, es van atorgar dos premis populars per haver-se declarat desert els premis musicals. Per votació del públic assistent a l'esmentat concert figuerenc, els premis van correspondre a les sardanes "El teu perdó", que va resultar ser original de Josep Capell; i "Maria Pilar", de la qual n'era l'autor Josep Prenafeta. Els dos premis estaven dotats amb 75.000 i 50.000 pesetes, respectivament.

Les altres tres sardanes finalistes eren "La nit", de Josep Mª Bernat; i "Loida" i "El que volgué dir la Rosa", ambdues de Tomàs Gil i Membrado.

DISTINCIONS ATORGADES PER L'OBRA DEL BALLET POPULAR.—En les festes del Pubillatge de Santpedor, l'Obra del Ballet Popular ha concedit les següents distincions:

"Almorratxa d'Or" a la Institució Cultural Folklorica Catalunya.

"Garlanda d'Or" a la ciutat de Vilanova i la Geltrú.

"Roure d'Or" al Casal Tarragoní, de Tarragona.

Medalla al Mèrit Sardanista, a Pere Guardiola, de Ceret.

Medalla al Mèrit en la Dansa, a Lluís Trullàs i Ribas.

Home docte en la Dansa, Josep Mª Castells i Andilla.

Els premis seran lliurats per l'Abat de Montserrat, el dia de l'aplec de la sardana a Montserrat.

El Missatge al Món Sardanista va ser escrit per Josep Mª Ainaud de Lasarte.

HIMNE DE MONTMELÓ.—L'Ajuntament d'aquesta localitat ha decidit proclamar com a himne oficial de Montmeló, la sardana de Vicenç Bou "Montmeló", a la qual va posar lletra el desaparegut poeta local Joan Manils i Subirà. La proclamació es va fer el dia 9, en un acte oficial, que va anar acompanyat d'una ballada de sardanes a càrrec de la cobla La Principal de La Bisbal. Es prepara una edició discogràfica amb la sardana-himne i d'altres dedicades a Montmeló.

JOSEP VENTURA

Cabellera curta... cabellera llarga...

Segons sembla, Alberto Cebado, posseeix aquesta natural condició que tan ben caracteritza els autèntics creadors, ja que el seu gran èxit de mercat després de molts anys d'experiència en el món de la perruqueria així ho confirma.

Amb l'arribada de la primavera tot canvia i arriben les noves propostes, per la qual cosa, Cebado ha presentat diversos talls de cabell que resulten

opcionals a qualsevol gust i a qualsevol situació, tenint present els canvis verificats en la moda del vestir exterior.

Nuques tallades i retallades que ofereixen diferents volums en la part superior del cap, per a totes aquelles que prefereixen el cabell curt. I com a contrast una llarga cabellera arrissada amb naixement en el cantó esquerre, d'aspecte sedós i brillant.

Els tints, sempre basats en el principi dels tons naturals, aportaran llampades i lluentors de gran atractiu, que permeten qualsevol pentinat amb resultats sempre molt positius, ja que el color continua essent la base d'un bon tall o d'un bon pentinat.

La presència de tres models diferents, ofereixen la possibilitat de pentinar-se de tres maneres diferents aquesta primavera, per la qual cosa, cada dona escollirà el que més s'adapti a la seva personalitat, i sobretot a l'òval de la seva cara, detall molt important a l'hora d'escollir un pentinat.

MARIA JOSE EJARQUE

Cabellera fins a les espatlles molt arrissada, que arrenca de la banda esquerra. Color natural.

Cabells molt curts còmodes i amb cert aire de "noi", que presenta front i clatell descoberts.

Pentinat d'un cert volum en la part posterior del cap, amb la nuca lleugerament retallada.

COSTUMS I TRADICIONS

Una cançó popular i una història real

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Una cançó popular catalana, titulada "Els romeus" explica com un matrimoni devot de la Mare de Déu de Montserrat puja muntanya amunt per anar a missa al temple nacional —si em permeteu dir-ho així— de Catalunya.

Ambdós romeus van descalços, però per la romeva el camí és encara més penós car espera un fill. L'hora del part arriba de sobte, lluny de tot veïnat. Se sent desolada: "no's troba ningú al costat; / ja se'n gira a la mà dreta / es troba una dona al costat..."

I neix el fill. Quan pregunta a la dona qui és, Ella li respon que és la Princesa de Montserrat a la qual havia invocat. Aleshores, la romeva li ofereix el nou nat: "Si sou la Verge Maria / lo meu fill vos siga dat, / jo us lo dono mon fill, Verge, / jo us lo dono de bon grat. / Feu-lo frare, feu-lo monjo, / o bé Abat de Montserrat. / -No serà frare, ni monjo, / ni Abat de Montserrat, / serà un angelet del cel / que cantarà al meu costat, / cantarà les alabances; / per sempre sigui alabat".

La cançó és molt antiga, com antic és el costum cristià d'oferir els fills a la Mare de Déu. Encara avui es practica. Hi ha mares que els ofereixen abans de néixer; d'altres els duen a Montserrat o a algun altre santuari marià bon punt han nascut. Hi havia qui els duia a calçar, com a Olot, al peu de la Mare de Déu del Tura: "Aquí us porto aquest fill meu / perquè, en saltar de mos braços, / vull que doni els primers passos / davant de Vós i

de Déu".

Pel que fa a Montserrat, sembla que aital devoció fou el fonament de l'Escolania. La cançó ho palesa. Si la mare demana que la Verge el faci monjo o bé abat, Maria li respon que serà un angelet del cel que cantarà al seu costat. Val a dir, doncs, un escolanet.

Un folklorista —possiblement Pelai Briz, comenta— va ran d'aquesta interpretació, que el 8 de maig del 1511, un matrimoni de pagès, molt humil, procedents de les terres del castell de Pinós, al bisbat de Solsona, pujà a Montserrat per fer lliurament, als monjos, d'un noi de set anys, fill seu, que havien consagrat a la Mare de Déu.

Els monjos no el volien, però tant varen insistir aquells marit i muller que se'l quedaren com a escolà. / Quan el minyó tingué setze anys, canvià la sotana i el roquet per l'hàbit benedictí. Més tard fou elegit abat i reelegit al cap de tres anys més i es de creure que ho hauria estat altre cop, si abans no hagués renunciat al càrrec per passar a ser un humil eremita de Sant Dimàs on morí el 23 de setembre del 1578.

Aquest pageset ofert a la Moreneta, fou el gran abat Bartomeu Garriga que emprengué la construcció de la grandiosa església actual i millorà la hisenda montserratina. Músic, pintor, home de grans coneixements i dots de governant aconseguí el període més brillant de la llarga història montserratina.

CUINA

Mousse d'espàrrecs i formatge

1 llauna de 1/2 kg. d'espàrrecs 100 grs. de formatge ratllat
1 llauna de puntes d'espàrrecs 1 pot de llet Ideal
4 ous. 50 gr. de mantega 1/2 paquet d'espinacs
salsa maonesa espessa.

Escorreu els espàrrecs, reserveu les 8 puntes més boniques per a l'adornament, les altres tal·leu-les a trossos molt petits i passeu-les pel minipimer juntament amb 100 grams de formatge ratllat, els 4 rovells d'ou, dues clares i la llet Ideal, espoleu-lo amb sal, pebre i nous, després afegiu les altres dues clares batudes a punt de neu forta. Quan estigui ben unit, ompliu un motlle llarg untat amb mantega amb paper de plata en el fons també untat. Coeu-lo a bany maria, primer sobre el foc, perquè comenci a bullir i després uns 3/4 d'hora al forn.

Coeu mig paquet d'espinacs amb aigua bullint i sal, només 2 minuts, després escorreu-los i passeu-los per la màquina de picar perquè quedin fins i després per un colador de tela metàl·lica. Barregeu aquesta polpa de color verd amb la maonesa molt espessa.

Quan la mousse estigui llesta, deixeu-la reposar un moment passeu-li un ganivet per la vora i aboqueu-lo a la plàtera. Cubriu-lo amb la maonesa verda i adorneu-lo amb les puntes d'espàrrecs que heu reservat.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

Per a informació de les classes de cuina truqueu al Tel. 215 01 52.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalsccències. Poques places. Tel. 427 44 53.

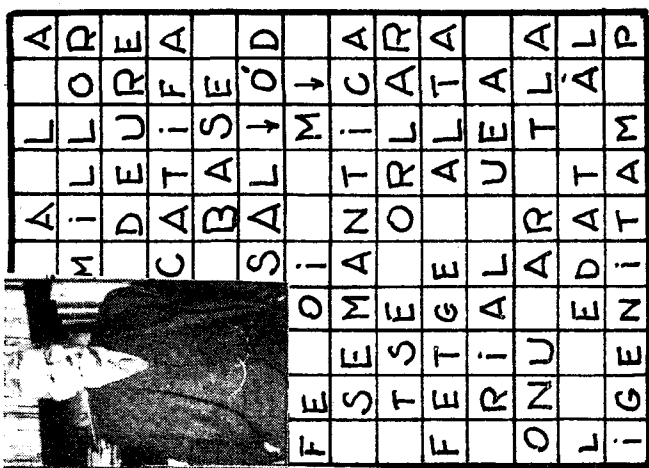
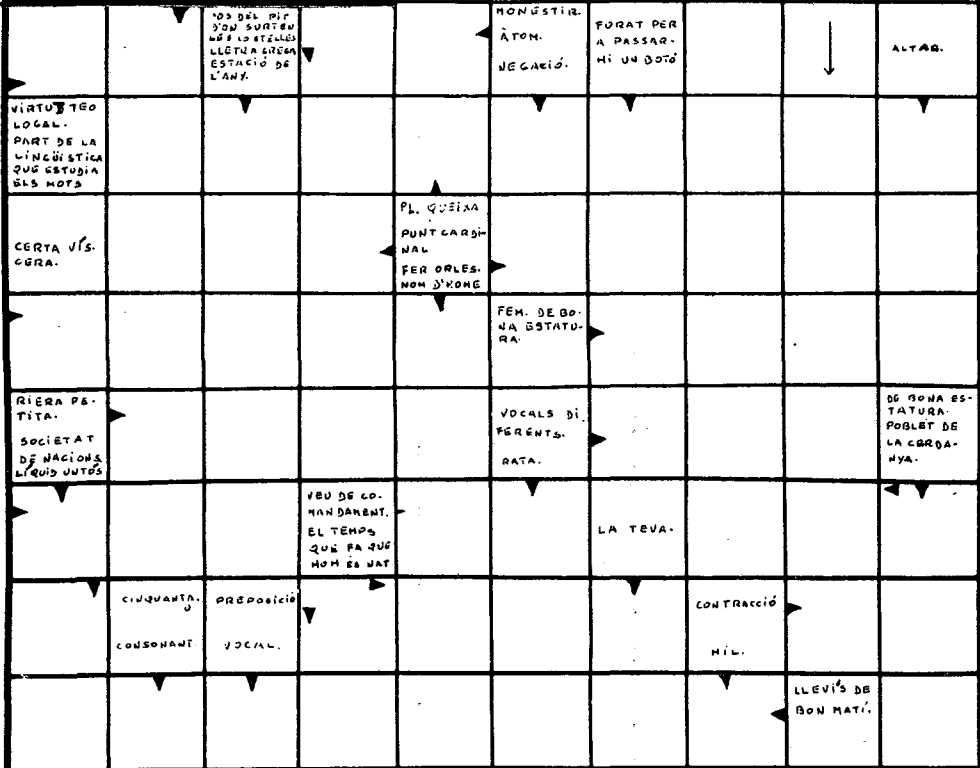
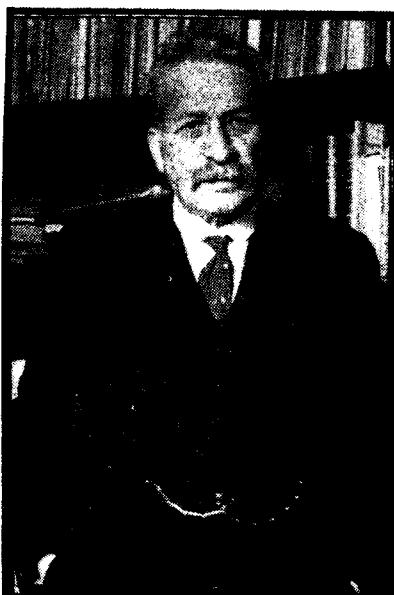
CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert entrevista.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

El personatge d'avui és Raoul Follereau, seglar, profundament cristià, promogué una Fundació que porta el seu nom, dedicada a la lluita contra la lepra. **Fitxa tècnica:** Valor: 1'90 fr., en circulació el 24 de gener del 1987. País: França. Dibuix: Huguette Saison. Gravats: a la talla dolça per Claude Haley. Format: vertical, 26 x 40 mm. Folis: de 50 segells.

Follereau, nascut a Nevers (França), el 17 d'agost del 1903, fillàntrop, escriptor, poeta, orador, periodista, educat al si d'una família catòlica. Cursà els primers estudis al Liceu de Nevers, per dedicar-se després a la Literatura i al Periodisme. Escrigué grans reportatges per a diaris hispano-americans promovent tota mena d'ajut als pobres, marginats i desvalguts. El començà profundament un escrit del P. Foucauld sobre la sort dels leprosos a l'Àfrica. L'any 1942, buscat pels alemanys, es refugià a la casa de les monges missioneres de Notre-Dame de Lió. Comparteix amb la comunitat el projecte de crear un poblat per a leprosos a Adzopé (Côte-d'Ivoire). Des d'aleshores la seva fita serà la lluita contra la lepra. L'any 1954, aconseguí que se celebrés en 125 països la Jornada Mundial dels leprosos, amb la col·laboració de les Nacions Unides. Ha donat més de 1.200 conferències arreu del món, acompanyant sempre de la seva esposa sense la qual "mai no hauria tingut el coratge de fer el que he fet". La Fundació Raoul Follereau fou creada l'any 1968. Títols d'obres seves són: Tour du monde chez les lepreux; Sur les routes de la charité; La Seule Verité c'est d'aimer. Morí a París el 6 de desembre del 1977.

HUMOR

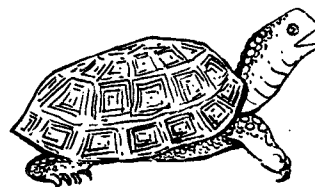

JEROGLÍFIC

Per SNOP

ÉS ISLÀMIC EL TÈU VEÍ?

050

Solució al 399

MIRACULÓS

MIRA (Q) CU LOS

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL• FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificaciones					La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
Zaragoza-Barcelona 2-1	PJ	GF	GC	Ptos.		1. Zaragoza-Barcelona (X) 1	Hugo Sánchez (Real Madrid) 29	Gijón-Español
S. Gijón-R. Mallorca 1-1	1. R. Madrid 39	70	32	59 + 19		2. Gijón-Mallorca (1) X	Magdaleno (Mallorca) 19	Zaragoza-Mallorca
Español-R. Madrid 2-3	2. Barcelona 39	55	24	55 + 17		3. Español-R. Madrid (2) 2	Lineker (Barcelona) 18	Barcelona-R. Madrid
At. Madrid-R. Betis 3-2	3. Español 39	56	37	46 + 6		4. At. Madrid-Betis (1) 1	Calderón (Betis) 17	Valladolid-Sevilla
Valladolid-R. Murcia 2-0	4. Zaragoza 39	39	36	42 + 4		5. Valladolid-Múrcia (1) 1	Ramón (Sevilla) 15	At. Madrid-Murcia
Sevilla-R. Sociedad 1-1	5. R. Mallorca 39	46	53	40 + 2		6. Sevilla-R. Sociedad (1) X	"Pichi" Alonso (Español) 15	Betis-R. Sociedad
Ath. Bilbao-Las Palmas 4-1	6. S. Gijón 39	50	43	39 - 1		7. Athletic-Las Palmas (1) 1	Rincón (Betis) 15	Sabadell-Santander
Sabadell-Cádiz 2-0	7. R. Sociedad 39	53	39	43 + 3		8. Sabadell-Cádiz (1) 1	Contreras (Las Palmas) 15	Ath. Bilbao-Cádiz
Santander-Osasuna 1-1	8. At. Madrid 39	46	46	42 + 4		9. Racing-Osasuna (X) X	Flores (Gijón) 12	Huelva-Elche
	9. R. Betis 39	50	51	40 + 2		10. Logroñes-Hércules (X) 1	Julio Salinas (At. Madrid) 12	
	10. Valladolid 39	38	38	36 - 4		11. Elche-Valencia (2) 1	Sarabia (Ath. Bilbao) 11	
	11. Sevilla 39	44	45	35 - 5		12. Castellón-Coruña (X) X	Pineda (Español) 11	
	12. R. Murcia 39	35	54	34 - 4		13. Málaga-R. Vallecana (X) X	Andrés (Las Palmas) 11	
	13. Ath. Biibao 39	47	44	37 - 1		14. Castilla-Barcelona At. (1) 1	Perico Alonso (Sabadell) 11	
	14. Las Palmas 39	48	59	34 - 4			Marina (At. Madrid) 10	
	15. Osasuna 39	32	44	33 - 7			Cholo (Sevilla) 10	
	16. Sabadell 39	33	55	32 - 8			Baquero (R. Sociedad) 10	
	17. Santander 39	39	58	29 - 11				
	18. Cádiz 39	28	51	26 - 12				

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 355

Històries d'Eixerits

El "meu gerani plora" (?)

Ja sé que és una exageració. Sou prou espavilats i no us ho creureu pas. Però tampoc no ho dic ben bé de per riure. Sincerament, aquell dia que havia plogut, i tot de gotes brillaven encara i lliscaven per les fulles i les flors del gerani, sí, la veritat, que em va fer una mena de cosa. ¿Serà possible que el "meu" gerani plori?

Diuen que és d'allò més natural que les persones riguin o que plorin. A mi que riguin, em sembla molt bé; però que plorin... Si és un nadó, em posa nerviós; si és un noi o una noia com jo, m'amoïna i sembla que em passi quelcom a mi mateix; si és una persona gran, em ve una tristesa... uf!

De vegades a la "tele" fan alguna cosa de plorar. Jo, sovint, fent el dissimulat, haig de tocar el dos per no fer un espectacle. Vet aquí en què varen fer-me pensar aquelles gotes d'aigua penjades a les fulles i flors del meu gerani.

Me'n recordo que una vegada, a la Catequesi, mossèn Josep explicà que Jesús plorà per la mort d'un amic seu. M'hauria agradat estar vora d'ell, mirar-li als ulls, agafar-li la mà, consolar-lo. Un dia vàreig veure plorar el pare... Vaig sentir una pena tan gran!

L'Eixerit

Jesús ens parla

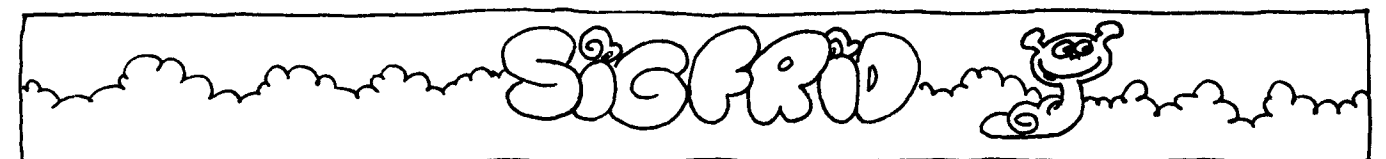
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Joan, capítol 14, versets del 15 al 21 (Jo 14:15-21).

Reflexionem: 1. A la mort de Jesús, nasqué una nova realitat: l'Església viva, que des d'aleshores no deixa de créixer constantment: són totes les dones i tots els homes del món, totes les noies i tots els nois que creuen que Jesús és el Fill de Déu viu, l'estimen, i estan units a ell per la fe i per l'Esperit Sant. "Vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres."

2. "Vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc i vosaltres també viureu". "Veure" en el llenguatge bíblic, vol dir també "creure". "Benaurets els nets de cor perquè veuran Déu". La fe és com una poderosa llum que ens permet "veure" com el disseny, el projecte, de la creació i de la salvació amoroses de Déu es van realitzant en el món i en nosaltres.

3. És gràcies al do de l'Esperit Sant que "sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres". Nosaltres en el Baptisme i en la Confirmació rebem l'Esperit Sant i és ell qui ens re-uneix i ens posa en comú-unió amb Jesucrist. És així com la llum i la joia de la fe il·luminen cada dia més plenament el nostre viure.

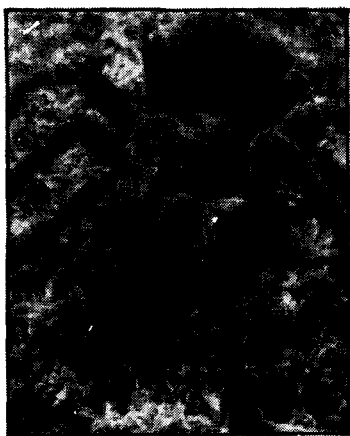
El mossèn

DIUMENGE - 24

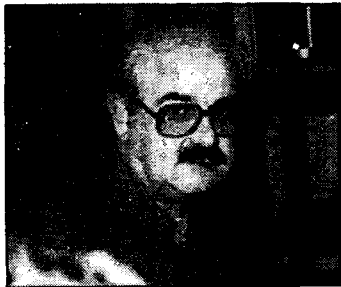
10.15 Temps d'esperança.
11.00 Tennis.
13.25 Avanç informatiu.
13.30 Matinal a TV3:
"Músics joves".
14.00 Avanç informatiu.
14.02 Olímpics en acció.
15.00 Telenotícies.
15.30 Fèlix, el gat.
16.00 No passa res - Rep.
17.00 N'hi ha que neixen estrellats:
Ep. 18.
17.30 Vida salvatge.

18.00 Hípica.
19.40 Normes d'amor:
"Motius de divorci".
20.30 Telenotícies.
21.00 30 Minuts.
21.30 A cort obert:
"En la salut i en la malaltia".
22.30 Gol a gol.
23.40 Fi d'emissió.

DILLUNS - 25

13.30 TV3, segona vegada.
14.30 Avanç informatiu.
14.32 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Els palliser - 24.
16.15 La dona biònica:
"Moto Boogie".
17.15 Digui, digui... - 58.
17.35 Music Box.
18.00 Caputxeta de pics.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Simbad.
19.20 Jangles.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Informatiu cinema.

21.30 Cinema 3:
"La reina del vodevil".
00.00 Telenotícies.
00.15 Fi d'emissió.

DIMARTS - 26

13.30 TV3, segona vegada.
14.30 Avanç informatiu.
14.32 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Els palliser - 25.
16.15 La dona biònica:
"Germana Jaime".
17.15 Music Box.
18.00 Caputxeta de pics.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Simbad.
19.20 Jangles.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Perry Mason:
"El cas del somni esmicolat".
22.00 Galeria oberta:
"Opera Juli Cesar".
01.00 Telenotícies.
01.15 Fi d'emissió.

DIMECRES - 27

13.30 TV3, segona vegada.
14.30 Avanç informatiu.
14.32 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Els palliser - 26.
16.15 La dona biònica:
"Més enllà del crit".

17.15 Music Box.
18.00 Caputxeta de pics.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Simbad.
19.20 Jangles.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Simon i Simon:
"La llista".
22.00 Angel Casas Show.

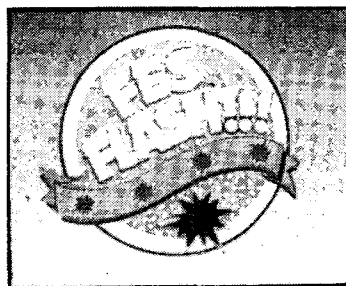
23.30 Arsenal.
00.15 Fi d'emissió.

DIJOUS - 28

13.30 TV3, segona vegada.
14.30 Avanç informatiu.
14.32 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Benedetta i companyia - 1.
16.15 La dona biònica:
"La piràmide".
17.15 Music Box.
18.00 Caputxeta de pics.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Simbad.
19.20 Jangles.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Vostè jutja.
22.30 A tot esport.
23.50 Telenotícies.
00.05 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 29

13.30 TV3, segona vegada.
14.30 Avanç informatiu.
14.32 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Benedetta i companyia - 2.
16.15 La dona biònica:
"Qui comença robant...".
17.15 Botó fluix.
17.50 Digui, digui... - 28.
18.00 Caputxeta de pics.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.

19.00 Fes video flash.
19.20 Jangles.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 No passa res.
22.00 Debat.
23.35 Trossos.
00.05 Telenotícies.
00.20 Les golfes de TV3:
"La presonera".
02.10 Fi d'emissió.

DISSABTE - 30

13.23 Sardanes.
13.53 Avanç informatiu.
13.55 Maya.
14.20 Divulgatiu:
"El còmic".
15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew:
"El misteri del crit mut".
16.50 Olímpics en acció.
17.50 Digui, digui... - 58.
18.10 Or - 7.
19.00 Fletxa negra - 7.
19.30 Botó fluix.
20.00 Joc de ciència magazine.
20.30 Telenotícies.
21.00 Pel·lícula:
"El lladre de crims".
22.45 La bella Otero - 6.
00.15 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 24

9.00 A Portada.
9.30 Val més prevenir.
10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.00 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 El triomf d'Occident.
13.25 Curro Jiménez:
"La trampa".
14.30 Set dies.
15.00 Telediari - 1.
15.35 L'inspector Gadget.
16.05 Parada de postes - 7.
17.00 Capitals culturals d'Europa.
18.00 El mateix dia a la mateixa hora.
18.45 Estrenes TV:
"Tiempos locos".
20.30 Telediari - 2.
21.05 Revista de viatges.
21.35 Cançó trista d'Hill Street:
"La luna de Urano".

22.30 Estudi Estadi.
00.00 Comiat.

DILLUNS - 25

7.30 Bon dia.
9.00 Al matí - De
9.05 a 9.20 Follow me - Ep. 55 i 56.
9.35 a 10.00 Els rics també ploreu - 35.
11.35 a 12.35 Rituals - 1.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 A tot saber.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Loteria:
"Chicago. Otra oportunidad".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sesamo.
18.30 A mitja tarda.
19.00 Mister Belvedere - 6.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.15 Un, dos, tres.
22.55 I vostè què opina?
23.55 A portada.
00.20 Telediari - 3.
00.50 Comiat.

DIMARTS - 26

7.30 Bon dia.
9.00 Al matí - De
9.05 a 9.20 Follow me - 57.
9.35 a 10.00 Els rics també, ploreu - 36.
11.35 a 12.35 Rituals - 2.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Terenci a la fresca.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Loteria:
"Boston, falsa il·lusió".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sesamo.
18.30 Els electrofollets.
19.00 La quarta part.
19.30 Les noies d'or - 29.
20.00 L'hora del lector.
20.30 Telediari - 2.
21.15 Seqüències.
22.20 Sessió de nit:
"Carrie".
00.30 Telediari - 3.
01.00 Testimoni.
01.05 Comiat.

DIMECRES - 27

7.30 Bon dia.
9.05 Al matí - De
9.05 a 9.20 Follow me - 58.
9.35 a 10.00 Els rics també ploreu - Ep. 37.
11.35 a 12.35 Rituals - 3.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Punt de fuga.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Loteria:
"El precio de la libertad".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sesamo.

18.30 La volta al món de Willy Fog - 9
19.10 Així fou, així ho conta.
19.30 Al màxim.
20.30 Telediari - 2.
21.15 Aquí et vull veure.
22.20 La història - 5.
23.20 Espanya en guerra, 1936-1939.
00.15 Telediari - 3.
00.45 Comiat.

DIJOUS - 28

7.30 Bon dia.
9.00 Al matí - De
9.05 a 9.20 Follow me - 57.
9.35 a 10.00 Els rics també ploreu - Ep. 38.
11.35 a 12.35 Rituals - 4.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Què vol veure?
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Loteria:
"Phoenix, hermanos de sangre".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sesamo.
18.30 El quiosc.
19.00 El bigoti de Babel.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 MASH:
"Conductores y jugadores".
20.30 Telediari - 2.
21.15 Tres soberans per Sarah - 1.
22.20 Debat.
23.50 A mitja veu.
00.15 Telediari - 3.
00.45 Comiat.

DIVENDRES - 29

7.30 Bon dia.
9.00 Al matí - De
9.05 a 9.20 Follow me - 58.
9.35 a 10.00 Els rics també ploreu - 39.
11.35 a 12.35 Rituals - 5.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Music mots.
14.00 L'informatiu.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Loteria.
16.30 La tarda.
18.00 L'aldea d'arce:
"Las hierbas medicinales".
18.30 Món Disney.
19.30 Val més prevenir.
20.00 L'hora de Bill Cosby - 9.
20.30 Telediari - 2.
21.15 En família.
22.20 Divendres cinema:
"Interiores".
00.05 Telediari - 3.
00.35 Jazz entre amics.
01.30 Comiat.

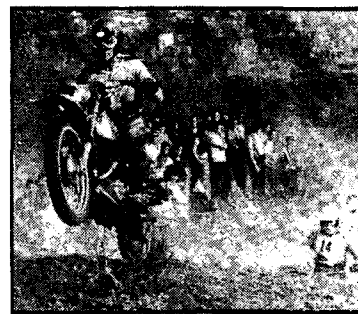
DISSABTE - 30

9.00 Un, dos, tres.
10.35 Don Quijote de la Mancha - 2.
11.00 Gent jove.
11.55 La bola de cristall.
13.15 Loteria nacional.
13.30 Objectiu - 92.
14.30 Pel matí... aquesta setmana.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Daniel l'entremeliat.
16.05 Primera Sessió:
"La leyenda del tambor".
17.45 Dibuixos animats.
18.00 Número 1.
18.30 La vall secreta:
"Falso cambio".
19.00 Les aventures dels ossos Gummy.
19.25 Futbol.
21.30 Telediari - 2.
22.05 Dissabte cinema.
23.35 Amerika - 6.
01.15 Cinema de mitjanit:
"Los chicos de la banda".
03.15 Comiat.

DIUMENGE - 24

10.00 Santa Missa.
11.00 La bona música.
12.00 Estudi Estadi.

14.45 L'informatiu cap de setmana.
15.00 Estudi Estadi.
17.00 Connexió amb Madrid.
17.00 Sessió de tarda:
"Mar brava".
18.35 Documental.
19.00 Connexió amb Sant Cugat.
19.00 Molt personal.
20.00 Connexió amb Madrid.
20.00 Òpera.
00.00 Comiat.

DILLUNS - 25

18.00 Follow Through.
18.20 Avanç de l'informatiu vespre.
18.25 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 So-terrani.
21.00 Geografia de Catalunya.
21.45 Connexió amb Madrid.
21.45 Cinema club:
"El cuarto mandamiento".
23.25 Viure cada dia.
00.30 Comiat.

DIMARTS - 26

18.00 Follow through.
18.20 Avanç de l'informatiu vespre.
18.25 Digui, digui (57).
18.40 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Love story.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 La festa del teatre.
22.00 El temps és or.
23.00 L'ull de vidre.
00.15 Comiat.

DIMECRES - 27

18.00 Follow through.
18.20 Avanç de l'informatiu vespre.
18.25 Picapuça.
19.30 Som-hi.
19.45 L'informatiu vespre.
20.10 Connexió amb Madrid.
20.10 Futbol.
22.10 Fi de segle.
23.40 Tendido cero.
00.10 Temps de creure.
00.25 Comiat.

DIJOUS - 28

18.00 Follow through.
18.20 Avanç de l'informatiu vespre.
18.25 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Connexió amb Madrid.
20.30 Atletisme.
22.00 Dijous cinema:
"Asesinato en el Senado de la Nación".
23.40 Metrópolis.
00.10 Comiat.

DIVENDRES - 29

18.00 Follow Through.
18.20 Avanç de l'informatiu vespre.
18.25 "20-60".
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Panorama.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Els comptes clars.
21.30 L'art de viure.
22.00 Concert.
23.25 Temps moderns.
00.30 Comiat.

DISSABTE - 30

10.00 Biniki i la dragona Rosa (2).
10.30 Picapuça.
11.00 Mirades.
11.30 El carrer de l'espectacle.
12.00 Una història particular.
13.00 Monogràfic.
13.30 Duplex per a llogar.
14.00 L'informatiu cap de setmana.
14.30 135 escons.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Estadi 2.
19.30 Llarg-metratge:
"Un cadillac de oro macizo".
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu cap de setmana.
21.30 Amor, salut i feina - 3.
22.00 Connexió amb Madrid.
22.00 Una illa - 3.
23.05 Documents TV.
00.20 Diàlegs amb la música.
00.50 Comiat.

BARCELONA, MÉS QUE MAI.

Ajuntament de Barcelona